

-The Thorn Birds –
Колин Маккалоу
Поющие в терновнике
Τα πουλιά πεθαίνουν τραγουδώντας
Μετάφραση: Βικτώρια Τράπαλη

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.
Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

(12-13 главы)

<p>ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12</p> <p>Μια φορά το μήνα η Μέγκυ έγραφε το απαραίτητο γράμμα στη Φη, στον Μπομπ και στ'αγόρια, κι ήταν γεμάτα περιγραφές του Βόρειου Κουήνσλαντ τα γράμματα της, προσεκτικά ανάλαφρα στο ύφος τους, δίχως να κάνουν την παραμικρή νύξη για την οποιαδήποτε διαφορά της με τον Λιουκ.</p> <p>Αυτή η περηφάνια της πάλι! Απ'ότι ήξεραν στην Ντρογκέντα, οι Μύλερ ήταν φίλοι του Λιουκ, κι έμενε μαζί τους επειδή ταξίδευε τόσο συχνά ο άντρας της.</p> <p>Η γνήσια στοργή κι η αγάπη της για το ζευγάρι φαινόταν στην κάθε λέξη που έγραφε γι αυτούς, κι έτσι δεν ανησυχούσαν στην Ντρογκέντα.</p> <p>Μονάχα που στενοχωριόνταν γιατί δεν πήγαινε ποτέ να τους δει.</p> <p>Όμως, πώς θα μπορούσε να τους πει ότι δεν είχε τα λεφτά για το ταξίδι, δίχως να τους αποκαλύψει συνάμα πόσο δυστυχισμένη ήταν απ'το γάμο της με τον Λιουκ;</p> <p>Κάποιες φορές έβρισκε το κουράγιο να κάνει καμιά δήθεν αδιάφορη ερώτηση για τον Επίσκοπο Ραλφ, κι ήταν ακόμα πιο σπάνιες οι φορές που θυμόταν ο Μπομπ να της γράψει τα λίγα που μάθαινε από τη Φη.</p> <p>Κάποια μέρα όμως έφτασε ένα γράμμα γεμάτο νέα γύρω από τον Επίσκοπο.</p> <p>"Μας ήρθε έτσι στα ξαφνικά, δίχως να τον περιμένουμε, Μέγκυ", έλεγε το γράμμα του Μπομπ, "και φαινόταν κάπως ταραγμένος και</p>	<p>Глава 12</p> <p>Раз в месяц Мэгги добросовестно писала матери и братьям — рассказывала про Северный Квинсленд, старательно и в меру шутила и ни разу не обмолвилась о каких-либо неладах с Люком.</p> <p>Все та же гордость. В Дрохеде только и знали: Мюллеры — друзья Люка, и Мэгги живет у них потому, что он постоянно в разъездах.</p> <p>По всему чувствовалось, что Мэгги искренне привязана к этим милым людям, и в Дрохеде за нее не тревожились.</p> <p>Огорчало одно: отчего она никогда не навестит своих.</p> <p>Но не могла же она им написать, что у нее нет денег на дорогу, ведь тогда пришлось бы объяснить, как несчастливо сложилась ее семейная жизнь с Люком О'Нилом.</p> <p>Изредка она осмеливалась будто между прочим спросить, как поживает епископ Ральф, и еще того реже Боб вспоминал передать ей то небольшое, что слышал о епископе от матери.</p> <p>А потом пришло письмо, в котором только и говорилось, что о преподобном де Брикасаре.</p> <p>"Он как с неба свалился, — писал Боб. — Приехал неожиданно и какой-то был невеселый, прямо как в воду опущенный.</p>
--	---

<p>κακοδιάθετος.</p> <p>Σαν είδε πως δεν ήσουν εδώ έγινε ακόμα χειρότερα.</p> <p>Φώναζε σαν τρελός που δεν του είχαμε γράψει για σένα και τον Λιουκ, μα όταν του εξήγησε η μαμά πως εσύ μας το είχες απαγορεύσει, το βούλωσε και δεν είπε λέξη ξανά γύρω από το θέμα.</p> <p>Πάντως εγώ νομίζω πως του έλειπες περισσότερο απ'όσο θα του έλειπε οποιοσδήποτε από μας τους υπόλοιπους, και φαντάζομαι πως είναι φυσικό αυτό, γιατί εσύ έκανες μαζί του πιο πολλή συντροφιά απ'ότι εμείς οι άλλοι και σε είχε πάντα σαν τη μικρή του αδερφή.</p> <p>Τριγύρναγε ολοένα εδώ κι εκεί λες και δεν μπορούσε να το πιστέψει πως δε θα σ'έβλεπε ξαφνικά μπροστά του, ο καημένος ο φίλος μας.</p> <p>Και δεν είχαμε ούτε μια φωτογραφία να του δείξουμε. Και, ξέρεις, μέχρι που μας ζήτησε να τις δει δε μου χε περάσει απ'το νου πόσο παράξενο είναι που δεν έβγαλες φωτογραφίες στο γάμο σου.</p> <p>Ρώτησε αν έχεις παιδιά, και του είπα πως όχι, απ'ότι ξέρω. Δεν έχεις, Μέγκυ, έτσι δεν είναι;</p> <p>Πόσο καιρό είσαι παντρεμένη; Κοντεύεις τα δυο χρόνια; Θα πρέπει, γιατί έχουμε Ιούλη τώρα.</p> <p>Πώς περνάει ο καιρός, ε; Ελπίζω να κάνεις ένα μωρό γρήγορα, κι ο Επίσκοπος Ραλφ θα χαιρόταν πολύ, νομίζω, ν'άκουγε κάτι τέτοιο.</p> <p>Του είπα να του δώσω τη διεύθυνση σου, αλλά δεν ήθελε να την πάρει. Δε θα τη χρειαζόταν, είπε, γιατί θα πάει στην Αθήνα, στην Ελλάδα, για λίγο καιρό με τον προϊστάμενο του, τον Αρχιεπίσκοπο.</p> <p>Αυτός έχει ένα ιταλιάνικο όνομα σωστό σιδηρόδρομο, ποτέ δεν μπορώ να το θυμηθώ.</p> <p>Το φαντάζεσαι, Μέγκυ, ότι πετάνε από τη μια χώρα στην άλλη; Αλήθεια, έτσι κάνουν!</p> <p>Τέλος πάντων, όταν ανακάλυψε πως δεν ήσουν στην Ντρογκέντα να τριγυρνάς μαζί του και να κάνετε βόλτες, δεν έμεινε πολύ ούτε κι εκείνος. Πήγε κάνα δυο φορές ιππασία με το άλογο του, μας έκανε κάθε πρωί τη Λειτουργία, και μετά από έξι μέρες έφυγε".</p> <p>Η Μέγκυ άφησε χάμω το γράμμα.</p>	<p>А оттого, что тебя не застал, и вовсе расстроился.</p> <p>Сперва напустился на нас, отчего мы ему не сообщили, что ты выходишь за Люка, ну, мама ему объяснила, что ты сама не велела, Такая на тебя напала блажь, тут он и замолчал, словечка больше про это не сказал.</p> <p>Но, по-моему, он по тебе соскучился больше, чем по всем нам, да оно и понятно, ведь никто из нас так много с ним не бывал, как ты, и, по-моему, он всегда тебя любил, как родную сестричку.</p> <p>Он тут, бедняга, бродил неприкаянный, будто ждал — ты вот-вот выскочишь из-за угла.</p> <p>У нас и карточек-то не нашлось ему показать, раньше мне было ни к чему, а как он спросил, я подумал — и правда, чудно, почему у тебя нет свадебной фотографии.</p> <p>Он спросил, есть ли у тебя дети, и я сказал, вроде нету. Ведь нету, верно, Мэгги?</p> <p>Сколько уже времени ты замужем? Скоро два года?</p> <p>Да, конечно, ведь нынче уже июль на дворе. До чего быстро время летит! Надеюсь, у тебя скоро будут дети, по-моему, наш епископ обрадуется, когда узнает.</p> <p>Я хотел дать ему твой адрес, но он не взял. Сказал, это ему без пользы, потому как он едет на время в Грецию, в Афины, с архиепископом, при котором служит.</p> <p>Архиепископ, видно, из итальяшек, имя длинное-предлинное, никак не запомню.</p> <p>Представляешь, Мэгги, они туда полетят на аэроплане! Честное слово!</p> <p>Ну вот, он как узнал, что тебя нет и некому с ним гулять по Дрохеде, особо задерживаться не стал, только и побыл неделю, раза два поездил верхом, каждый день служил для нас мессу, а потом взял да и уехал».</p> <p>Мэгги отложила письмо.</p>
--	---

<p>Είχε μάθει, είχε μάθει!</p> <p>Τουλάχιστον ήξερε τώρα. Τι να χε σκεφτεί άραγε, πόσο τον είχε πονέσει;</p> <p>Και γιατί την είχε σπρώξει να το κάνει; Δεν είχαν φτιάξει καθόλου τα πράγματα με το γάμο της, δεν ήταν καθόλου καλύτερα τώρα.</p> <p>Τον Λιουκ δεν τον αγαπούσε, ποτέ δε θα τον αγαπούσε τον Λιουκ. Δεν τον έβλεπε παρά σαν ένα υποκατάστατο μονάχα, σαν τον άντρα που θα της έφτιαχνε παιδιά παρόμοια με κείνα που θα μπορούσε να είχε κάνει με τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Αχ, Θεέ μου, τι μπέρδεμα ήταν αυτό!</p> <p>Ο Αρχιεπίσκοπος Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε προτίμησε να μείνει σένα ξενοδοχείο παρά να καταλύσει στα διαμερίσματα που του παραχώρησε η Ορθόδοξη Αρχιεπισκοπή των Αθηνών.</p> <p>Η αποστολή του ήταν σημαντική και αρκετά λεπτή. υπήρχαν ζητήματα που εκκρεμούσαν από καιρό κι έπρεπε να συζητηθούν δίχως αναβολή με τους υψηλά ισταμένους της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, που το Βατικανό της είχε μια αδυναμία ιδιαίτερη, όμοια με κείνη που έδειχνε και στη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία.</p> <p>Κι ήταν λογικό να διατηρεί περισσότερες σχέσεις με τις Ορθόδοξες Εκκλησίες παρά με τον προτεσταντισμό, αφού ήταν σχίσματα κι όχι αιρέσεις. οι επίσκοποι τους, όπως και της Ρώμης, μπορούσαν να θεωρούνται φυσικοί και άμεσοι συνεχιστές του έργου του Αγίου Πέτρου.</p> <p>Ο Αρχιεπίσκοπος ήξερε πως του είχαν αναθέσει αυτή την αποστολή για να δοκιμάσουν τις διπλωματικές του ικανότητες, πως τον περίμεναν πολύ μεγαλύτερα πόστα στη Ρώμη έτσι και τα κατάφερνε.</p> <p>Το ταλέντο του στις ξένες γλώσσες είχε αποδειχτεί ξανά θείο χάρισμα, γιατί αυτό που είχε κάνει τη ζυγαριά να γείρει προς το μέρος του ήταν το γεγονός πως ήξερε πολύ καλά τα ελληνικά.</p> <p>Του είχαν στείλει μήνυμα από το Βατικανό στην Αυστραλία κι είχαν κανονίσει μόνοι τους το αεροπορικό του ταξίδι στην Αθήνα.</p> <p>Κι ήταν αδιανόητο να πάει δίχως τον Επίσκοπο Ντε Μπρικασάρ, γιατί όσο περνούσαν τα χρόνια βασιζόταν ολοένα και περισσότερο στον εντυπωσιακό αυτόν άνθρωπο.</p>	<p>Он знает, знает!</p> <p>Наконец-то он знает. Что он подумал, сильно ли огорчился?</p> <p>Почему, почему он толкнул ее на это? Ничего хорошего из этого не вышло.</p> <p>Она не любит Люка и никогда не полюбит. Люк — просто подмена, у нее от него будут дети, похожие на тех, каких дал бы ей Ральф де Брикассар.</p> <p>Господи, ну и запуталась же она!</p> <p>Архиепископ ди Контини-Верчезе отклонил предложенные ему покои в афинской резиденции высших церковных властей, предпочел обыкновенную гостиницу для мирян.</p> <p>В Афины он приехал по делу важному и весьма щекотливому: давно уже следовало обсудить кое-какие вопросы с князьями греческой православной церкви — к ней, как и к русской православной церкви, Ватикан относился несравненно благосклоннее, нежели к церкви протестантской.</p> <p>В конце концов, православие — это течение, но не ересь; в православии, как и в римской католической церкви, архиепископы наследуют свой сан по прямой линии от самого святого Петра.</p> <p>Архиепископ знал, что эта поездка — своего рода испытание: в случае успеха она станет новой ступенькой его карьеры, и в Риме его ждет пост более высокий.</p> <p>Немалым преимуществом оказались и его способности к языкам, ведь он свободно говорит по-гречески, это и перетянуло чашу весов в его пользу.</p> <p>Его вызвали из такой дали, из Австралии, и в Афины доставили самолетом.</p> <p>И конечно, немислимо было бы не взять с собою епископа де Брикассара: за минувшие годы ди Контини-Верчезе привык все больше полагаться на этого удивительного человека.</p>
---	---

<p>Ένας Μαζαρίνος ήταν, ένας σωστός Μαζαρίνος, ο Μακαριότατος θαύμαζε τον Καρδινάλιο Μαζαρίνο πολύ περισσότερο από τον Καρδινάλιο Ρισελιέ, κι έτσι ήταν ιδιαίτερα τιμητική η σύγκριση.</p> <p>Ο Ραλφ είχε όλα όσα ήθελε η Εκκλησία από τους αξιωματούχους της.</p> <p>Ήταν συντηρητικός στη θεολογική του πίστη, όπως και στις ηθικές του αρχές, το μυαλό του ήταν γρήγορο και πανούργο, το πρόσωπο του δε φανέρωνε ποτέ τις σκέψεις του. κι είχε ένα μοναδικό χάρισμα, ήξερε να ευχαριστεί όσους βρίσκονταν μαζί του, είτε τους μισούσε είτε τους συμπαθούσε, είτε συμφωνούσε είτε διαφωνούσε μαζί τους.</p> <p>Συκοφάντης δεν ήταν, διπλωμάτης ναι. Αν κάποιος φρόντιζε να θυμίζει συνέχεια στο Βατικανό την ύπαρξη του Επισκόπου Ραλφ ντε Μπρικασάρ, αν άρχιζαν να παρακολουθούν την πορεία τους οι υψηλά ιστάμενοι, θα ήταν σίγουρη η άνοδος του στην ιεραρχία της Εκκλησίας.</p> <p>Κι αυτό θα ευχαριστούσε πολύ τον Μακαριότατο Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε, γιατί δεν ήθελε να χάσει την επαφή του με το γραμματέα του.</p> <p>Έκανε πολλή ζέστη, όμως τον Επίσκοπο Ραλφ δεν τον πείραξε διόλου η ξερή ατμόσφαιρα της Αθήνας μετά την υγρασία του Σίδνεϋ.</p> <p>Φορώντας όπως συνήθως μπότες, παντελόνι ιπασίας και τα ράσα του από πάνω, ανηφόριζε με βιάση το λιθόστρωτο μονοπάτι για την Ακρόπολη.</p> <p>Πέρασε τα Προπύλαια, μετά το Ερεχθείο, και συνέχισε για τον Παρθενώνα. Τριγύρισε λίγο τον αρχαίο ναό κι ύστερα πλησίασε στην άκρη του βράχου και στάθηκε να κοιτάξει την πόλη που απλωνόταν κάτω απ τα πόδια του.</p> <p>Με τον άνεμο ν' ανακατεύει τα μαύρα του μαλλιά, που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν στους κροτάφους, άφησε τη ματιά του να απλωθεί ολόγυρα στους φωτεινούς λόφους και το καθαίο, απίστευτο γαλάζιο του Αιγαίου.</p>	<p>Ведь это поистине второй Мазарини! Сравнение весьма лестное, ибо архиепископ восхищался кардиналом Мазарини гораздо больше, чем кардиналом Ришелье.</p> <p>Ральф олицетворяет все, что ценит святая римская церковь в своих высших сановниках.</p> <p>Он неколебимо тверд как в вере, так и в нравственности; у него живой гибкий ум и непроницаемое лицо; и притом особый дар: он всегда умеет понравиться окружающим, независимо от того, приятны они ему или отвратительны, согласен он с ними или расходится во мнениях.</p> <p>Он не льстец, но истинный дипломат. Если почаще о нем напоминать тем, кто стоит у власти в Ватикане, он, без сомнения, далеко пойдет.</p> <p>И это весьма приятно будет его высокопреосвященству ди Контини-Верчезе, который отнюдь не желает расставаться с преподобным де Брикассаром.</p> <p>Было очень жарко, но после влажной духоты Сиднея сухой зной Афин ничуть не тяготил епископа Ральфа.</p> <p>Как всегда, в сутане, в бриджах и сапогах для верховой езды, он быстрым шагом поднимался по каменистой дороге в гору, к Акрополю, через хмурые Пропилеи, мимо Эрехтейона, еще выше, по камню, на котором скользила нога, к Парфенону и дальше, к остаткам ограждавшей Акрополь стены.</p> <p>Здесь, на вершине, где ветер развеивал его черные, теперь уже с проседью на висках, кудри, он остановился и окинул взглядом белый город и за ним — залитые солнцем холмы и чистую, несравненную синеву Эгейского моря. У ног отца Ральфа лежала Плака с кофейнями на плоских крышах домов и колониями художников, сбоку, на скале, раскинулись ярусы громадного амфитеатра. Вдали виднелись римские колонны, крепости крестоносцев, венецианские замки, но ни единого следа турок. Поразительный народ эти</p>
--	---

<p>Μονάχα τώρα, είκοσι δύο χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, άντεχε να συλλογιέται τη Μέγκυ δίχως να θέλει να κλάψει.</p> <p>Μα ακόμα και τώρα, έβλεπε για μια στιγμή θαμπούς και συγκεχυμένους τους μακρινούς λόφους, μέχρι να κυριαρχήσει στα αισθήματα του.</p> <p>Πώς θα μπορούσε ποτέ να την κατηγορήσει, όταν της είχε πει ο ίδιος να το κάνει;</p> <p>Είχε καταλάβει στη στιγμή τι σήμαινε η αποφασιστική της άρνηση να του το πουν, δεν ήθελε να τον φέρει σε επαφή με τον άντρα της, ή να τον αφήσει να γίνει ένα κομμάτι της καινούριας της ζωής.</p> <p>Μέχρι που το 'μαθε υπέθετε πάντα μέσα του πως θα διάλεγε για άντρα της κάποιον που θα την έπαιρνε να μείνουν στο Τζίλανμποουν, αν όχι στην ίδια την Ντρογκέντα, ότι θα συνέχιζε να ζει εκεί όπου την ήξερε ασφαλή, απαλλαγμένη από έννοιες και κινδύνους.</p> <p>Όμως σαν το σκέφτηκε είδε πως αυτό θα ήταν το τελευταίο που θα θελε η Μέγκυ. Όχι, ήταν λογικό που είχε φύγει μακριά, θα 'πρεπε να το περιμένει κανένας, κι όσο θα έμενε μ' αυτό τον Λιουκ Ο'Νηλ, δε θα γύριζε ποτέ της πίσω.</p> <p>Ο Μπομπ είχε πει πως μάζευαν χρήματα ν' αγοράσουν ένα υποστατικό στο Δυτικό Κουήνσλαντ.</p> <p>Η Μέγκυ είχε σκοπό να μη γυρίσει ποτέ πίσω. Είχε σκοπό να εξαφανιστεί για πάντα από τη ζωή του, ήθελε να θεωρείται πεθαμένη σ' ό,τι αφορούσε εκείνον.</p> <p>Όμως, Μέγκυ, είσαι ευτυχισμένη; Σου φέρεται καλά;</p> <p>Τον αγαπάς, αυτό τον Λιουκ Ο'Νηλ; Τι είδους άντρας είναι, και σ' έκανε να στραφείς από μένα σε κείνον;</p> <p>Τι είχε πάνω του ένας κοινός βοσκός, και σ' άρεσε</p>	<p>греки. Надо ж было так ненавидеть тех, кто правил ими семь столетий подряд, чтобы, едва освободясь, бесследно стереть с лица земли все их мечети и минареты. И какой древний народ, какое великолепное прошлое! Когда Перикл одел мрамором вершину этой скалы, норманны — его, Ральфа де Брикассара, пращурь — были еще дикарями в звериных шкурах, а Рим — просто-напросто деревней.</p> <p>Лишь теперь, на расстоянии одиннадцати тысяч миль, при мысли о Мэгги впервые к горлу не подступили рыдания.</p> <p>Да и то вершины дальних гор на миг расплылись перед глазами, и он не вдруг овладел собой.</p> <p>Как же мог он ее винить, ведь он сам сказал ей, чтобы она выходила замуж!</p> <p>И он сразу понял, почему она решила это от него скрыть: не желала, чтобы он встретился с ее мужем, стал причастен к ее новой жизни.</p> <p>Он-то прежде воображал, что она, выйдя замуж, поселится если не в самой Дрохеде, так в Джиленбоуне, будет и впредь жить неподалеку, и он будет знать, что она жива и здорова, ни в чем не нуждается и ничто ей не грозит.</p> <p>Но стоило задуматься — и ясно стало: как раз этого она и не хотела. Нет, конечно же, не могла она не уехать — и, пока она замужем за этим Люком О'Нилом, она не вернется.</p> <p>Боб сказал, они копят деньги, хотят купить землю в Западном Квинсленде, и эта новость прозвучала как похоронный звон.</p> <p>Мэгги решила не возвращаться. Для него, для Ральфа де Брикассара, она умерла.</p> <p>Но счастлива ли ты, Мэгги? Не обижает ли тебя муж? Любишь ли ты его, этого Люка О'Нила?</p> <p>Что он за человек, почему ты променяла меня на него?</p> <p>Чем он, простой овчар, так тебе понравился, что</p>
--	--

<p>περισσότερο από τον Ήνοχ Ντέηβις ή τον Λιάμ Ο'Ρουκ ή τον Άλαστερ Μακ Κουήν;</p> <p>Μήπως ήταν που δεν τον ήξερα εγώ, που δε θα μπορούσα εγώ να κάνω συγκρίσεις;</p> <p>Το κάνεις για να με βασανίσεις, Μέγκυ, για να μου ανταποδώσεις το κακό που σου χω κάνει;</p> <p>Αλλά γιατί δεν υπάρχουν παιδιά; Τι συμβαίνει με τον άντρα σου; Γιατί τριγυρίζει δεξιά κι αριστερά σαν περιπλανώμενος αλήτης και σ' αφήνει να ζεις με τους φίλους του;</p> <p>Φυσικό είναι να μην έχεις κάνει παιδί αφού δε μένει ποτέ αρκετό καιρό μαζί σου.</p> <p>Μέγκυ, γιατί; Γιατί παντρεύτηκες αυτόν τον Λιουκ Ο'Νηλ;</p> <p>Γύρισε κι άρχισε να κατηφορίζει από την Ακρόπολη.</p> <p>Το ξενοδοχείο βρισκόταν στην πλατεία Συντάγματος, κι ήταν πολυτελέστατο και πανάκριβο.</p> <p>Όταν μπήκε ο Επίσκοπος Ραλφ στο δωμάτιο, ο Αρχιεπίσκοπος Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε καθόταν σε μια καρέκλα πλάι στην τζαμαρία της βεράντας του και στοχαζόταν σιωπηλός. πήρε είδηση το γραμματέα του, γύρισε και του χαμογέλασε.</p> <p>"Πάνω στην ώρα φάνηκες, Ραλφ. Θα θελα να προσευχηθώ".</p> <p>"Να προσευχηθείτε, Μακαριότατε; Νόμιζα πως πήγαιναν όλα καλά, μήπως παρουσιάστηκαν τίποτε επιπλοκές;"</p> <p>"Όχι, δεν έχουμε τέτοιου είδους προβλήματα.</p>	<p>ты предпочла его Инеку Дэвису, и Лайему О'Року, и Аластеру Маккуину?</p> <p>Быть может, ты не хотела, чтобы его узнал я, чтобы именно я мог сравнивать?</p> <p>Или хотела причинить мне боль, хотела мне отплатить?</p> <p>Но почему у вас нет детей? В чем дело, почему твой муж колесит по всему Квинсленду, как бродяга, а тебя поселил у своих друзей?</p> <p>Не удивительно, что у тебя еще нет детей, — муж с тобой почти не бывает.</p> <p>Почему так, Мэгги? Почему ты вышла за этого Люка О'Нила?</p> <p>Он повернулся, спустился с Акрополя, зашагал по шумным, людным улицам Афин. Неподалеку от улицы Еврипида раскинулся под открытым небом рынок; здесь он помедлил, замороженный этим зрелищем: пестрая толпа, огромные корзины остро пахнувшей на солнце рыбы, бок о бок вывешены связки овощей и расшитые блестками туфли; его забавляли женщины — дочери совсем иной культуры, по самому существу своему отличной от пуританства, в котором воспитан был он, епископ де Брикассар, они откровенно, без стеснения им восхищались. Будь в этих восторженных взглядах и воркующих голосах примесь похоти (он не умел подобрать иного слова), его бы это безмерно смущало, но нет, восторги вызваны иным чувством, тут просто отдают дань восхищения редкой красоте.</p> <p>Гостиница, где они остановились, роскошная и дорогая, находилась на площади Омония.</p> <p>Архиеπίσκοπος ди Контини-Верчезе сидел у раскрытой двери на балкон, погруженный в раздумье; когда вошел епископ де Брикассар, он поднял голову и улыбнулся.</p> <p>— Как раз вовремя, Ральф. Я хотел бы помолиться.</p> <p>— Я думал, что все улажено. Разве возникли какие-то неожиданные осложнения, ваше высокопреосвященство?</p> <p>— Несколько иного рода. Я получил сегодня</p>
---	--

<p>Πήρα ένα γράμμα από τον Καρδινάλιο Μοντεβέρντι σήμερα, που μου μεταφέρει τις επιθυμίες του Αγίου Πατέρα".</p> <p>Ο Επίσκοπος Ραλφ ένιωσε το κορμί του να σφίγγεται, ένα παράξενο μούδιασμα στο σβέρκο του. "Πέστε μου".</p> <p>"Μόλις τελειώσουμε τις επαφές μας στην Αθήνα, και τις έχουμε τελειώσει ήδη, με περιμένουν στη Ρώμη.</p> <p>Εκεί θα τιμηθώ με την μπα-ρέτα του Καρδινάλιου, και θα συνεχίσω στη Ρώμη τη δουλειά μου, κάτω από την άμεση επίβλεψη του Ποντίφικα".</p> <p>"Κι εγώ;"</p> <p>"Εσύ θα γίνεις Αρχιεπίσκοπος Ντε Μπρικασάρ, και θα πας πίσω στην Αυστραλία να καλύψεις το δικό μου κενό σαν Λεγάτος του Πάπα".</p> <p>Γ'αυτιά του έγιναν κατακόκκινα, ο κόσμος γύριζε και κλυδωνιζόταν. Λεγάτος του Πάπα, αυτός, ένας μη Ιταλός κληρικός!</p> <p>Ήταν ανήκουστο! Α, δε θα σταματούσε εδώ, θα γινόταν και Καρδινάλιος κάποτε!</p> <p>"Βέβαια, θα πρέπει να έρθεις πρώτα στη Ρώμη να εκπαιδευτείς και να πάρεις οδηγίες για τα καινούρια σου καθήκοντα.</p> <p>Έξι μήνες θα κρατήσει αυτό πάνω κάτω, και στο μεταξύ θα είμαι κοντά σου εγώ, να σε συστήσω στους ανθρώπους που είναι φίλοι μου.</p> <p>Θέλω να σε γνωρίσουν, γιατί θα φτάσει κάποτε η στιγμή, Ραλφ, που θα σε καλέσω να με βοηθήσεις στη δουλειά μου στο Βατικανό".</p> <p>"Μακαριότητα, δε βρίσκω λόγια να σας ευχαριστήσω! Σε σας χρωστάω τη μεγάλη αυτή ευκαιρία".</p> <p>"Ο Θεός μου δώσει αρκετή εξυπνάδα και μπορώ να ξεχωρίσω τους ανθρώπους που είναι πολύ ικανοί κι αξιόλογοι για να μένουν στην αφάνεια, Ραλφ!</p> <p>Τώρα έλα να γονατίσουμε και να προσευχηθούμε.</p> <p>Ο Κύριος είναι πράγματι Πανάγαθος". Το κομποσκοίνι του και η Σύνοψη βρίσκονταν σ'ένα πλαϊνό τραπεζάκι. Ο Επίσκοπος Ραλφ άπλωσε να πιάσει το κομποσκοίνι, κι έτσι που</p>	<p>письмо от кардинала Монтеверди, он передает пожелания его святейшества папы.</p> <p>У епископа Ральфа от волнения напряглись плечи и похолодел затылок.</p> <p>— О чем же?</p> <p>— Как только переговоры здесь закончатся, — а они уже закончены, — мне надлежит явиться в Рим.</p> <p>Меня ожидает кардинальский сан, и далее мне предстоит служить в Риме, непосредственно при его святейшестве.</p> <p>— А я?</p> <p>— Вы становитесь архиепископом де Брикассаром и возвращаетесь в Австралию, дабы заменить меня на посту наместника папы.</p> <p>Теперь отца Ральфа бросило в жар, даже уши покраснели. Его, неитальянца, удостаивают поста папского легата!</p> <p>Неслыханная честь! О, можете не сомневаться, он еще станет кардиналом!</p> <p>— Разумеется, сначала вы получите некоторую подготовку и наставления в Риме.</p> <p>На это уйдет около полугода, и эти полгода я буду с вами, представлю вас моим друзьям.</p> <p>Я хочу, чтобы они узнали вас, потому что придет время, когда я вас вызову, Ральф, и вы станете моим помощником в Ватикане.</p> <p>— Как мне вас благодарить, ваше высокопреосвященство! Ведь это вам я обязан столь высокой честью!</p> <p>— Слава богу, у меня хватает ума разглядеть человека одаренного, кому не следует прозябать в неизвестности.</p> <p>А теперь преклоним колена, Ральф, и помолимся. Велика милость божия.</p> <p>Четки и требник епископа Ральфа лежали на соседнем столике; дрожащей рукой он потянулся за четками и нечаянно сбросил требник на пол.</p>
--	---

<p>έτρεμαν τα χέρια του έριξε κατά λάθος χάμω τη Σύνοψη.</p> <p>Ανοιξε στη μέση πέφτοντας. Ο Αρχιεπίσκοπος, που ήταν πιο κοντά, τη σήκωσε και κοίταξε με περιέργεια το καφετί ξεραμένο λουλούδι που κάποτε ήταν τριαντάφυλλο.</p> <p>"Καταπληκτικό!</p> <p>Γιατί το κρατάς αυτό το πράγμα; Είναι κάποιο ενθύμιο από το σπίτι σου; Από τη μητέρα σου ίσως;"</p> <p>Τα μάτια που έβλεπαν πίσω από τις πανουργίες, τις ψευτιές και τις απάτες ήταν καρφωμένα ίσια στα δικά του, κι εκείνος δεν πρόφταινε να κρύψει τη συγκίνηση του, ή το φόβο του.</p> <p>"Όχι". Έκανε μια γκριμάτσα. "Δεν έχω αναμνηστικά από τη μητέρα μου".</p> <p>"Θα πρέπει όμως να σημαίνει πολλά για σένα για να το φυλάς μέσα στις σελίδες του πιο αγαπημένου σου βιβλίου. Πού το βρήκες;</p> <p>Για ποιο πράγμα μιλάει στην καρδιά σου;"</p> <p>"Για μια αγάπη τόσο αγνή σαν κι αυτή που έχω για το θεό μου. Δε μολύνει το βιβλίο μου, Βιτόριο, το τιμάει".</p> <p>"Αυτό το υπέθεσα γιατί σε ξέρω. Μα μήπως είναι μια αγάπη που βάζει σε κίνδυνο την αγάπη σου για την Εκκλησία;"</p> <p>"Όχι. Ήταν για την Εκκλησία που την απαρνήθηκα, που θα την απαρνιέμαι πάντα.</p> <p>Την έχω ξεπεράσει, έχω προχωρήσει πολύ πιο πέρα απ' όλα αυτά, και δεν μπορώ πια να κάνω πίσω".</p> <p>"Επιτέλους καταλαβαίνω τη θλίψη σου!</p> <p>Αγαπητέ μου Ραλφ, δεν είναι τόσο άσχημο όσο νομίζεις, πίστεψε με.</p> <p>Θα κάνεις στη ζωή σου καλό σε πολλούς ανθρώπους, θ' αγαπηθείς από πολλούς ανθρώπους.</p> <p>Κι η κοπέλα, έχοντας τη σιγουριά της αγάπης που υποδηλώνει αυτό το παλιό ενθύμιο, δε θα νιώσει στερημένη ποτέ στη ζωή της.</p> <p>Γιατί κράτησες και την αγάπη μαζί με το τριαντάφυλλο".</p>	<p>Τребник раскрылся на середине. Архиепископ оказался ближе — он поднял книжку и с любопытством посмотрел на нечто коричневое, сухое и тонкое, что было некогда розой.</p> <p>— Как странно!</p> <p>Почему вы это храните? Что это, память о родине или, может быть, о матери?</p> <p>Проницательные глаза, глаза, которых не обмануть хитростью и увертками, смотрели на Ральфа в упор, и уже не успеть было скрыть волнение и испуг.</p> <p>— Нет, — сказал он и поморщился. — О матери я вспоминать не хочу.</p> <p>— Но, должно быть, этот цветок много значит для вас, если вы так бережно храните его в самой дорогой для вас книге.</p> <p>Так о чем же он вам говорит?</p> <p>— О любви столь же чистой, как моя любовь к Господу, Витторио. Она делает только честь этим страницам.</p> <p>— Я так и подумал, ибо знаю вас. Но не умаляет ли она, эта любовь, вашей любви к святой церкви?</p> <p>— Нет. Ради церкви я от нее и отказался и всегда буду отказываться.</p> <p>Я далеко ушел от нее и никогда к ней не вернусь.</p> <p>— Так вот откуда ваша печаль, наконец-то я понял!</p> <p>Дорогой Ральф, это не так дурно, как вам кажется, право.</p> <p>В своей жизни вы принесете много добра многим людям, и многие люди вас будут любить.</p> <p>И та, кому отдана любовь, заключенная в этой старой благоуханной памятке, никогда не будет обделена любовью.</p> <p>Ибо вы вместе с розой сохранили и любовь.</p>
---	---

"Φοβάμαι πως δε με καταλαβαίνει καθόλου".

"Α, όχι, αν την έχεις αγαπήσει έτσι, τότε θα πρόκειται για μια γυναίκα ικανή να καταλάβει.

Αλλιώς θα την είχες ξεχάσει, και θα χεσ πετάξει από πολύ καιρό το ενθύμιο της".

"Ήταν κάποιες φορές που γονάτιζα με τις ώρες και προσευχόμουν για να βρω τη δύναμη να μην αφήσω τη θέση μου, να μην τρέξω κοντά της".

Ο Αρχιεπίσκοπος άφησε την πολυθρόνα κι ήρθε να γονατίσει πλάϊ στο φίλο του. εκτός από το Θεό και την Εκκλησία, που τα βλέπε σαν δυο έννοιες αξεχώριστες, λίγα πράγματα είχε αγαπήσει τόσο όσο τον όμορφο αυτόν άντρα.

"Δε θα τα παρατήσεις, Ραλφ, και το ξέρεις πολύ καλά. Ανήκεις στην Εκκλησία, πάντα της ανήκες και πάντα θα της ανήκεις. Για σένα έχει πραγματικά νόημα η αποστολή σου, είσαι φτιαγμένος γι αυτήν.

Έλα να προσευχηθούμε τώρα, και να το ξέρεις πως όσο ζω θ' αναφέρω και το ρόδο σου στις προσευχές μου από δω και πέρα.

Ο Αγαπημένος μας Θεός μας στέλνει πολλές πίκρες και πολλές οδύνες, που πρέπει να μάθουμε να τις αντέχουμε για να κατακτήσουμε την αιωνιότητα, τόσο εσύ όσο κι εγώ".

Στα τέλη του Αυγούστου η Μέγκυ πήρε ένα γράμμα από τον Λιουκ όπου της έλεγε πως ήταν στο νοσοκομείο της Τάουνσβιλ με την αρρώστια του Βάιλ, μα πως δεν ήταν τίποτε σοβαρό κι ότι θα τον άφηναν να βγει μετά από λίγο.

"Έτσι, φαίνεται πως δε θα χρειαστεί να περιμένουμε μέχρι το τέλος της χρονιάς για να κάνουμε τις διακοπές μας, Μεγκ.

Για να γυρίσω πίσω στις φυτείες πρέπει να είμαι εκατό τα εκατό εντάξει οργανικά, κι ο καλύτερος τρόπος για να το σιγουρέψω αυτό είναι να κάνω κανονικές διακοπές, σαν όλο τον κόσμο.

Έτσι λέω να περάσω να σε πάρω σε καμιά βδομάδα περίπου. Θα πάμε στη λίμνη Ήτσαμ, στο οροπέδιο του Άθερτον, για κάνα δυο βδομάδες, ίσαμε να νιώσω τόσο καλά που να μπορώ να γυρίσω στη δουλειά".

— Я думаю, ей этого не понять.

— О нет. Если вы так сильно ее любили, значит, она настолько женщина, что способна это понять.

Иначе вы давно бы ее забыли и не хранили бы так долго эту реликвию.

— Иногда так сильно было во мне желание оставить свой пост и возвратиться к ней, что лишь долгие часы, проведенные в молитве, меня удерживали.

Архиепископ поднялся с кресла, подошел и преклонил колена рядом с другом, рядом с этим красавцем, которого он полюбил, как мало что любил, кроме Господа Бога и церкви — любовь к Богу и церкви для него была едина и нераздельна.

— Вы не оставите свой пост, Ральф, вы и сами хорошо это знаете. Вы принадлежите святой церкви, всегда ей принадлежали и всегда будете ей принадлежать. Это — истинное ваше призвание.

Помолимся же вместе, и отныне до конца жизни я стану молиться и за вашу розу.

Господь ниспосылает нам многие скорби и страдания на нашем пути к жизни вечной. И мы — я так же, как и вы — должны учиться смиренно их переносить.

В конце августа Мэгги получила от Люка письмо: он писал, что лежит в таунсвиллской больнице, у него болезнь Вейля, но никакой опасности нет, скоро его уже выпишут.

"Так что, похоже, нам не придется ждать конца года, чтоб отдохнуть вместе, Мэг.

Рубить тростник я пока не могу, сперва надо совсем поправиться, а для этого самое верное — как следует отдохнуть.

Так что примерно через неделю я за тобой приеду. Поживем недели две на озере Ичем, на Этертон Тэйбленд, за это время я наберусь сил и пойду опять работать».

Η Μέγκυ δεν μπορούσε να το πιστέψει και δεν ήξερε αν ήθελε να βρεθεί μαζί του, τώρα που της δινόταν η ευκαιρία. Αν και της είχε πάρει πολύ περισσότερο χρόνο να επουλώσει τα εσωτερικά της τραύματα, την ανάμνηση του μαρτυρικού πόνου που είχε υποστεί το κορμί της στο γαμήλιο ταξίδι της, απέφευγε να τη σκέφτεται πια. Την είχε καταχωνιάσει σε μια άκρη του μυαλού της και δεν την έβρισκε τρομακτική όπως πρώτα, κάθε που τη συλλογιόταν. Άλλωστε, μέσα από τα βιβλία που είχε διαβάσει στο μεταξύ είχε αντιληφθεί πως το μεγαλύτερο μέρος της οδύνης της οφειλόταν σε άγνοια, στην άγνοια τη δική της και στην άγνοια του Λιουκ.

Αχ, Θεέ μου, κάνε να βγει ένα παιδί από τούτες τις διακοπές! Αν είχε ένα μωράκι να το αγαπάει, τα πράγματα θα γίνονταν αυτόματα πολύ πιο εύκολα.

Την Ανν όχι μονάχα δε θα την πείραζε να χει ένα παιδί στο σπίτι, αλλά και θα το χαιρόταν μ' όλη της την καρδιά. Κι ο Λούντυ θα το ήθελε.

Της το 'χαν πει εκατό φορές, ελπίζοντας πως θα μένε αρκετά ο Λιουκ σε μια από τις επισκέψεις του για να δώσει ένα νόημα στη στείρα, δίχως αγάπη ζωή της γυναίκας του.

Όταν τους είπε για το γράμμα της δήλωσαν πως ήταν ενθουσιασμένοι, μα μέσα τους διατηρούσαν πολλές αμφιβολίες κι ενδοιασμούς.

"Κόβω το κεφάλι μου πως τελικά θα βρει μια δικαιολογία το κάθαρμα να φύγει για διακοπές δίχως να την πάρει μαζί του", είπε η Ανν στον Λούντυ.

Ο Λιουκ είχε δανειστεί από κάπου ένα αυτοκίνητο και πέρασε να πάρει τη Μέγκυ νωρίς το πρωί.

Ήταν αδύνατος, κίτρινος και κομμένος στο πρόσωπο. η Μέγκυ σοκαρίστηκε όταν τον είδε. Του έδωσε τη βαλίτσα της και μπήκε στο αυτοκίνητο.

"Τι είναι η ασθένεια του Βάιλ, Λιουκ; Μου 'γραψες πως δεν ήταν τίποτε το σοβαρό, όμως εμένα μου φαίνεται πως θα πρέπει να ήσουν πολύ άρρωστος στ' αλήθεια, έτσι που σε βλέπω".

"Α, είναι κάτι σαν ίκτερος και το περνάνε όλοι όσοι δουλεύουν στα ζαχαροκάλαμα, αργά ή γρήγορα.

Μας το μεταδίδουν οι αρουραίοι που υπάρχουν στις φυτείες μέσα από τις πληγές ή τις γρατσουνιές μας.

Мэгги как-то не верилось, что они наконец будут вместе, она и сама не понимала — может быть, ей этого больше и не хочется? Конечно, «медовый месяц» на постоялом дворе в Данни оказался для нее пыткой, и душевная боль не проходила много дольше, чем телесная, но Мэгги так давно и так старательно отгоняла эти воспоминания, что теперь они уже не страшили; притом она с тех пор много читала, и ей стало понятно, что во многом виновато было просто-напросто невежество: и она и Люк слишком мало знали.

Дай-то бог, чтобы от этой встречи родился ребенок! Будет у нее маленький, будет кого любить, и тогда ей станет несравнимо легче.

Энн будет не против малыша в доме, она его полюбит. И Людвиг тоже.

Они ей сто раз это говорили, все надеялись, что Люк в какой-нибудь свой приезд побудет подольше и пустое, одинокое существование его жены получит новый смысл.

Она рассказала им, что пишет Люк, и они вслух порадовались, но втайне приняли новость недоверчиво.

— Голову даю на отсечение, этот негодяй опять под каким-нибудь предлогом укатит без нее, — сказала мужу Энн.

Люк взял у кого-то взаймы машину и рано утром заехал за Мэгги.

Он сильно похудел, пожелтел и сморщился, будто вымоченный в уксусе. Мэгги была поражена; она отдала ему чемодан и села в машину с ним рядом.

— Что это за болезнь Вейля, Люк? Ты писал, ничего опасного, а по тебе сразу видно, что ты болел очень серьезно.

— Да нет, это вроде желтухи, рано или поздно ее каждый рубщик подхватит.

Ее разносят тростниковые крысы; если у тебя порез или царапина, заразы не миновать.

<p>Εγώ είμαι θηρίο από υγεία κι έτσι δε μ' έριξε πολύ άσχημα, σε σύγκριση με κάτι άλλους που το παθαίνουν. Οι γιατροί λένε πως θα 'μαι περδίκι σε λιγάκι".</p> <p>Ο δρόμος για την Ενδοχώρα ανηφόριζε μέσα από ένα μεγάλο φαράγγι που ήταν σωστή ζούγκλα με την άγρια κι άφθονη βλάστηση του, και συνέχιζε στο μήκος ενός μεγάλου, ορμητικού ποταμού. Κάποια στιγμή συνάντησαν έναν πανέμορφο καταρράκτη. τα νερά έπεφταν από κάπου ψηλά κι έκαναν καμάρα πάνω ακριβώς από το δρόμο για να χυθούν στο ποτάμι.</p> <p>Πέρασαν ανάμεσα στο βράχο και στο νερό διασχίζοντας μια στεγνή αψίδα λουσομένη με φανταστικά χρώματα και φωτοσκιάσεις.</p> <p>Κι όσο ανέβαιναν ο αέρας γινόταν πιο δροσερός, υπέροχα φρέσκος. η Μέγκυ είχε ξεχάσει πόσο όμορφα την έκανε να νιώθει το δροσερό αεράκι.</p> <p>Από την άλλη μεριά του ποταμού απλωνόταν η ζούγκλα, τόσο αδιαπέραστη που δεν τολμούσε κανείς να τη διαβεί.</p> <p>Δεν μπορούσες να διακρίνεις τίποτε στο εσωτερικό της, πίσω από τα τεράστια αναρριχητικά που κρέμονταν από τις κορφές των δέντρων, συνεχή κι ατέλειωτα, μοιάζοντας με τεράστιο κομμάτι πράσινου βελούδου που το 'χαν ρίξει πάνω από το δάσος.</p> <p>Η λίμνη Ήτσαμ βρισκόταν στην κορφή ενός οροπεδίου κι έμοιαζε ειδυλλιακή μέσα στον αγνό, ανόθευτο περίγυρο της.</p> <p>Προτού πέσει η νύχτα κάθισαν για λίγο στη βεράντα του ξενώνα τους να κοιτάζουν τα ήρεμα νερά.</p>	<p>Я парень здоровый, так что отделался легко, другие куда тяжелей болеют. Доктора говорят, я в два счета буду опять молодцом.</p> <p>По глубокому, густо заросшему лесом ущелью дорога взбиралась в гору, в глубь материка; на дне ущелья ревела и грохотала набухшая, полноводная река, а в одном месте откуда-то сверху в нее низвергался, пересекая дорогу, великолепный водопад.</p> <p>И они проехали между отвесной скалой и падающим вкось потоком, под влажно мерцающей аркой — причудливым сплетением света и теней.</p> <p>Чем выше в гору, тем становилось прохладней, в воздухе разливалась чудесная свежесть, — а Мэгги уже и забыла, как легко дышится, когда прохладно.</p> <p>Джунгли клонились над дорогой, вставали сбоку сплошной пугающей, непроницаемой стеной.</p> <p>Древесных стволов было не разглядеть под тяжелым покровом густолистных лиан, они перекидывались с вершины на вершину, тянулись непрерывно, нескончаемо, будто на весь лес наброшена исполинская завеса зеленого бархата.</p> <p>Но под этими зелеными сводами перед глазами Мэгги мелькали то изумительный цветок, то бабочка, то колесо паутины и, точно ее неподвижная ось, большущий, в нарядных крапинках, паук, то невиданные грибы, въедающиеся в поросший мхом ствол, то птицы с длинными развевающимися алыми и золотистыми хвостами.</p> <p>Озеро Ичем лежало на плоскогорье, прелестное в безупречной рамке незатоптанных берегов.</p> <p>Перед заходом солнца Мэгги с Люком вышли на веранду пансиона поглядеть на эти тихие воды.</p> <p>Мэгги хотелось досмотреть, как большие летучие мыши, пожирательницы плодов (еще их называют летающими лисицами), слетаясь на кормежку, кружат в небе, точно вестницы Страшного суда.</p>
---	--

Κι ήταν θείο δώρο να βουλιάζεις σ'ένα μαλακό δροσερό κρεβάτι, να μη χρειάζεται να κάθεις ακίνητος σ'ένα σημείο μέχρι να το μουλιάσεις με τον ιδρώτα σου και να μετακινηθείς μετά με προσοχή σ'ένα άλλο, ξέροντας πως έτσι κι αλλιώς το πρώτο δε θα στεγνώσει, έστω κι αν απέφυγες να το ακουμπήσεις ξανά ως το χάραμα.

Ο Λιουκ έβγαλε ένα πλακέ πακετάκι από τη βαλίτσα του, πήρε από μέσα μια φούχτα μικρά στρογγυλά πράγματα και τα άφησε στη σειρά πάνω στο κομοδίνο του.

Η Μέγκυ πήρε ένα από τα μυστηριώδη πραγματάκια και το περιεργάστηκε.

"

Τι στο καλό είν' αυτά;" ρώτησε με περιέργεια.

"Προφυλακτικά". Είχε ξεχάσει την απόφαση που είχε πάρει πριν δυο χρόνια, να μην της πει πως έπαιρνε μέτρα αντισύλληψης.

φοράω πριν μπω μέσα σου γιατί αλλιώς μπορεί να πιάσεις παιδί και δεν μπορούμε να φορτωθούμε τώρα μωρά, μέχρι ν'αγοράσουμε το κτήμα μας".

Καθόταν γυμνός στην άκρη του κρεβατιού κι ήταν πολύ αδύνατος, τα πλευρά του μετριόνταν και τα κόκαλα της λεκάνης του πετάγονταν έξω. Μα τα γαλάζια του μάτια γυάλισαν σαν άπλωσε να της πιάσει το χέρι που κρατούσε το προφυλακτικό.

"Κοντεύουμε πια, Μέγκυ, κοντεύουμε να φτάσουμε εκεί που θέλουμε! Πέντε χιλιάδες λίρες θέλουμε ακόμα και θ'αγοράσουμε το καλύτερο υποστατικό που υπάρχει δυτικά του Τσάρτερς Τάουερ".

"Τότε λοιπόν, πες πως τα 'χεις από τώρα τα λεφτά", του αποκρίθηκε κι ήταν αρκετά ήρεμη η φωνή της.

"Μπορώ να γράψω στον Επίσκοπο Ντε Μπρικασάρ και να του ζητήσω να μας δανείσει τις πέντε χιλιάδες λίρες σου. Δεν πρόκειται να μας χρεώσει τόκο".

С виду они страшны и отвратительны, но на удивление робки и совершенно безвредны. При виде темной стаи, трепещущей в расплавленном золоте заката, замирало сердце; в Химмельхохе Мэгги каждый вечер выходила на веранду поглядеть на них.

Α какое это блаженство — мягкая прохладная постель, здесь-то не страшно шевельнуться, простыня не промокнет от пота и не надо будет осторожно передвигаться на другое место, зная, что прежнее все равно не просохнет.

Люк достал из своего чемодана плоский коричневый пакет, вынул пригоршню каких-то круглых вещей и разложил в ряд на ночном столике.

Мэгги взяла одну такую штучку, повертела в руке. Спросила с любопытством:

— Это что?

— Французский подарочек. — Люк успел забыть свое решение двухлетней давности не говорить ей, что он пользуется противозачаточными средствами.

— Я сперва надеваю эту штуку, а уж потом можно и к тебе. Иначе, пожалуй, еще заведешь ребенка, а нам нельзя себе этого позволить, пока у нас нет своего дома.

— Он сидел на краю кровати голый, исхудалый, кожа да кости. Но синие глаза его блестели, он потянулся к Мэгги, сжал руку, в которой она все еще держала «французский подарочек». —

Мы уже почти у цели, Мэг, почти у цели! По моим расчетам, еще пять тысяч — и мы сможем купить лучший участок, какой найдется к западу от Чартере Тауэрс.

— Тогда считай, что мы его уже купили, — очень спокойно, ровным голосом сказала Мэгги.

— Я напишу епископу де Брикассару и попрошу у него эти пять тысяч взаймы. Он не станет брать с нас проценты.

<p>"Δεν υπάρχει περίπτωση να κάνεις κάτι τέτοιο!" την έκοψε.</p> <p>" Διάβολε, Μεγκ, πού πήγε η περηφάνια σου! Θα δουλέψουμε να βγάλουμε τα λεφτά που χρειαζόμαστε, δε θα πάμε να τα δανειστούμε!</p> <p>Ποτέ μου δε χρώσταγα έστω και μια πεντάρα σε κανέναν, και δε θ' αρχίσω τώρα να χρεώνομαι".</p> <p>Ούτε που άκουγε τι της έλεγε και τον έβλεπε μέσα από μια τυφλωτική κόκκινη ομίχλη.</p> <p>Στη ζωή της όλη δε θυμόταν να έχει θυμώσει τόσο πολύ άλλη φορά!</p> <p>Ο ψεύτης, ο απατεώνας, ο εγωιστής! Πώς τολμούσε να της το κάνει αυτό, να την ξεγελάει για να μην της φτιάξει το παιδί της, και να προσπαθεί να την πείσει κι από πάνω πως είχε τάχα την πρόθεση να γίνει κάποια μέρα κτηματίας!</p> <p>Τη στιγμή που είχε κιόλας βρει τη θεσούλα που τον βόλευε, πλάϊ στον Αρν Σβένσον και μέσα στα ζαχαροκάλαμα.</p> <p>Κρύβοντας το θυμό της τόσο καλά που της έκανε και της ίδιας εντύπωση, έστρεψε την προσοχή της πίσω στο ελαστικό πραγματάκι που κρατούσε στα χέρια της.</p> <p>"Πες μου γι αυτά τα προφυλακτικά. Πώς γίνεται και με σταματάνε από το να πιάσω μωρό;"</p> <p>Την πλησίασε και στάθηκε πίσω της, κι η επαφή των κορμιών τους την έκανε ν' ανατριχιάσει. Από υπερένταση και διέγερση, σκέφτηκε ο Λιουκ, ενώ η Μέγκυ ήξερε καλά πως ήταν από αηδία.</p> <p>"Τίποτε δεν ξέρεις, Μεγκ, τέλος πάντων;"</p> <p>"Όχι", του αποκρίθηκε, πράγμα που ήταν ψέμα γενικά, όμως ίσχυε για τη συγκεκριμένη περίπτωση, δε θυμόταν να χει διαβάσει πουθενά για προφυλακτικά.</p> <p>Άρχισε να της χαϊδεύει το στήθος, ανάλαφρα, παιχνιδιάρικα.</p> <p>"Κοίτα, όταν τελειώνω, βγάζω αυτό το... δεν ξέρω πώς το λένε... το υγρό, κι αν είμαι μέσα σου δίχως να φοράω τίποτε μένει εκεί. Κι όταν μένει εκεί για πολλή ώρα, ή πολύ συχνά, σου φτιάχνει μωρά".</p> <p>Ωστε έτσι γινόταν! Το φόραγε το προφυλακτικό του, σαν πέτσα από λουκάνικο! Ο απατεώνας!</p>	<p>— И не думай! — прикрикнул Люк.</p> <p>— Черт подери, Мэг, есть у тебя гордость? Мы свое заработаем, а одалживаться ни у кого не станем!</p> <p>Сроду я ни у кого в долг ни гроша не брал и брать не стану.</p> <p>Она не слушала, только смотрела на него, глаза заволочло красным туманом.</p> <p>Еще никогда в жизни не испытывала она такой ярости!</p> <p>Врун, жулик, эгоист! Да как он смел так обмануть ее, лишить ребенка, морочить басней, будто он хочет стать скотоводом!</p> <p>Ему и так прекрасно живется с этим Арне Свенсоном на рубке тростника.</p> <p>Она и сама удивилась, как сумела скрыть бешенство, и опять заговорила о том, что лежало у нее на ладони.</p> <p>— Объясни, что такое эти подарочки. Почему из-за них у меня нет ребенка?</p> <p>Люк подошел, остановился у нее за спиной, и Мэгги вздрогнула; он подумал, что его прикосновение ее волнует, но Мэгги понимала — ей противно.</p> <p>— Ты что же, совсем ничего не знаешь, Мэг?</p> <p>— Ничего, — солгала она; впрочем, о таком она и правда ничего не знала, не помнила, чтобы о таких штуках говорилось хоть в одной книге.</p> <p>Его беспокойные руки мяли ей грудь.</p> <p>— Понимаешь, когда я... готов... без этого все остается в тебе, и тогда получается ребенок.</p> <p>Так вот оно что! Нашел защиту от детей! Жулик!</p>
---	--

<p>Ο Λιουκ έσβησε το φως και την τράβηξε να τη ρίξει στο κρεβάτι. Δεν άργησε ν' αρχίσει να ψαχουλεύει για την αντισυλληπτική του μέθοδο, τον άκουσε να κάνει τους ίδιους ήχους όπως και στο πανδοχείο του Ντάνγκλο, ξέροντας τώρα πως σήμαινε ότι έβαζε το προφυλακτικό.</p> <p>Ο απατεώνας! Μα πώς μπορούσε να τον σταματήσει;</p> <p>Πασχίζοντας να μην τον αφήσει να καταλάβει πόσο την πονούσε, η Μέγκυ το υπέμεινε. Γιατί να πονάει έτσι όμως, αν ήταν μια πράξη φυσική;</p> <p>"Πάλι δε σ' άρεσε, Μεγκ, έτσι δεν είναι;" τη ρώτησε μετά.</p> <p>"Θα πρέπει να είσαι φοβερά στενή για να συνεχίζει να σε πονάει τόσο ύστερα από την πρώτη φορά.</p> <p>Εντάξει, λοιπόν, δε θα σου το ξανακάνω. Δε σε πειράζει όμως να το κάνω στα στήθια σου, ε;"</p> <p>"Ουφ, τι με νοιάζει;" μουρμούρισε κουρασμένα.</p> <p>"Αν δεν πρόκειται να πονέσω, κάνε μου ό,τι θέλεις".</p> <p>"Δε θα βλέπτε να 'δειχνες λιγάκι περισσότερο ενθουσιασμό, Μέγκυ!"</p> <p>"Για ποιο λόγο να δείξω ενθουσιασμό;"</p> <p>Μα ο Λιουκ είχε κιόλας ερεθιστεί ξανά. δυο χρόνια είχε περάσει δίχως ν' ασχοληθεί με τον έρωτα, γιατί δεν του μένε ώρα ούτε και δύναμη μετά τη δουλειά στα ζαχαροκάλαμα.</p> <p>Α, ήταν ωραίο πράγμα νασαι με μια γυναίκα, συνταρακτικό κι απαγορευμένο.</p> <p>Δεν ένιωθε στο παραμικρό παντρεμένος με τη Μεγκ. ήταν ολόγυρα όπως τότε που έβαζε χέρι στις κοπέλες στο βοσκοτόπι, πίσω από την μπιραρία του Κυνούνα, ή μετά που έπαιρνε την ψηλομύτα τη δεσποινίδα Καρμάικλ στο όρθιο, στριμώχνοντας τη στον τοίχο του υπόστεγου για την κουρά.</p> <p>Η Μεγκ είχε ωραία στήθια, σφιχτά από την τόση ιπασία, έτσι ακριβώς όπως του άρεσαν, και το προτιμούσε στ' αλήθεια να τελειώνει στα βυζιά της, τρελαινόταν να νιώθει το πράγμα του κλεισμένο ανάμεσα τους, δίχως προφυλακτικό.</p> <p>Τα προφυλακτικά σου έκοβαν πολλή από την</p>	<p>Люк погасил свет, увлек Мэгги на кровать, и очень скоро Мэгги услышала те же звуки, что тогда в гостинице в — Дании, и теперь поняла: он готовится.</p> <p>Жулик! Но как его перехитрить?</p> <p>Она терпела, стараясь не показать, как ей больно. Почему должно быть так больно, если то, что они делают, вполне естественно?</p> <p>— Тебе это не нравится, а, Мэг? — спросил потом Люк.</p> <p>— Видно, ты совсем для этого не выросла, если тебе и сейчас так больно, а не только в первый раз.</p> <p>Ладно, больше не буду. Ты ж не против, когда мне хватает твоих грудей, верно?</p> <p>— Ох, не все ли равно? — устало отозвалась Мэгги.</p> <p>— Если ты не будешь делать мне больно, пусть будет так.</p> <p>— Маловато в тебе пылу, Мэг!</p> <p>— Для этого-то?!</p> <p>Но он уже опять воспламенился; целых два года у него не было на это ни времени, ни сил.</p> <p>Да, здорово это — быть с женщиной, волнующее и запретное удовольствие.</p> <p>Он вовсе не чувствует себя мужем Мэг, нет, это все равно что развлекаться с девчонкой на выгоне где-нибудь за Кайнунским постоянным двором или прижать к стенке стригальни заносчивую гордячку мисс Кармайкл.</p> <p>Грудки у Мэг что надо, крепенькие, как раз ему по вкусу, не зря она столько ездила верхом, и, честное слово, так даже лучше, пристроишься между ними — и не нужны никакие «подарочки».</p> <p>Эти французские штучки сильно мешают</p>
---	---

<p>ευχαρίστηση, αλλά θα ήταν σαν να πήγαινε γυρεύοντας για μπελάδες έτσι και δεν τα φόραγε όταν έμπαινε μέσα της.</p> <p>Την άρπαξε από τους γλουτούς και την έβαλε να καθίσει πάνω του, μετά πήρε τη ρώγα ανάμεσα στα δόντια του και την ένιωσε να φουσκώνει και να σκληραίνει κάτω από τη γλώσσα του.</p> <p>Η Μέγκυ τον σιχαινόταν και τον περιφρονούσε μ' όλη της την ψυχή για τα κατώματά του. τι γελοία πλάσματα που ήταν οι άντρες, να βογκάνε και να γλείφουν και να χτυπιούνται για την απόλαυση που έπαιρναν από τούτο δω το πράγμα.</p> <p>Τον έπιανε ολοένα και μεγαλύτερη ταραχή, της έσφιγγε και της μάλαζε τους γλουτούς και την πλάτη της, ρουφούσε και βύζαινε σαν ένα μεγάλο πια γιατί που χιμάει ύπουλα στη μάνα του γυρεύοντας ξανά το γάλα της.</p> <p>Οι γοφοί του άρχισαν να κουνιούνται μ' έναν τρόπο ρυθμικό, πηγαίνοντας πάνω κάτω, κι έτσι που ήταν ξαπλωμένη άγαρμπα πάνω του, γιατί μισούσε τόσο πολύ αυτό που της έκανε και δεν είχε καμιά διάθεση να τον βοηθήσει, αισθάνθηκε την άκρη του απροστάτευτου οργάνου του να γλιστράει ανάμεσα στα πόδια της.</p> <p>Επειδή δε συμμετείχε διόλου στην πράξη, το μυαλό της έκανε τη δική του διαδρομή. Κι ήταν τότε που της ήρθε η ιδέα. Αργά αργά, προσέχοντας όσο μπορούσε για να μην την πάρει είδηση ο Λιουκ, γλίστρησε μέχρι που βρέθηκε το πέος του ακριβώς στο πιο οδυνηρό γι αυτήν σημείο, κρατώντας την ανάσα της και μαζεύοντας όλο της το κουράγιο, έσφιξε τα δόντια της και πίεσε το φαλλό να μπει μέσα της. μα μολονότι την πόνεσε, δεν είχε καμιά σύγκριση αυτός ο πόνος με τις προηγούμενες φορές. Το όργανο του γλίστραγε πιο καλά τώρα που δεν είχε το πλαστικό του ντύσιμο, ήταν πιο εύκολο να μπει και πολύ πιο υποφερτό.</p> <p>Ο Λιουκ άνοιξε τα μάτια του. Προσπάθησε να τη σπρώξει πέρα, αλλά, αχ,</p> <p>Θεέ μου! Ήταν απίστευτη η αίσθηση δίχως το προφυλακτικό. ποτέ πριν δεν είχε μπει μέσα σε μια γυναίκα έτσι, ποτέ δεν είχε ζήσει τη διαφορά.</p> <p>Ήταν τόσο κοντά στο τέλος, τόσο ξαναμμένος, που δεν άντεχε να τη σπρώξει μ' όση δύναμη χρειαζόταν, και μετά τύλιξε γύρω της τα χέρια του, γιατί δεν μπορούσε πια ν' ασχολιέται με το στήθος της.</p> <p>Μόλο που δεν ήταν αντρίκειο πράγμα να βάζεις τις</p>	<p>наслаждаться, а без них нельзя: того и гляди нарвешься.</p> <p>Лежа навзничь, он привлёк к себе Мэгги, присосался к её груди.</p> <p>Невыразимое презрение поднялось в Мэгги; мужчины просто смешны, в такие минуты они и на людей-то не похожи.</p> <p>Вот он совсем себя не помнит, мнет её лапами и урчит, точно какой-то громадный котёнок сосёт кошку...</p> <p>И вдруг она ощутила бедром то самое, на сей раз ничем не защищённое.</p> <p>Все, что происходило, ничуть не волновало</p> <p>Мэгги, мысли оставались ясными. И её осенило. Медленно, незаметно она передвинулась поближе к нему — и стиснув зубы, задержав дыхание, чтобы не изменило мужество, соединилась с ним. Да, больно, но, оказывается, и вполнину не так больно, как прежде. Так все гораздо легче и терпимей.</p> <p>Люк открыл глаза. Попытался оттолкнуть Мэгги, но...</p> <p>Боже милостивый, ничего подобного он ещё не испытывал! Никогда прежде он не был с женщиной без этой помехи, он и не подозревал, как велика разница.</p> <p>И у него не хватало сил её оттолкнуть, ему было уже не до прежнего удовольствия, под конец он даже обнял её и крепче прижал к себе.</p> <p>Мужчине не к лицу стонать и кричать, но он не</p>
--	---

<p>φωνές, του ξέφυγε μια κραυγή άθελα του, κι όταν τέλειωσαν όλα τη φίλησε με τρυφεράδα.</p> <p>"Λιουκ;"</p> <p>"Τι είναι;"</p> <p>"Γιατί να μην το κάνουμε πάντα έτσι;"</p> <p>"Ούτε αυτή τη φορά θα 'πρεπε να το χαμέ κάνει, Μεγκ, κι εσύ μου κουβεντιάζεις για πάντα! Το ξέρεις πως ήμουνα μέσα σου όταν τέλειωσα;"</p> <p>Έγειρε πάνω του, του χάιδεψε το στήθος. "Μα δεν το βλέπεις και μόνος σου; Καθόμουνα πάνω σου! Δε μένει καθόλου μέσα, τρέχει και χύνεται στη στιγμή!"</p> <p>Αχ, Λιουκ, σε παρακαλώ! Είναι τόσο πιο όμορφα, δεν πονάει σχεδόν καθόλου. Κι είμαι σίγουρη πως δεν υπάρχει φόβος, γιατί το νιώθω που τρέχει και μου φεύγει. Σε παρακαλώ!"</p> <p>Ποιο ανθρώπινο πλάσμα θα μπορούσε ν'αρνηθεί ποτέ την επανάληψη της τέλειας απόλαυσης όταν του την προσφέρουν με τρόπο τόσο πειστικό;</p> <p>Όπως κι ο Αδάμ, ο Λιουκ έγνεψε εντάξει, γιατί ήταν πολύ λιγότερο πληροφορημένος απ ό,τι η Μέγκυ τώρα πια.</p> <p>"Φαντάζομαι πως έχεις δίκιο, κι είναι και για μένα πιο όμορφα όταν σ'αρέσει και δε με πολεμάς.</p> <p>Εντάξει, Μεγκ, από δω και πέρα θα το κάνουμε έτσι".</p> <p>Μέσα στο σκοτάδι η Μέγκυ χαμογέλασε ευχαριστημένη. Γιατί δεν είχε τρέξει όλο, δεν της είχε φύγει όλο. Σαν τον ένιωσε να ζαρώνει και να βγαίνει από μέσα της, είχε σφίξει τους εσωτερικούς της μυς, όσο μπορούσε πιο πολύ, είχε γλιστρήσει από πάνω του κι είχε πλαγιάσει ανάσκελα, με τα λυγισμένα πόδια της κολλημένα το ένα με το άλλο, πασχίζοντας να κρατήσει αυτό που είχε απομείνει μέσα της με κάθε τρόπο.</p> <p>Αχά, καλέ μου κύριε. Θα σου δείξω εγώ! Περίμενε και θα δεις, Λιουκ Ο'Νηλ! Θα το πιάσω το μωρό μου οπωσδήποτε!</p> <p>Μακριά από τη ζέστη και την υγρασία της ακτής, ο Λιουκ ανέρρωσε γρήγορα. Με το καλό φαγητό, άρχισε να παίρνει ξανά το βάρος που χρειαζόταν και το πετσί του έχασε εκείνο το αρρωστιάτικο κίτρινο χρώμα, έγινε πάλι σκούρο μπρούντζινο.</p>	<p>удержался и после всего нежно поцеловал жену.</p> <p>— Люк...</p> <p>— Что?</p> <p>— Почему нельзя всегда так?</p> <p>— Нам и сейчас нельзя было так делать, Мэг, и, уж конечно, больше нельзя. Я не успел удрать...</p> <p>Мэгги наклонилась над ним, погладила его по груди.</p> <p>— Ох, Люк, пожалуйста! Так гораздо лучше и почти не больно. Я осторожна, все обойдется. Пожалуйста!</p> <p>Найдется ли на свете человек, способный устоять, когда ему так убедительно предлагают вновь испытать несказанное наслаждение?</p> <p>Люк кивнул, — уступая соблазну, точно праотец Адам, ибо в эту минуту он знал гораздо меньше, чем Мэгги: она уже понимала, как его перехитрить.</p> <p>— Наверно, ты права, а мне куда приятней, когда ты не против.</p> <p>Ладно, Мэг, вперед будем делать по-твоему.</p> <p>И Мэгги, довольная, улыбнулась в темноте.</p> <p>Так-то, мой милый, я тебе покажу! Ты у меня дождешься, Люк О'Нил! Осторожна, ха! Жива не буду, а ребеночка рожу!</p> <p>Здесь, вдали от жаркой, удушливой сырости прибрежных равнин, Люк быстро поправлялся. Он ел с аппетитом, начал прибавлять в весе и уже не пугал неестественной худобой, с кожи слиняла болезненная желтизна, и она снова</p>
---	--

Δεν ήταν δύσκολο να πειστεί να γίνουν πρώτα τρεις οι αρχικές δυο βδομάδες και μετά τέσσερις, τώρα που είχε στο κρεβάτι του μια πρόθυμη Μέγκυ να τον ξεμυαλίζει.

Σαν τέλειωσε ο μήνας όμως, επαναστάτησε.

"Δεν υπάρχει δικαιολογία, Μεγκ. Είμαι μια χαρά, καλύτερα από ποτέ. Κι ενώ με χρειάζεται ο Αρν, εμείς καθόμαστε εδώ, σαν να 'μαστε βασιλιάδες, και τα λεφτά όλο και μας φεύγουν".

"Λιουκ, γιατί δεν το ξανασκεφτεσαι; Αν το θες πραγματικά το υποστατικό σου, μπορείς να το αποκτήσεις από τώρα".

"Ασ' το λιγάκι ακόμα, Μεγκ. άσε να μείνουμε όπως είμαστε για λίγο καιρό ακόμα".

Φυσικά δε θα το παραδεχόταν ποτέ, όμως η σαγήνη του ζαχαροκάλαμου είχε μπει στο αίμα του, τον είχε ποτίσει η παράξενη μαγεία που ασκεί πάνω σε μερικούς άντρες η σκληρή δουλειά.

Όσο θα κρατούσε η νεανική του δύναμη, ο Λιουκ θα μένε πιστός στις φυτείες. Το μόνο που μπορούσε να ελπίζει η Μέγκυ ήταν πως θα τον ανάγκαζε ν' αλλάξει γνώμη κάνοντας του ένα παιδί, έναν κληρονόμο του υποστατικού στην περιοχή του Κυνούνα.

Έτσι, η Μέγκυ γύρισε πίσω στο Χίμελχοχ, να προσμένει και να ελπίζει.

Μακάρι, μακάρι, Θεέ μου, να έπιανα παιδί! Θα διορθώνονταν όλα μένα παιδί, μόνο να τα χε καταφέρει.

Και πράγματι, ήταν έγκυος. Όταν το είπε στην Ανν και στον Λούντνυ, τρελάθηκαν από τη χαρά τους.

Ο Λούντνυ ειδικά αποδείχτηκε σωστός θησαυρός. Έφτιαχνε τα πιο χαριτωμένα ρουχαλάκια, τα πιο περίτεχνα κεντίδια, δυο πράγματα που ποτέ δεν είχε βρει το χρόνο η Μέγκυ να τα μάθει, κι έτσι όσο έσπρωχνε εκείνος μια μικρή βελόνα ράβοντας τα φίνα υφάσματα με τα τραχιά, μαγικά του δάχτυλα, η Μέγκυ βοηθούσε την Ανν να ετοιμάσουν το παιδικό δωμάτιο.

Το μόνο πρόβλημα ήταν πως είχε κακή και δύσκολη εγκυμοσύνη, είτε εξαιτίας της ζέστης είτε εξαιτίας της δυστυχίας της, δεν ήξερε ποιο από

стала смуглой.

И при том, как пылко и охотно отвечала теперь Мэгги на его ласки, оказалось не слишком трудно уговорить его вместо двух недель, как было задумано, провести на отдыхе еще и третью неделю, а там и четвертую.

Но на исходе месяца он взбунтовался.

— Хватит, Мэг. Я опять здоров, как бык. А мы с тобой ведем роскошную жизнь и зря тратим деньги. И я нужен Арне Свенсону.

— Может быть, передумаешь, Люк? Если ты всерьез хочешь купить ферму, можешь купить ее хоть сейчас.

— Давай еще малость потерпим, Мэг.

И, конечно, он умолчал о другом: его неодолимо тянуло на плантации тростника, то была присущая иным мужчинам странная тяга к самой трудной, самой тяжелой работе, которая забирает человека всего, без остатка.

Пока он молод и силен. Люк тростнику не изменит. У Мэгги оставалась одна надежда — может быть, она заставит его передумать, если родит ему ребенка, наследника их земли в округе Кайнуна.

И вот она снова в Химмельхохе, ждет и надеется.

Ей очень, очень нужен ребенок! Если будет ребенок, распутаются все узлы, только бы ей ребенка!

И выяснилось: ребенок будет. Она сказала Энн и Людвигу, и оба возликовали.

Людвиг, тот был просто неоценим. Оказалось, он превосходно шьет и вышивает — ни тому, ни другому Мэгги так и не успела научиться, — и вот мозолистыми искусными руками он колдует над крохотной иголкой и тонкой, нежной тканью, а Энн с помощью Мэгги готовит детскую.

Одна беда, малыш еще до рождения вел себя плохо — то ли из-за жары, то ли оттого, что мать не была счастлива, этого Мэгги и сама не

<p>τα δυο έφταιγε.</p> <p>Η φυσιολογική πρωινή ναυτία εκείνης της κρατούσε όλη μέρα, και τράβηξε για πολύ μετά από τους πρώτους μήνες. Μολονότι είχε πάρει λίγα κιλά, η κατακράτηση των υγρών την ταλαιπωρούσε άσχημα κι η πίεση της ανέβηκε τόσο που άρχισε ν' ανησυχεί ο γιατρός Σμιθ.</p> <p>Στην αρχή σκέφτηκε να τη στείλει στο νοσοκομείο του Καιρνς για όλη την υπόλοιπη εγκυμοσύνη της, μα αφού έκατσε και τα λογάριασε αποφάσισε πως έτσι μονάχη που ήταν δίχως τον άντρα της δίπλα της, δίχως φίλους, θα ήταν καλύτερα γι αυτή να έμενε με τον Λούντυ και την Ανν που τη νοιάζονταν πραγματικά.</p> <p>Πάντως τις τρεις τελευταίες βδομάδες πριν τη γέννα της, έπρεπε οπωσδήποτε να πάει στο Καιρνς.</p> <p>"Και κοιτάζτε να καταφέρετε τον άντρα της να έρθει να τη δει!" είπε αυστηρά στον Λούντυ.</p> <p>Η Μέγκυ είχε γράψει αμέσως στον Λιουκ να του πει ότι ήταν έγκυος, γεμάτη από τη συνηθισμένη γυναικεία σιγουριά πως τώρα που ήταν γεγονός τετελεσμένο η ανεπιθύμητη προοπτική, θα ενθουσιαζόταν ο άντρας της.</p> <p>Η απάντηση του της διέλυσε κάθε τέτοια ψευδαίσθηση.</p> <p>Ήταν έξαλλος.</p> <p>Διόλου δεν τον αφορούσε που θα γινόταν πατέρας, γι αυτόν σήμαινε απλά πως θα 'χε να θρέψει δυο στόματα από δω και πέρα αντί για ένα.</p> <p>Ήταν πικρό για τη Μέγκυ να το καταπιεί, όμως το κατάπιε. δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.</p> <p>Το παιδί που μεγάλωνε μέσα της την έδενε με τον Λιουκ τόσο άρρηκτα όσο και η περηφάνια της.</p> <p>Αλλά ένιωθε άρρωστη, ανήμπορη, ένιωθε πως δεν την ήθελε και δεν την αγαπούσε, δεν του άρεσε που το είχαν συλλάβει, δεν ήθελε να γεννηθεί.</p> <p>Το ένιωθε μέσα της που πάλευε, που διαμαρτυρόταν αδύναμα ενάντια στο ότι μεγάλωνε για να γίνει πλάσμα και να 'ρθει στον κόσμο. Αν ήταν σε θέση ν' αντέξει το ταξίδι των τεσσάρων χιλιάδων χιλιομέτρων για το σπίτι, θα είχε φύγει, όμως ο γιατρός Σμιθ είχε κουνήσει το κεφάλι</p>	<p>понимала.</p> <p>Ее тошнило не только по утрам, но целыми днями, и пора бы давно прекратиться этой тошноте, а ей конца не видно; в весе Мэгги прибавляла мало и медленно, а между тем ее сильно мучили отеки и так поднялось давление, что доктор Смит всерьез забеспокоился.</p> <p>Сперва он хотел до самых родов уложить ее в больницу в Кэрнсе, но после долгого раздумья решил: раз около нее нет ни мужа, ни друзей, лучше ей оставаться в доме Энн и Людвига, они-то о ней заботятся.</p> <p>Но уж на последние три недели ей, безусловно, надо поехать в Кэрнс.</p> <p>— И постарайтесь вызвать мужа, пускай придет, повидается с ней! — сердито крикнул он Людвигу.</p> <p>Мэгги сразу же написала Люку о своей беременности, она чисто по-женски воображала, будто, узнав, что нежеланное уже совершилось. Люк не просто примирится с неизбежным, но придет в восторг.</p> <p>Его ответное письмо мигом рассеяло эти розовые мечты.</p> <p>Люк пришел в ярость.</p> <p>Стать отцом — для него это только и означало, что раньше надо было лишь прокормиться самому, а теперь будут на шее два едока.</p> <p>Горькая это была пилюля для Мэгги, но пришлось проглотить — выбора не оставалось.</p> <p>Будущий ребенок привязывал ее отныне к Люку так же прочно, как и гордость.</p> <p>Но теперь она совсем больная, беспомощная, и ей так не хватает любви; ребенок — и тот ее не любит, он зачат против своей воли и не желает появляться на свет.</p> <p>Мэгги чувствовала: крохотное существо внутри протестует, как может, не хочет расти и жить. Будь у нее силы проехать две тысячи миль по железной дороге, она бы вернулась домой, но доктор Смит и слышать об этом не хотел.</p>
---	---

του αρνητικά με τρόπο που δεν άφηνε περιθώρια για κουβέντες.

Αμα ήθελε, ας έμπαινε στο τρένο για μια βδομάδα ή και για περισσότερο, αλλά να το 'ξερε πως θα το χάνε το παιδί, έστω κι αν έκανε κάποιους σταθμούς ενδιάμεσα.

Και μολονότι ήταν τόσο απογοητευμένη, τόσο δυστυχισμένη, η Μέγκυ δε θα έκανε συνειδητά το παραμικρό που θα μπορούσε να βλάψει το μωρό της.

Μόνο που όσο περνούσε ο καιρός έσβηναν ο ενθουσιασμός της κι η λαχτάρα της να έχει κάποιο πλάσμα δικό της που να μπορεί να το αγαπάει. το έμβρυο όσο πήγαινε και βάραινε μέσα της, γινόταν όλο και πιο δύστροπο.

Ο γιατρός Σμιθ είπε πως ίσως θα έπρεπε να την πάνε στο Καιρнс ακόμα νωρίτερα. δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως η Μέγκυ θ' άντεχε μια γέννα στο Ντάνγκλο, που διέθετε μονάχα υποτυπώδη μέσα περίθαλψης.

Η πίεση της είχε ανέβει επικίνδυνα, ο οργανισμός της κατακρατούσε ολοένα και πιο πολλά υγρά. ο γιατρός ανέφερε κάτι μακρόσυρτους ιατρικούς όρους, μίλησε για τοξιναιμία κι εκλαμψία, και τα ακαταλαβίστικα λόγια του τρόμαξαν την Ανν και τον Λούντνυ τόσο που τους έκαναν να συμφωνήσουν μαζί του, μόλο που ήθελαν πολύ να δουν το μωρό να γεννιέται στο Χίμελχοχ.

Στα τέλη του Μάη έμειναν τέσσερις βδομάδες, τέσσερις βδομάδες μέχρι ν' απαλλαγεί η Μέγκυ από το αβάσταχτο τούτο φορτίο, το αχάριστο τούτο παιδί.

Είχε αρχίσει να το μισεί, να μισεί το πλάσμα που είχε θελήσει μ' όλη της την καρδιά προτού ανακαλύψει πόσους μπελάδες και προβλήματα θα της δημιουργούσε.

Γιατί το χε πάρει σαν σίγουρο πως θα περίμενε με λαχτάρα ο Λιουκ το μωρό από τη στιγμή που θα γινόταν πραγματικότητα η ύπαρξη του;

Τίποτε στη στάση του ή στη συμπεριφορά του από το γάμο τους και μετά δεν είχε δείξει κάτι τέτοιο.

Ήταν καιρός πια να το παραδεχτεί πως δεν έβγαζε παρά μονάχα στην καταστροφή η σχέση της με τον Λιουκ, να παρατήρει την ανόητη περηφάνια της και να κοιτάξει να διασώσει ό,τι μπορούσε από τα ερείπια.

Неделя, а то и больше в поезде, даже с перерывами, для ребенка — верная гибель.

И как ни несчастна, как ни разочарована была Мэгги, сознательно повредить ребенку она не хотела.

Но время шло — и меркла ее радость, мечта о живом существе, которое принадлежало бы ей одной, которое можно бы любить без оглядки: еще не рожденный младенец давался все тяжелей, все хуже с ней ладил.

Доктор Смит начал поговаривать о том, чтобы пораньше отправить ее в Кэрнс; он далеко не уверен, что роды в Данглоу сойдут благополучно, ведь тут не больница, а так, домишко-изолятор.

Κροβιαное давление у Мэгги то и дело подсказывает, отечность усиливается; доктор Смит заговорил о токсикозе, об эклампсии, произносил еще какие-то мудреные слова и так напугал Энн с Людвигом, что они согласились на Кэрнс, как ни хотелось им, чтобы ребенок родился у них, в Химмельхохе.

Μай был на исходе, оставалось ждать еще месяц, через месяц Мэгги наконец избавится от этой невыносимой обузы, от этого неблагодарного младенца.

Οна уже начала его ненавидеть — того самого малыша, которого так жаждалα, пока не испытала, сколько от него неприятностей.

Ну с чего она взяла, будто Люк обрадуется, когда узнает, что ребенок уже существует и должен родиться?

По всему его поведению с тех пор, как они женаты, могла бы понять — на это надеяться нечего.

Да, пора признать: все рухнуло, пора отбросить дурацкую гордыню и попытаться спасти из развалин, что еще можно спасти.

<p>Είχαν παντρευτεί απλά για λάθος λόγους: εκείνος την είχε πάρει για τα λεφτά της, εκείνη για να ξεφύγει απ τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ, ενώ συνάμα πολεμούσε να κρατήσει μέσα της τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Δεν είχαν ποτέ προσποιηθεί ή ισχυριστεί πως αγαπιόνταν, και μονάχα η αγάπη θα μπορούσε να τους βοηθήσει να ξεπεράσουν τις τεράστιες δυσκολίες που τους δημιουργούσαν οι διαφορετικοί στόχοι κι οι αντιφατικές επιθυμίες τους.</p> <p>Το περίεργο ήταν πως δεν κατάφερε να μισήσει τον Λιουκ ούτε για μια στιγμή, ενώ έπιανε τον εαυτό της να μισεί τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ ολοένα και πιο συχνά.</p> <p>Κι ωστόσο, αν καθόσουν να το σκεφτείς, ο Ραλφ της είχε φερθεί πολύ πιο καλοσυνάτα κι έντιμα από τον Λιουκ.</p> <p>Ούτε μια φορά δεν την είχε ενθαρρύνει να τον δει σ' οποιοδήποτε άλλο ρόλο εκτός από ιερέα και φίλο της, γιατί ακόμα και τις δυο φορές που την είχε φιλήσει ήταν εκείνη που είχε κάνει το πρώτο βήμα.</p> <p>Τότε λοιπόν γιατί τα είχε έτσι μαζί του; Γιατί να μισεί τον Ραλφ κι όχι τον Λιουκ; Κανονικά έπρεπε να ρίχνει το φταίξιμο στους δικούς της φόβους και τις δικές της ατέλειες, στην τεράστια, οργισμένη πίκρα που είχε νιώσει επειδή την είχε κρατήσει ανυποχώρητα σε απόσταση, τη στιγμή που εκείνη τον αγαπούσε και τον ήθελε τόσο. να ρίχνει, ακόμα, το φταίξιμο στην ηλίθια παρόρμηση που την είχε κάνει να παντρευτεί τον Λιουκ Ο'Νηλ.</p> <p>Είχε προδώσει τον ίδιο της τον εαυτό και τον Ραλφ.</p> <p>Και δε μετρούσε που δε θα μπορούσε ποτέ να τον παντρευτεί, να κοιμηθεί μαζί του, να κάνει το δικό του παιδί.</p> <p>Δε μετρούσε που δεν την ήθελε, που δεν ήθελε. Το μόνο που μετρούσε ήταν πως εκείνη τον ήθελε, αυτόν και κανέναν άλλο, και δε θα 'πρεπε να είχε συμβιβαστεί ποτέ με κάτι λιγότερο.</p> <p>Όμως το γεγονός πως ήξερε τα στραβά στην πράξη δε σήμαινε τίποτε. δεν άλλαζαν τα πράγματα.</p> <p>Ο Λιουκ Ο'Νηλ ήταν πάντα άντρας της, το παιδί του Λιουκ Ο'Νηλ συνέχιζε να μεγαλώνει μέσα της.</p>	<p>Они поженились из ложных побуждений — Люк польстился на ее деньги, а она хотела убежать от Ральфа де Брикасара и в то же время пыталась его для себя сохранить.</p> <p>Они ведь и не притворялись, будто любят друг друга, а между тем только любовь могла бы помочь им одолеть тяжкую путаницу, возникшую оттого, что они совсем разного хотели и к разному стремились.</p> <p>И вот что странно: Мэгги не чувствовала настоящей ненависти к Люку, но все чаще, все сильнее ненавидела Ральфа де Брикасара.</p> <p>А ведь, в сущности, Ральф поступал с нею много добрей и честней, чем Люк.</p> <p>Он всегда старался, чтобы она видела в нем только друга и духовного пастыря, не больше, и хоть он дважды ее поцеловал, но ведь оба раза первый шаг сделала она.</p> <p>Тогда с чего же так на него злиться? С чего ненавидеть Ральфа, а не Люка? Вина она сама, ничего не смыслит в жизни, ее страхи виноваты и непомерная злая обида на него за то, что он упорно ее отталкивал, а она так любила его, так жаждала его любви. И еще виноват дурацкий порыв, что толкнул ее выйти за Люка О'Нила.</p> <p>Она предала и себя, и Ральфа.</p> <p>Что за важность, если ей и нельзя было стать его женой, спать с ним, родить от него ребенка.</p> <p>Что за важность, если он и не хотел ее, а он и вправду ее не хотел. Важно одно: ей нужен только он, и нечего было мириться на меньшем.</p> <p>Но понять, в чем ошибка, еще не значит ее исправить.</p> <p>Она остается женой Люка О'Нила и ребенка родит от Люка О'Нила.</p>
--	--

<p>Πώς θα μπορούσε να νιώσει ευτυχισμένη στη σκέψη του παιδιού του Λιουκ τη στιγμή που δεν το θελε ούτε κι ο ίδιος;</p> <p>Το κακόμοιρο, το φτωχό πλασματάκι. Τουλάχιστον μόλις θα γεννιόταν θα γινόταν ένα ξεχωριστό κομματάκι της ανθρωπότητας και τότε θα μπορούσε να το αγαπήσει ανεξάρτητα από τις καταβολές του.</p> <p>Μόνο που... και τι δε θα έδινε .. για ένα παιδί απ τον Ραλφ Ντε Μπρικασάρ! Για το αδύνατο, το ανέφικτο.</p> <p>Ο Ραλφ υπηρετούσε ένα θεσμό που επέμενε να του τα παίρνει όλα, να έχει την αποκλειστικότητα ακόμα και στο μέρος εκείνο του υπηρέτη του που ποτέ δε θα μπορούσε ν'αξιοποιήσει, στον ανδρισμό του.</p> <p>Η Μητέρα Εκκλησία απαιτούσε αυτή τη θυσία, θυσία στο βωμό της δύναμης της και της εξουσίας της πάνω του, κι έτσι τον χαράμιζε, τον ξερίζωνε και τον αφάνιζε, φρόντιζε να σιγουρέψει πως θα τέλειωνε για πάντα η ύπαρξη του σαν θα έφτανε η ώρα του να πεθάνει.</p> <p>Μόνο που θα πλήρωνε κάποτε την απληστία της. Κάποια μέρα δε θα υπήρχαν πια άλλοι Ραλφ ντε Μπρικασάρ γιατί θα υπολόγιζαν όλοι αρκετά τον ανδρισμό τους για ν'αντιληφθούν πως δεν είχε νόημα να τους ζητάει να τον θυσιάσουν, πως δεν είχε κανένα απολύτως νόημα...</p> <p>Ξάφνου σηκώθηκε όρθια και περπάτησε με δυσκολία μέχρι το σαλόνι, όπου καθόταν η Ανν διαβάζοντας ένα παράνομο αντίτυπο της απαγορευμένης νουβέλας του Νόρμαν Λίντση, Ρέντγκ, κι ήταν φανερό πως απολάμβανε την κάθε αφορισμένη λέξη του κειμένου.</p> <p>"Ανν, νομίζω πως θα σου γίνει το χατίρι". Η Ανν σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε αφηρημένα.</p> <p>"Τι θες να πεις, χρυσό μου; Ποιο χατίρι;"</p> <p>"Τηλεφώνησε στο γιατρό Σμιθ. Θα γεννήσω εδώ και τώρα το βάσανο που 'χω στην κοιλιά μου".</p> <p>"Ω Θεέ μου! Πήγαινε στην κρεβατοκάμαρα και πλάγιασε, στη δική μας κρεβατοκάμαρα, όχι στη δική σου!"</p> <p>Βρίζοντας τις παραξενιές της μοίρας και την αποφασιστικότητα των μωρών, ο γιατρός Σμιθ βιάστηκε να καταφτάσει από το Ντάνγκλο με το</p>	<p>Как же ей радоваться будущему ребенку Люка, если сам Люк этого ребенка не желает?</p> <p>Бедный малыш. Но, по крайней мере, когда он родится, он будет сам по себе, совсем новый человек, и можно будет любить его самого.</p> <p>Да только... Вот если бы это был ребенок Ральфа де Брикасара! А это невозможно, этому не бывать.</p> <p>Ральф служит церкви, а церковь требует его всего без остатка, требует даже и то, в чем не нуждается, — его мужское начало.</p> <p>Святая церковь требует, чтобы оно принесено было ей в жертву, этим она утверждает свою власть над своим слугой — и уничтожает его, вычеркивает из жизни, ибо когда он перестанет дышать, он никого не оставит после себя.</p> <p>Но придет день, и она поплатится за свою жадность. Придет день — и не останется больше Ральфов де Брикассаров, ибо они начнут ценить в себе мужское начало и поймут, что церковь требует от них жертвы напрасной, совершенно бессмысленной...</p> <p>Мэгги резко поднялась, тяжелой походкой прошла в гостиную — там Энн читала запрещенный роман Нормана Линдсея, явно наслаждаясь каждым запретным словом.</p> <p>— Энн, кажется, выйдет по-вашему. Энн рассеянно подняла голову.</p> <p>— О чем вы, дорогая?</p> <p>— Позвоните доктору Смиту. Я рожу этого несчастного младенца тут, у вас, и очень скоро.</p> <p>— О господи! Идите в спальню и ложитесь — не к себе, в нашу спальню!</p> <p>Кляня капризы судьбы и решимость младенцев, доктор Смит примчался из Данглоу на своей старой, расхлябанной машине, прихватив</p>
--	--

<p>παλιό του αυτοκίνητο, την ντόπια μαμή στο πίσω κάθισμα κι όσα περισσότερα από τα εργαλεία του μικρού του ιατρείου μπορούσε να κουβαλήσει μαζί του.</p> <p>Δεν είχε νόημα να την πήγαινε εκεί. τα ίδια θα μπορούσε να της προσφέρει και στο Χίμελχοχ. Όμως κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται στο Καϊρνς η κακόμοιρη η γυναίκα.</p> <p>"Ειδοποιήσατε τον άντρα της;" ρώτησε ανεβαίνοντας τα σκαλιά, με τη μαμή πίσω του.</p> <p>"Του έστειλα τηλεγράφημα. Την έχω στο δικό μου δωμάτιο. σκέφτηκα ότι θα 'σαστε πιο άνετα εκεί που θα χετε περισσότερο χώρο".</p> <p>Κουτσαίνοντας, και με τα μπαστούνια της πάντα, η Ανν τους ακολούθησε στην κάμαρα της.</p> <p>Η Μέγκυ ήταν στο κρεβάτι, με τα μάτια διάπλατα, και καταλάβαινες πως πονούσε μόνο γιατί την έβλεπες να σφίγγει κάθε τόσο τις γροθιές της, να μαζεύει άξαφνα το κορμί της.</p> <p>Γύρισε να χαμογελάσει στην Ανν, κι η Ανν είδε τα μεγάλα γκριζά μάτια της να χουν γεμίσει τρόμο.</p> <p>"Χαίρομαι που δεν πήγα στο Καϊρνς τελικά", είπε.</p> <p>"Η μητέρα μου δεν πήγε ποτέ στο νοσοκομείο για να γεννήσει τα δικά της μωρά, κι ο μπαμπάς μου είπε κάποτε πως ήταν πολύ δύσκολη η γέννα της στον Χαλ.</p> <p>Όμως τα έβγαλε πέρα η μάνα μου, όπως θα τα βγάλω κι εγώ πέρα. Δεν πεθαίνουμε έτσι εύκολα εμείς οι γυναίκες Κλήαρι".</p> <p>Μια ώρα αργότερα ο γιατρός βγήκε στη βεράντα να βρει την Ανν.</p> <p>"Τραβάει σε μάκρος το πράγμα κι είναι πολύ σκληρό και δύσκολο για τη νεαρή μας κυρία.</p> <p>Σπάνια είναι εύκολες οι πρώτες γέννες, αλλά αυτό το μωρό έχει άσχημη στάση στην κοιλιά της κι η Μέγκυ ταλαιπωρείται και παιδεύεται δίχως να καταφέρνει τίποτε.</p> <p>Θα της έκαναν καισαρική αν ήταν στο Καϊρνς, πράγμα που αποκλείεται να γίνει εδώ.</p> <p>Θα πρέπει να το σπρώξει μονάχη της έξω το παιδί".</p>	<p>местную акушерку и все инструменты и лекарства, какие нашлись в его захолустной больничке.</p> <p>Укладывать Мэгги в эту жалкую больничку нет ни малейшего смысла: все, что можно сделать там, он сделает и в Химмельхохе. Вот если бы в Кэрнс — другое дело.</p> <p>— Мужа известили? — спросил он, взбежав на крыльцо в сопровождении акушерки.</p> <p>— Послали телеграмму. Мэгги в моей комнате; я подумала, там вам будет просторнее.</p> <p>И Энн заковыляла за приезжими в спальню.</p> <p>Мэгги лежала на кровати, смотрела широко раскрытыми глазами, но ничем не показывала, что ей больно, лишь изредка судорожно стискивала руки и корчилась.</p> <p>Она повернула голову, улыбнулась Энн — ив этих широко раскрытых глазах Энн увидела безмерный испуг.</p> <p>— Я рада, что не попала в Кэрнс, — сказала Мэгги.</p> <p>— Моя мама никогда не ложилась для этого в больницу, а папа как-то сказал, что из-за Хэла она ужасно намучилась.</p> <p>Но она осталась жива, и я тоже не умру. В семье Клири женщины живучие.</p> <p>Несколько часов спустя доктор Смит вышел на веранду к Энн.</p> <p>— У бедняжки очень затяжные и тяжелые роды.</p> <p>Первый ребенок почти всегда трудно дается, а у этого еще и положение не правильное, и она только мучается, а дело не движется.</p> <p>Будь она в больнице, мы бы сделали кесарево сечение, а здесь об этом и думать нечего.</p> <p>Она должна разродиться сама.</p>
---	--

<p>"Διατηρεί ακόμα τις αισθήσεις της;"</p> <p>"Α, ναι! Και τι θαρραλέα που είναι, ούτε φωνάζει ούτε παραπονιέται.</p> <p>Νομίζω πως τελικά είναι οι καλύτερες που βασανίζονται περισσότερο.</p> <p>Με ρωτάει ολοένα αν έφτασε ο Ραλφ, και πρέπει να της λέω κάποιο παραμύθι για την πλημμύρα που έπιασε τάχατες στο Τζόνστοουν.</p> <p>Όμως είχα την εντύπωση ότι τον έλεγαν Λιουκ τον άντρα της".</p> <p>"Έτσι είναι, Λιουκ τον λένε".</p> <p>"Χμ! Τι να πεις, ποιος ξέρει γιατί ζητάει αυτό τον Ραλφ, όποιος κι αν είναι.</p> <p>Ο Λιουκ δεν της παραστέκεται και πολύ, ε;"</p> <p>"Ο Λιουκ είναι ένας μπάσταρδος και μισός".</p> <p>Η Ανν έγειρε μπροστά και στηρίχτηκε στο παραπέτο της βεράντας.</p> <p>Ερχόταν ένα ταξί από το δρόμο του Ντάνγκλο, κι είχε στρίψει στην ανηφόρα που έβγαζε στο Χίμελχοχ.</p> <p>Με την καταπληκτική της όραση διέκρινε ακόμα κι από τόσο μακριά ένα μελαχρινό άντρα στο πίσω κάθισμα, και στέναξε γεμάτη χαρά κι ανακούφιση.</p> <p>"Δεν τολμάω να το πιστέψω αυτό που βλέπω, μα φαίνεται πως ο Λιουκ θυμήθηκε τελικά ότι έχει μια γυναίκα!"</p> <p>"Καλύτερα να πάω μέσα εγώ, να σ' αφήσω να τον δεις μονάχη σου.</p> <p>Δε θα πω τίποτε στη Μέγκυ, για την περίπτωση που δε θα είναι ο άντρας της τελικά αυτός που έρχεται. Πάντως αν είναι, δώσ' του ένα φλιτζάνι τσάι κι άσε γι αργότερα τα πιο δυνατά ποτά. Θα τα χρειαστεί".</p> <p>Το ταξί πλησίασε και στάθηκε έξω από το σπίτι. για μεγάλη έκπληξη της Ανν, ο οδηγός βγήκε και πήγε στην πίσω πόρτα να την ανοίξει στον πελάτη του.</p> <p>Ο Τζο Καστιλιόνε, που είχε το μοναδικό ταξί του Ντάνγκλο, δεν τις συνήθιζε τέτοιου είδους ευγένειες.</p>	<p>— Она в сознании?</p> <p>— Да, в полном сознании. Храбрая малютка, не кричит, не жалуется.</p> <p>Самым лучшим женщинам приходится тяжелей всех, вот что я вам скажу.</p> <p>Она все спрашивает, приехал ли уже Ральф, пришлось что-то сочинить, я ей сказал, что дорогу размыло.</p> <p>Мне казалось, ее мужа зовут Люк?</p> <p>— Да.</p> <p>— Хм-м! Ну, может быть, потому ей и понадобился Ральф, кто он там ни есть.</p> <p>От этого Люка, видно, радости мало?</p> <p>— Он негодяй.</p> <p>Энн оперлась обеими руками на перила веранды, наклонилась.</p> <p>С дороги, ведущей из Данглоу, свернуло такси, вот оно поднимается в гору, к Химмельхоху.</p> <p>Зоркие глаза Энн издалека различили темные волосы пассажира на заднем сиденье, и у нее вырвался взглас радости и облегчения.</p> <p>— Просто глазам не верю, но кажется, Люк все-таки вспомнил, что у него есть жена!</p> <p>— Я лучше пойду к ней, а вы с ним сами справляйтесь, Энн.</p> <p>Я ей пока ничего не скажу, вдруг вы обознались. А если это он, прежде чем огорошить, дайте ему чашку чая. Пускай сперва подкрепится.</p> <p>Такси остановилось; к удивлению Энн, шофер вышел и сам распахнул дверцу перед пассажиром.</p> <p>У Джо Кастильоне, водителя единственного в Данни такси, такая любезность была не в обычае.</p>
--	--

"Φτάσαμε στο Χίμελχοχ, Μακαριότατε", είπε, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

Από το αμάξι βγήκε ένας άντρας με μακρύ μαύρο ράσο και μια φαρδιά μοβ ζώνη στη μέση του.

Όπως γύρισε προς το μέρος της, η Ανν συλλογίστηκε για μια στιγμή πως ο Λιουκ Ο'Νηλ της έπαιζε κάποιο παιχνίδι. Μετά όμως είδε πως αυτός εδώ ήταν πολύ διαφορετικός, μεγαλύτερος από τον Λιουκ τουλάχιστον δέκα χρόνια.

Θεέ μου! είπε Μέσα της βλέποντας τον ν' ανεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά. Είναι ο πιο όμορφος άντρας που έχω δει στη ζωή μου!

Ένας Αρχιεπίσκοπος, παρακαλώ!

Τι γυρεύει ένας καθολικός Αρχιεπίσκοπος με δυο γερο-Λουθηρανούς, σαν τον Λούντβιχ και μένα;

"Η κυρία Μύλερ;" τη ρώτησε, χαμογελώντας της με τα καλοσυνάτα, απόμακρα μάτια του. Λες κι είχε δει πολλά που θα δίνε τα πάντα να μην τα είχε δει, κι είχε καταφέρει να πάψει να αισθάνεται πριν από πολύ καιρό.

"Ναι, είμαι η Ανν Μύλερ".

"Είμαι ο Αρχιεπίσκοπος Ραλφ ντε Μπρικασάρ, αντιπρόσωπος του Ποντίφικα στην Αυστραλία.

Έχετε νομίζω κάποια κυρία Λιουκ Ο'Νηλ στο σπίτι σας;"

"Μάλιστα, κύριε".

Ραλφ; Ραλφ; Αυτός ήταν ο Ραλφ;

"Είμαι ένας πολύ παλιός της φίλος. Μήπως θα μπορούσα να τη δω, σας παρακαλώ;"

"Τι να σας πω, είμαι σίγουρη πως η Μέγκυ θα χαίροταν πάρα πολύ, Αρχιεπίσκοπε..." Όχι, αυτό ήταν λάθος, δεν έπρεπε να τον πει Αρχιεπίσκοπο παρά Μακαριότατο, όπως ο Τζο Καστιλιόνε."...όμως κάτω από άλλες συνθήκες, γιατί τούτη τη στιγμή γεννάει, κι είναι πολύ δύσκολη η γέννα της".

Τότε είδε η Ανν πως διόλου δεν είχε καταφέρει να πάψει να αισθάνεται ο επισκέπτης της, παρά είχε μονάχα μάθει να στριμώχνει αυτά που ένιωθε σε

— Приехали, ваше преосвященство, — сказал он и низко поклонился.

Из машины вышел человек в длинной развевающейся черной сутане, перепоясанной лиловым шелком, повернулся — и на миг ошеломленной Энн почудилось, что Люк О'Нил разыгрывает с нею какую-то непостижимую шутку. Потом она увидела, что это совсем другой человек, по крайней мере, лет на десять старше Люка.

«Господи, — подумала она, пока он, высокий, стройный, поднимался к ней, шагая через две ступеньки, — в жизни не видела такого красавца!

Архиеπίσκοп, не больше и не меньше!

Что понадобилось католическому архиепископу от нас с Людвигом, старых лютеран?"

— Миссис Мюллер? — спросил он с улыбкой, глядя на нее сверху вниз синими глазами; взгляд был добрый, но какой-то отрешенный, словно этот человек против воли слишком много видел на своем веку и давным-давно умудрился заглушить в себе способность что-либо чувствовать.

— Да, я Энн Мюллер.

— Я архиеπίσκοп Ραλφ δε Βρικασσαρ, легат его святейшества папы в Австралии.

Насколько я знаю, у вас живет жена Люка О'Нила?

— Да, сэρ.

Ραλφ? Ραλφ?! Так это и есть Ραλφ?!

— Я ее старинный друг. Скажите, нельзя ли мне ее повидать?

— Видите ли, архиеπίσκοп... — нет, так не говорят, к архиепископу надо обращаться «ваше преосвященство», как Джо Кастильоне, — я уверена, при обычных обстоятельствах Мэгги была бы очень рада вас видеть, но сейчас она рождает, и роды очень тяжелые.

И тут Энн увидела, что этот человек не сумел до конца подавить в себе способность чувствовать, а лишь силою рассудка загнал ее в

<p>μια γωνιά της συνείδησης του λες και τα θεωρούσε κατάντια και ντροπή του.</p> <p>Ήταν τόσο γαλάζια τα μάτια του, σαν μια θάλασσα που θα μπορούσε να σε πνίξει στα βάθη της, και τώρα γράφονταν μέσα τους τόσα πράγματα που την έκαναν ν' αναρωτιέται τι ήταν η Μέγκυ γι αυτό τον άντρα, και τι ήταν εκείνος για τη Μέγκυ.</p> <p>" Το 'ξερα πως κάτι πήγαινε στραβά! Εδώ και πολύ καιρό ένιωθα πως κάτι πήγαινε στραβά, μα τελευταία μου είχε γίνει έμμονη ιδέα η ανησυχία μου, ώσπου δεν άντεξα κι ήρθα να δω από μόνος μου τι συμβαίνει.</p> <p>Σας παρακαλώ, αφήστε με να πάω κοντά της! Σκεφτείτε πως είμαι κληρικός, αν νομίζετε πως χρειάζεται να βρείτε κάποια δικαιολογία".</p> <p>Η Ανν δεν είχε έτσι κι αλλιώς την πρόθεση να του αρνηθεί.</p> <p>"Ελάτε μαζί μου. Από δω, Μακαριότατε, από δω".</p> <p>Κι όσο σερνόταν αργά αργά με τα μπαστούνια της, συλλογιόταν ολοένα: Είναι καθαρό και βολεμένο το σπίτι;</p> <p>Έχω ξεσκονίσει; θυμηθήκαμε να πετάξουμε εκείνο το σάπιο αρνίσιο μπουτί, ή μήπως το χουμε ακόμα στην κουζίνα και βρομάει ο τόπος;</p> <p>Κοίτα ώρα που βρήκε να μας επισκεφτεί ένα τόσο σπουδαίο πρόσωπο! Λούντυ, πότε στο καλό θα πάρεις τα χοντροπόδαρά σου να μαζευτείς! Πάνε ώρες που έστειλα τον μικρό να σε βρει στο τρακτέρ και να σε φωνάξει!</p> <p>Ο Αρχιεπίσκοπος Ντε Μπρικασάρ προσπέρασε το γιατρό Σμιθ και τη νοσοκόμα σαν να μην υπήρχαν και γονάτισε πλάϊ στο κρεβάτι, παίρνοντας το χέρι της στο δικό του.</p> <p>"Μέγκυ!"</p> <p>Κατάφερε να βγει από το φρικτό όνειρο, που το χε αφήσει να την τυλίξει γιατί είχε φτάσει να μη νοιάζεται πια για το τι θα της συνέβαινε κι είδε το αγαπημένο του πρόσωπο σκυμμένο πάνω της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά να χουν τώρα δυο άσπρες τούφες στους κροτάφους, τα φίνα αριστοκρατικά χαρακτηριστικά λίγο πιο σκαμμένα, πιο υπομονετικά, αν θα 'ταν δυνατό κάτι τέτοιο, και τα γαλάζια μάτια καρφωμένα μ' αγάπη και λαχτάρα στα δικά της.</p>	<p>самый дальний угол сознания, точно забитого пса.</p> <p>Глаза у него были синие-синие, Энн совсем потонула в них, а на дне увидела такое... и с недоумением спросила себя: что Мэгги для этого архиепископа и что он для Мэгги?</p> <p>— Я знал, знал, что с нею что-то случилось! Давно это чувствовал, а в последнее время тревожился до безумия. Я должен был приехать, убедиться своими глазами.</p> <p>Пожалуйста, позвольте мне повидать ее! Хотя бы потому, что я священник.</p> <p>Энн вовсе и не думала ему отказывать.</p> <p>— Идемте, ваше преосвященство. Сюда, пожалуйста.</p> <p>И она медленно заковыляла, опираясь на костыли, а мысли обгоняли одна другую: чисто ли в доме, прибрано ли? Вытерла ли я сегодня пыль?</p> <p>Не забыли мы выкинуть протухшую баранью ногу, вдруг ею все пропахло?</p> <p>Надо ж было такому важному гостю явиться в самое неподходящее время! Людвиг, увалень несчастный, хоть бы ты слез наконец с трактора и пришел домой! За тобой сто лет назад послано!</p> <p>Гость прошел мимо доктора Смита и акушерки, словно их тут и не было, опустился на колени у постели, взял больную за руку.</p> <p>— Мэгги!</p> <p>Через силу она всплыла из страшного сна, куда погрузилась, точно в омут, уже ко всему равнодушная, и увидела совсем близко любимое лицо, густые черные волосы, в которых теперь двумя белыми крыльями светилась седина, и тонкое аристократическое лицо, в котором чуть больше стало морщин и — что, казалось бы, невозможно — еще больше терпенья, и синие глаза заглянули ей в глаза с бесконечной любовью и нежностью.</p>
---	--

<p>Πώς είχε μπορέσει ποτέ να τον μπερδέψει με τον Λιουκ;</p> <p>Δεν υπήρχε άλλος όμοιος του, ποτέ δε θα υπήρχε γι αυτήν, κι είχε προδώσει τα όσα είχε στην καρδιά της για τούτο τον άντρα.</p> <p>Ο Λιουκ δεν ήταν παρά ένα θαμπό και ατελές αντίτυπο του. Ο Ραλφ, λαμπρός σαν τον ήλιο και το ίδιο απόμακρος.</p> <p>Αχ, τι όμορφο που ήταν να τον βλέπει ξανά!</p> <p>"Ραλφ, βοήθησε με", του είπε.</p> <p>Φίλησε με πάθος το χέρι της, μετά το κράτησε πάνω στο μάγουλο του.</p> <p>"Πάντα θα σε βοηθάω, Μέγκυ μου, το ξέρεις αυτό".</p> <p>"Προσευχήσου για μένα, και το μωρό. Αν μπορεί κάποιος να μας σώσει είσαι εσύ. Βρίσκεσαι πολύ πιο κοντά στο θεό απ' ό,τι εμείς.</p> <p>Κανένας δε μας θέλει, κανένας δε μας θέλησε ποτέ, ούτε κι εσύ".</p> <p>"Πού είναι ο Λιουκ;"</p> <p>"Δεν ξέρω και δε με νοιάζει".</p> <p>Έκλεισε τα μάτια της και γύρισε το κεφάλι της από την άλλη, μα τα δάχτυλα της έσφιγγαν με δύναμη τα δικά του, δεν έλεγαν να τον αφήσουν να φύγει.</p> <p>Τότε ο γιατρός Σμιθ τον άγγιξε στον ώμο.</p> <p>"Μακαριότατε, νομίζω πως πρέπει να βγείτε τώρα".</p> <p>"Αν κινδυνέψει η ζωή της θα με φωνάξετε;"</p> <p>"Την ίδια στιγμή".</p> <p>Ο Λούντνι είχε γυρίσει επιτέλους από τη φυτεία, τρελός απ την αγωνία του που δεν έβρισκε κανένα να του πει τι συνέβαινε, ενώ στην κάμαρα δεν τολμούσε να μπει.</p> <p>"Ανν, είναι καλά;" ρώτησε τη γυναίκα του όταν την είδε να βγαίνει με τον Αρχιεπίσκοπο.</p> <p>"Για την ώρα, ναι. Ο γιατρός φοβάται ακόμα, όμως</p>	<p>Как могла она вообразить, будто Люк на него похож?</p> <p>Другого такого нет на свете и не будет, а она предала свое чувство к нему.</p> <p>Люк — отражение в темном стекле, а Ральф ослепителен, точно солнце, и, точно солнце, недостижим.</p> <p>Какое счастье видеть его!</p> <p>— Помоги мне, Ральф, — сказала она.</p> <p>Он пылко поцеловал ее руку, потом прижал к своей щеке.</p> <p>— Я всегда готов тебе помочь, моя Мэгги, ты же знаешь.</p> <p>— Помолись за меня и за маленького. Только ты можешь нас спасти. Ты ближе нас к Богу.</p> <p>Мы никому не нужны, мы никогда никому не были нужны, даже тебе.</p> <p>— А где Люк?</p> <p>— Не знаю, мне все равно.</p> <p>Мэгги закрыла глаза, голова ее метнулась на подушке — вправо, влево, но пальцы все так же крепко, не отпуская, сжимали его руку.</p> <p>Доктор Смит коснулся его плеча.</p> <p>— Теперь вам лучше уйти отсюда, ваше преосвященство.</p> <p>— Если ее жизнь будет в опасности, вы меня позовете?</p> <p>— Непременно.</p> <p>С плантации наконец примчался Людвиг, вне себя от тревоги: кругом ни души, а в спальню он войти не смел.</p> <p>Наконец на веранду вышли Энн с архиепископом. — Как она, Энн?</p> <p>— Пока ничего. Доктор не говорит прямо, но,</p>
---	--

<p>νομίζω πως υπάρχουν ελπίδες.</p> <p>Λούντυ, έχουμε έναν επισκέπτη. Να σου γνωρίσω τον Αρχιεπίσκοπο Ραλφ ντε Μπρικασάρ, έναν παλιό φίλο της Μέγκυ</p> <p>Πιο έμπειρος από τη γυναίκα του, ο Λούντυ λύγισε το ένα του γόνατο και φίλησε το δαχτυλίδι στο χέρι που του άπλωσε ο κληρικός.</p> <p>"Καθίστε, Μακαριότατε, να τα πείτε με την Ανν. Εγώ θα πάω να φτιάξω λίγο τσάι να πιούμε".</p> <p>"Εσείς είστε ο Ραλφ, λοιπόν", είπε η Ανν, στηρίζοντας τα μπαστούνια της σένα τραπεζάκι από μπαμπού δίπλα της, ενώ ο Αρχιεπίσκοπος κάθισε αντίκρυ της με τις πτυχές του ράσου του να πέφτουν ολόγυρα, τις γυαλιστερές μαύρες μπότες του να φαίνονται από κάτω, γιατί είχε βάλει το ένα πόδι πάνω στο άλλο.</p> <p>Ήταν μια στάση κάπως θηλυπρεπής για έναν άντρα, όμως αυτό δε μετρούσε στη συγκεκριμένη περίπτωση γιατί ήταν κληρικός, κι άλλωστε είχε πάνω του κάτι το έντονα αρρενωπό, είτε καθόταν σταυροπόδι είτε όχι.</p> <p>Πιθανότατα δε θα 'ταν τόσο μεγάλος όσο της είχε φανεί με την πρώτη ματιά, γύρω στα σαράντα του ίσως.</p> <p>Τι κρίμα να χαραμίζεται έτσι ένας άντρας τόσο υπέροχος!</p> <p>"Ναι, εγώ είμαι ο Ραλφ".</p> <p>"Από τη στιγμή που άρχισαν οι πόνοι του τοκετού της, η Μέγκυ ζητούσε συνέχεια κάποιον Ραλφ.</p> <p>Και πρέπει να παραδεχτώ πως είχα απορήσει. Δε θυμόμουν να την είχα ακούσει ποτέ πριν ν' αναφέρει τ' όνομα Ραλφ".</p> <p>"Είμαι σίγουρος πως δεν το είχε κάνει".</p> <p>"Από πού γνωρίζετε τη Μέγκυ, Μακαριότατε; Πόσο καιρό;"</p> <p>Ο ιερωμένος χαμογέλασε στυφά κι ένωσε τα λεπτά, πολύ όμορφα χέρια του έτσι που έφτιαχναν το σχήμα μιας μυτερής στέγης εκκλησιάς.</p> <p>"Τη Μέγκυ την ξέρω από τότε που ήταν δέκα χρονών κοριτσάκι, σχεδόν απ τη στιγμή που ήρθε από τη Νέα Ζηλανδία.</p>	<p>по-моему, у него появилась надежда.</p> <p>Познакомься, Людвиг, у нас гость. Это архиепископ Ральф де Брикассар, старый друг Мэгги.</p> <p>Людвиг, более сведущий в подобных делах, чем его жена, опустился на одно колено и поцеловал кольцо на руке, которую протянул ему архиепископ.</p> <p>— Присядьте, ваше преосвященство, поговорите с Энн. Я пойду приготовлю чай.</p> <p>— Так вы и есть Ральф, — сказала Энн. Она прислонила костыли к бамбуковому столику, гость сел напротив; живописно спадали складки сутаны, из-под них виднелись начищенные до блеска черные сапоги для верховой езды — он закинул ногу на ногу.</p> <p>Не очень-то мужская поза, а впрочем, это неважно, ведь он священник, и однако, такая ли поза, другая ли, а чувствуется в нем что-то очень мужественное.</p> <p>И пожалуй, он моложе, чем ей сперва показалось; должно быть, едва-едва за сорок.</p> <p>Такой великолепный образчик силы и красоты — и пропадает понапрасну!</p> <p>— Да, я Ральф.</p> <p>— С той минуты, как у Мэгги начались схватки, она не переставала звать какого-то Ральфа.</p> <p>Признаться, я ничего не понимала. Прежде она ни разу не упоминала при мне ни о каком Ральфе.</p> <p>— Очень на нее похоже.</p> <p>— Откуда вы знаете Мэгги, ваше преосвященство? И давно ли?</p> <p>Священник натянуто улыбнулся, сложил тонкие, необыкновенно красивые руки шатром, так что касались друг друга лишь кончики пальцев.</p> <p>— Я познакомился с Мэгги, когда ей было десять лет, через несколько дней после ее приезда из Новой Зеландии.</p>
--	---

Θα μπορούσατε να πείτε πως γνώρισα τη Μέγκυ μέσα από πλημμύρες και φωτιές και συναισθηματική στέρηση, μέσα από το θάνατο και τη ζωή.

Μέσα απ όλα όσα πρέπει να υπομείνουμε εμείς οι άνθρωποι. Η Μέγκυ είναι ο καθρέφτης όπου είμαι αναγκασμένος να βλέπω ξανά και ξανά τη θνητή υπόστασή μου".

"Την αγαπάτε!" έκανε η Ανν σαστισμένη. ναι!

"Πάντα".

"Είναι και για τους δυο σας μια τραγωδία".

"Ηλπίζα πως θα 'ταν για μένα μόνο.

Μιλήστε μου γι αυτήν, πείτε μου τι της συνέβη από τότε που παντρεύτηκε.

Πάνε πολλά χρόνια από την τελευταία φορά που την είχα δει, αλλά φοβάμαι πως δεν είναι ευτυχισμένη".

"Θα σας τα πω όλα, μα μονάχα αν μου μιλήσετε πρώτα εσείς για τη Μέγκυ.

Α, δεν εννοώ τα προσωπικά σας, αλλά για τη ζωή που έκανε προτού έρθει στο Ντάνγκλο.

Δεν ξέρουμε απολύτως τίποτε γι αυτήν, ο Λούντυ κι εγώ, έξω από το ότι ζούσε κάπου κοντά στο Τζίλιαναποουν.

Και θα θέλαμε να μάθουμε περισσότερα, γιατί την αγαπάμε πολύ, αλλά η Μέγκυ δε λέει ν' ανοίξει το στόμα της, νομίζω πως την εμποδίζει η περηφάνια της".

Ο Λούντυ γύρισε κουβαλώντας ένα δίσκο με τσάι και βουτήματα και κάθισε ν' ακούσει και κείνος όσο τους έδινε ο Αρχιεπίσκοπος μια ιδέα για το πώς ζούσε η Μέγκυ πριν παντρευτεί τον Λιουκ.

"Ένα εκατομμύριο χρόνια να ζούσα, ποτέ δε θα το μάντευα πως είχαν έτσι τα πράγματα! Όσο σκέφτομαι πως ο Λιουκ Ο'Νηλ είχε το θράσος να την πάρει απ' όλα αυτά και να τη βάλει να δουλεύει σαν υπηρεσία!

Και να μας ζητήσει κι από πάνω να καταθέτουμε τους μισθούς της στο δικό του βιβλιάριο! Το ξέρετε πως δεν είχε ποτέ μήτε μια πεντάρα στην τσέπη της η καμμενούλα όσο καιρό ζει μαζί μας;

Έβαλα τον Λούντυ και της έδωσε σε μετρητά ένα

По справедливости можно сказать, что я знал Мэгги в дни потопа и пожара, в дни душевного голода, в дни жизни и смерти.

Все это нам пришлось претерпеть. Мэгги — это зеркало, в котором мне суждено видеть, что я обыкновенный смертный.

— Вы ее любите! — с удивлением сказала Энн.

— Всегда любил.

— Какое несчастье для вас обоих.

— Я надеялся, что только для меня.

Расскажите мне о ней, что с ней было с тех пор, как она вышла замуж.

Уже много лет я ее не видел, но всегда за нее тревожился.

— Я вам все про нее расскажу, но сначала расскажите вы.

Нет-нет, я спрашиваю не о личном, просто — как она жила до переезда в Данни?

Ведь нам с Людвигом совсем ничего про нее не известно, мы только и знаем, что прежде она жила где-то под Джиленбоуном.

Нам хотелось бы знать больше, потому что мы очень ее полюбили. Но она никогда ничего не рассказывала, наверно, из гордости.

Вошел Людвиг, притащил поднос с чаем и всякой едой, сел к столу, и архиепископ коротко рассказал Мюллерам, как жила Мэгги прежде, чем стала женой Люка.

— Вовек бы ничего такого не подумала! Чтобы у Люка О'Нила хватило наглости оторвать ее от всего этого и превратить в прислугу!

И еще с условием, чтобы мы ее жалование клали на его текущий счет! А вы знаете, что у бедняжки за все время, пока она здесь, ни гроша в кармане не было?

На Рождество я велела Людвигу дать ей кое-

δώρο για τα Χριστούγεννα, όμως ήταν τόσες οι ανάγκες της μέχρι τότε που τα ξόδεψε όλα μέσα σε μια μέρα, και δε δεχόταν με τίποτε να της δώσουμε κι άλλα".

"Δε χρειάζεται να τη λυπάστε τη Μέγκυ", έκανε τραχιά ο Αρχιεπίσκοπος Ραλφ.

"Δε νομίζω να λυπάται ούτε η ίδια τον εαυτό της, οπωσδήποτε όχι σε σχέση με τα λεφτά που μπορεί να της έλειψαν.

Έτσι κι αλλιώς δεν της έφερναν και πολλή ευτυχία τα χρήματα στη ζωή της, άλλωστε, ξέρει πού ν'απευθυνθεί στην περίπτωση που αντιμετωπίσει κάποια δυσκολία.

Εγώ θα 'λεγα πως την πλήγωσε η αδιαφορία του Λιουκ πολύ περισσότερο από το γεγονός πως δεν είχε δικά της χρήματα τόσο καιρό.

Η καημένη μου η Μέγκυ!"

Η Ανν κι ο Λούντνι του περιέγραψαν με δυο λόγια τη ζωή της Μέγκυ, ενώ ο Αρχιεπίσκοπος Ντε Μπρικασάρ καθόταν, με τα χέρια του ενωμένα στο ίδιο τριγωνικό σχήμα πάντα, τη ματιά του καρφωμένη σ'έναν όμορφο φοίνικα έξω από το σπίτι.

Μήτε μια φορά δε συσπάστηκε κάποιος μυς στο πρόσωπο του, ούτε άλλαξαν έκφραση αυτά τα όμορφα απόμακρα μάτια.

Είχε μάθει πολλά από τότε που είχε πάει να υπηρετήσει τον Βιτόριο Σκαρπάντσα, τον Καρδινάλιο Ντι Κοντί-νι-Βερτσέζε.

Όταν τέλειωσε η αφήγηση, ο Αρχιεπίσκοπος αναστέναξε κι έστρεψε το βλέμμα του στα γεμάτα αγωνία πρόσωπα τους.

"Εντάξει, λοιπόν, φαίνεται πως θα πρέπει να τη βοηθήσουμε εμείς, αφού ο Λιουκ δεν έχει σκοπό να της σταθεί.

Αν πράγματι δεν τη θέλει ο άντρας της, είναι καλύτερα για κείνη να πάει πίσω στην Ντρογκέντα.

Το ξέρω πως δε θέλετε να τη χάσετε, όμως πρέπει να προσπαθήσετε να την πείσετε να γυρίσει σπίτι της για το δικό της το καλό.

Θα σας στείλω μια επιταγή από το Σίδνεϋ, να της τη δώσετε για να μη χρειαστεί να ζητήσει λεφτά από τον αδερφό της για το ταξίδι.

какие деньги наличными, но к этому времени она уже так обносилась, что пришлось их сразу потратить, а больше она у нас ничего брать не захотела.

— Не жалейте Мэгги, — резковато сказал архиепископ Ральф.

— Я думаю, сама она о своей судьбе не жалеет, уж во всяком случае не из-за того, что у нее нет денег.

В конце концов, от денег-то она видела мало радости. А если бы ей понадобились деньги, она знает, где их взять.

Думаю, явное равнодушие Люка ранит ее гораздо больше, чем безденежье.

Несчастливая моя Мэгги!

Потом Энн и Людвиг стали рассказывать, как живет Мэгги у них в доме, а де Брикассар слушал, все так же сведя руки шатром, кончиками пальцев одна к другой, и неотрывно смотрел на раскинувшиеся широкими веерами листья красавицы пальмы перед домом.

Ни разу ничто не дрогнуло в его лице, ничто не переменялось в отрешенном взоре прекрасных синих глаз.

Да, он многому научился за годы службы при Виторио Скарбанца, кардинале ди Контини-Верчезе.

Дослушав этот рассказ, Ральф де Брикассар вздохнул и перевел взгляд на озабоченные лица Мюллеров.

— Что ж, очевидно, мы должны ей помочь, раз этого не делает Люк.

Если она и в самом деле ему не нужна, лучше ей вернуться в Дрохеду.

Я понимаю, вам жаль с нею расставаться, но ради блага Мэгги постарайтесь уговорить ее вернуться домой.

Я вышлю ей из Сиднея чек, чтобы ей не пришлось просить денег у брата.

<p>Κι όταν φτάσει στους δικούς της, ας τους πει ό,τι θ'αποφασίσει η ίδια".</p> <p>Έριξε μια ματιά κατά την κάμαρα και ανακάθισε γεμάτος εκνευρισμό πάνω στην πολυθρόνα του.</p> <p>"Θεέ μου, κάνε να γεννηθεί πια αυτό το παιδί!"</p> <p>Αλλά το παιδί δε γεννήθηκε παρά μονάχα είκοσι τέσσερις ώρες αργότερα, όταν κόντευε να πεθάνει η Μέγκυ από τον πόνο και την εξάντληση.</p> <p>Ο γιατρός Σμιθ της είχε δώσει γερές δόσεις λάβδανου, γιατί σαν γνήσιος εκπρόσωπος της παλιάς σχολής το έβρισκε πάντα το πιο καλό βοήθημα, κι έτσι η Μέγκυ ένιωθε να στροβιλίζεται σε μια εφιαλτική δίνη όπου συγκρούονταν και αλληλοσπαράζονταν ο κόσμος που είχε μέσα της κι ο κόσμος ο εξωτερικός.</p> <p>Μερικές φορές έβλεπε μπροστά της το πρόσωπο του Ραλφ, μετά της έφευγε ξανά αφήνοντας τη να πνίγεται σε μανιασμένα κύματα πόνου. Μα παρέμεναν η ανάμνηση του κι η εικόνα του, κι ήξερε μέσα της πως όσο βρισκόταν εκείνος κοντά της δε θα πέθαινε ούτε το μωρό της ούτε κι εκείνη.</p> <p>Κάνοντας ένα μικρό διάλειμμα, ο γιατρός Σμιθ άφησε τη μαμή μονάχη με την επίτοκο και πήγε να βάλει κάτι στο στόμα του, να στυλωθεί μένα γεμάτο ποτήρι ρούμι και να κάνει τ'απαραίτητα τηλεφωνήματα για να σιγουρευτεί πως κανέναν από τους υπόλοιπους αρρώστους του δεν είχε σταθεί τόσο εγωιστής που να σκεφτεί να πεθάνει σ'αυτό το διάστημα. Μετά κάθισε ν'ακούσει τα όσα έκριναν φρόνιμο να του πουν η Ανν κι ο Λούντυ.</p> <p>"</p> <p>Έχεις δίκιο, Ανν", είπε. "Πιθανότατα, ένας από τους λόγους της σημερινής της ταλαιπωρίας είναι που έχει κάνει πολλή ιπασία.</p> <p>Για τις γυναίκες που καβαλάνε συχνά άλογα είναι πολύ κακό που καταργήθηκε η παλιά γυναικεία στάση, με τα πόδια πλάγια.</p> <p>Έτσι που κάθονται τώρα καβάλα αναπτύσσουν μυς που δεν πρέπει".</p> <p>"</p> <p>Εγώ νόμιζα πως αυτή η θεωρία είναι παραμύθι των γιαγιάδων μας, που δεν έχει καμιά επιστημονική βάση", είπε ο Αρχιεπίσκοπος μαλακά.</p> <p>Ο γιατρός Σμιθ τον κοίταξε έτοιμος για καβγά.</p> <p>Δεν του άρεσαν καθόλου οι καθολικοί παπάδες,</p>	<p>А дома она все объяснит своим так, как сама пожелает.</p> <p>— Он взглянул в сторону спальни, тревожно покачал головой.</p> <p>— Боже милостивый, дай младенцу родиться благополучно!</p> <p>Но ребенок родился только через сутки, и Мэгги, обессиленная, измученная, едва не умерла.</p> <p>Доктор Смит щедро давал ей опий, по старинке полагая, что это в подобных случаях самое верное, и ее затыгивало и кружило в водовороте непрерывных кошмаров, мерещились чудища, которые набрасывались на нее извне и изнутри, царапали, грызли, рвали клыками и когтями, выли, скулили, рычали.</p> <p>Порой на миг перед глазами отчетливо возникало лицо Ральфа — и вновь его смывало нахлынувшей болью; но она все равно помнила о нем и знала: пока он ее охраняет, ни она, ни ребенок не умрут.</p> <p>Порой доктору Смиту удавалось урвать минуту, чтобы перекусить, подкрепиться ромом и удостовериться, что никто из других его пациентов по собственной опрометчивости не умер; он оставлял акушерку справляться своими силами и за это время узнал кое-что из истории Мэгги — ровно столько, сколько Энн и Людвиг сочли уместным ему рассказать.</p> <p>— Вы правы, Энн, — сказал он, выслушав все это. — Вероятно, в ее теперешних мучениях виновата, среди прочего, верховая езда.</p> <p>Для женщин, которым приходится много ездить верхом, очень плохо, что дамское седло вышло из моды.</p> <p>От мужской посадки развиваются не те мышцы, какие нужны для родов.</p> <p>— Я слышал, что это просто предрассудок, — мягко заметил архиеπίσκοп.</p> <p>Доктор Смит окинул его недобрим взглядом.</p> <p>Доктор Смит отнюдь не питал нежных чувств к</p>
--	--

<p>που τους θεωρούσε μια φανατισμένη και θρησκόληπτη φάρα ανόητων.</p> <p>"Ο καθένας είναι ελεύθερος να νομίζει ό,τι θέλει", είπε. "</p> <p>Όμως για πέστε μου, Μακαριότατε, αν φτάσουμε στο σημείο ν' αναγκαστούμε να δώσουμε προτεραιότητα στη Μέγκυ ή στο παιδί, τι θα σας συμβούλευε η συνείδηση σας;"</p> <p>"Η Εκκλησία είναι ξεκάθαρη σαυτό το σημείο, γιατρέ. Ποτέ δε θα πρέπει να προτιμάμε μια ζωή από την άλλη. Δεν μπορούμε να καταδικάσουμε το παιδί σε θάνατο για να σώσουμε τη μητέρα, ούτε ν' αφήσουμε τη μάνα να πεθάνει για να σωθεί το παιδί".</p> <p>Αντιγόρισε στο γιατρό Σμιθ ένα όμοια μοχθηρό χαμόγελο σαν το δικό του.</p> <p>"Μα έτσι και φτάσουν εκεί τα πράγματα, γιατρέ, δε θα διστάσω στιγμή να σας πω να σώσετε τη Μέγκυ, κι ας πάει στην ευχή το μωρό".</p> <p>Ο γιατρός Σμιθ έμεινε με το στόμα ανοιχτό, μετά έβαλε τα γέλια και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.</p> <p>"Μπράβο, σας παραδέχομαι! Και μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται να κοινοποιήσω τα λόγια σας.</p> <p>Πάντως, αφού συνεχίζει να ζει το μωρό, δε βλέπω σε τι θα μας βοηθούσε να το σκοτώσουμε".</p> <p>Κι η Ανν συλλογιόταν εκείνη τη στιγμή: Αναρωτιέμαι, τι θ' αποκρινόσαστε έτσι κι ήταν δικό σας το παιδί, Αρχιεπίσκοπε;</p> <p>Κάπου τρεις ώρες αργότερα, όταν κατηφόριζε λυπημένα ο απογευματινός ήλιος στον ουρανό πίσω απ το θολό περίγραμμα του Μπαρτλ Φρερ, ο γιατρός Σμιθ βγήκε από την κάμαρα.</p> <p>"Λοιπόν, τελειώσαμε", έκανε ικανοποιημένος.</p> <p>"Έχει πολύ δρόμο ακόμα μπροστά της η Μέγκυ, αλλά θα τα βγάλει πέρα, αν το θέλει κι ο Θεός.</p> <p>Και το παιδί είναι ένα κοκαλιάρικο, κατσούφικο κοριτσάκι, ζυγίζει δυόμισι κιλά, έχει ένα τεράστιο κοκκινομάλλικο κεφάλι και τέτοια νεύρα που όμοια τους δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου σε νεογέννητο μωρό.</p>	<p>κατολικischem священникам, полагая, что они все до единого — безмозглые ханжи и лицемеры.</p> <p>— Думайте как угодно, — сказал он,</p> <p>— но ответьте мне на один вопрос, ваше преосвященство: если встанет выбор, сохранить ли жизнь Мэгги или ребенку, что подскажет вам ваша совесть?</p> <p>— В этом вопросе церковь непреклонна, доктор. Она не допускает никакого выбора. Нельзя погубить младенца ради спасения матери, и нельзя погубить мать ради спасения младенца.</p> <p>— Он ответил доктору Смиту такой же недоброй улыбкой.</p> <p>— Но если бы до этого дошло, доктор, я сказал бы вам без колебаний: спасите Мэгги и черт с ним, с младенцем.</p> <p>Доктор Смит изумленно ахнул, рассмеялся и хлопнул архиепископа по спине.</p> <p>— Да вы молодчина! Будьте спокойны, я не разболтаю, что вы сказали.</p> <p>Но пока что ребенок жив, и, по-моему, сейчас нет никакого смысла его убивать.</p> <p>А Энн подумала: хотела бы я знать, что бы вы ответили, архиепископ, если бы это был ваш ребенок.</p> <p>Часа через три, когда предвечернее солнце уже печально клонилось к окутанной туманом громаде горы Бартл-Фрир, доктор Смит вышел из спальни.</p> <p>— Ну вот, кончилось, — сказал он, явно довольный.</p> <p>— У Мэгги еще много всякого впереди, но, даст бог, все будет хорошо.</p> <p>А родилась девчонка, тощенькая, слабенькая, всего пяти фунтов весом, до безобразия головастая, и с бешеным нравом, под стать ее огненно-рыжим волосам. Я в жизни еще не принимал такого огненно-рыжего младенца.</p>
--	--

<p>Με τίποτε δεν ξεπαστρεύεται αυτό το νιάνιαρο, και το ξέρω πολύ καλά γιατί παρά τρίχα θα το σκότωνα εγώ πριν λίγο έτσι που έκανε".</p> <p>Πανετυχής, ο Λούντυ άνοιξε τη σαμπάνια που είχε φυλαγμένη για την περίπτωση, και σηκώθηκαν κι οι πέντε τους όρθιοι με τα ποτήρια τους ξέχειλα: ο κληρικός, ο γιατρός, η μαμή, ο κτηματίας κι η Ανν, ήπιαν στην υγεία και την ευτυχία της μητέρας και του βρέφους της, που τους έπαιρνε τ'αυτιά με τις τσιρίδες του.</p> <p>Ήταν πρώτη Ιουνίου, η πρώτη μέρα του αυστραλέζικου χειμώνα. Είχε έρθει μια νοσοκόμα που θα έμενε μέχρι να διαφύγει η Μέγκυ εντελώς τον κίνδυνο.</p> <p>Ο γιατρός κι η μαμή έφυγαν, ενώ η Ανν, ο Λούντυ κι ο Αρχιεπίσκοπος πήγαν να δουν τη Μέγκυ.</p> <p>Έμοιαζε τόσο μικρούλα και εξαντλημένη στο διπλό κρεβάτι που ο Αρχιεπίσκοπος Ραλφ αναγκάστηκε ν'αποθηκέψει έναν ακόμα ξεχωριστό πόνο στα βάθη του νου του, που θα τον ξεχώριζε αργότερα, να τον μελετήσει και να τον αντέξει. Μέγκυ, κουρελιασμένη και νικημένη μου Μέγκυ... θα σ'αγαπώ πάντα, όμως δεν μπορώ να σου δώσω αυτό που σου έδωσε ο Λιουκ Ο'Νηλ, έστω και με τόση απροθυμία.</p> <p>Το ανθρώπινο πλασματάκι που ήταν υπεύθυνο για όλ' αυτά βρισκόταν σένα καλάθι στη γωνιά της κάμαρας, και διόλου δε φαινόταν να εκτιμάει την προσοχή που του έδειχναν όσο στέκονταν ολόγυρα κοιτώντας το.</p> <p>Ούρλιαζε γεμάτο θυμό και νεύρα, και συνέχιζε να ουρλιάζει δίχως σταμάτημα.</p> <p>Τέλος, η νοσοκόμα το πήρε μαζί με την κούνια του κι όλα του τα συμπράγκαλα και το πήγε στο δωματιάκι που του είχαν ετοιμάσει για δικό του.</p> <p>"Πάντως τα πνευμόνια της είναι σίγουρα μια χαρά", είπε χαμογελώντας ο Αρχιεπίσκοπος Ραλφ, ενώ καθόταν στην άκρη του κρεβατιού κι έπαιρνε το λευκό χέρι της Μέγκυ στα δικά του.</p> <p>"Μου φαίνεται πως δεν της αρέσει και πολύ ο κόσμος μας", αποκρίθηκε η Μέγκυ αντιγυρίζοντας του το χαμόγελο.</p> <p>Πόσο μεγαλύτερος φαινόταν! Λυγρός και καλοφτιαγμένος όπως πάντα, μα απίστευτα μεγαλύτερος συνάμα.</p>	<p>Эту кроху даже топором не прикончишь, я-то знаю, я почти что попробовал.</p> <p>Сияющий Людвиг откупорил давно припасенную бутылку шампанского, наполнил бокалы, и все пятеро — священник, врач, акушерка, фермер и его калека жена стоя выпили за здоровье и счастье молодой матери и громко вопящего злонравного младенца.</p> <p>Было первое июня, первый день австралийской зимы. На смену акушерке приехала сиделка, она должна была оставаться в Химмельхохе, пока Мэгги не окажется вне опасности.</p> <p>Врач и акушерка отбыли, а Энн, Людвиг и архиепископ пошли взглянуть на Мэгги.</p> <p>На этой двуспальной кровати она казалась такой крохотной, такой худенькой, что архиепископу Ральфу пришлось запрятать в дальний уголок памяти еще и эту боль — позднее надо будет извлечь ее на свет, и обдумать, и стерпеть. Мэгги, бедная моя, исстрадавшаяся, потерпевшая крушение Мэгги... я всегда буду тебя любить, но я не могу дать тебе того, что дал, хоть и против своей воли. Люк О'Нил.</p> <p>А причина всего — крикливый комочек мяса — лежала в плетеной колыбели у дальней стены и знать не знала тех, что обступили ее и разглядывали.</p> <p>Новорожденная сердито кричала, кричала без умолку.</p> <p>Наконец сиделка подняла ее вместе с колыбелью и унесла в комнату, которая отныне стала детской.</p> <p>— Что-что, а легкие у нее здоровые, — сказал архиепископ Ральф, сел на край кровати и взял бескровную руку Мэгги в свои.</p> <p>— По-моему, жизнь ей не очень понравилась, — улыбнулась в ответ Мэгги.</p> <p>Как он постарел! По-прежнему крепкий и стройный, но как будто прожил сто лет.</p>
---	---

<p>Στράφηκε στην Ανν και στον Λούντνυ και τους άπλωσε το άλλο της χέρι.</p> <p>"Αγαπημένοι μου, καλοί μου φίλοι! Τι θα γινόμουν χωρίς εσάς; Είχαμε κανένα νέο από τον Λιουκ;"</p> <p>"Έστειλε ένα τηλεγράφημα και λέει πως έχει πολλή δουλειά και δεν μπορεί να 'ρθει, μα σου εύχεται καλή τύχη".</p> <p>"Μεγάλη του καλοσύνη!" είπε η Μέγκυ. Η Ανν έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο.</p> <p>"Θα σας αφήσουμε να τα πείτε με τον Αρχιεπίσκοπο, χρυσό μου. Θα 'χετε να κουβεντιάσετε ένα σωρό πράγματα τόσο καιρό που έχετε να ιδωθείτε".</p> <p>Γέρνοντας στο μπράτσο του Λούντνυ έκανε νόημα στη νοσοκόμα, που κοίταζε χάσκοντας τον κληρικό λες και δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της.</p> <p>"Εμπρός, Νέτνυ, έλα να πεις ένα τσάι μαζί μας. Αν σε χρειαστεί η Μέγκυ, θα σε φωνάξει ο Μακαριότατος".</p> <p>"Πώς θα την πεις την γκρινιάρη την κόρη σου;" τη ρώτησε σαν έμειναν μονάχοι στην κάμαρα.</p> <p>"Τζαστίν".</p> <p>"Είναι πολύ όμορφο όνομα, αλλά πώς το διάλεξες;"</p> <p>"Το διάβασα κάπου και μ'άρεσε".</p> <p>"Μέγκυ, δεν τη θες;"</p> <p>Το πρόσωπο της έμοιαζε να ναι όλο μάτια. μάτια μεγάλα, βουρκωμένα, γεμάτα φως, που δεν έδειχναν μίσος μα μήτε κι αγάπη.</p> <p>"Φαντάζομαι πως τη θέλω. Ναι, τη θέλω, Αρκετά κόπιασα για να την αποκτήσω, σένα σωρό πλεκτάνες κατέφυγα.</p> <p>Όμως όσο την είχα στην κοιλιά μου δεν μπορούσα να νιώσω τίποτε εκτός από το ότι εκείνη δε με ήθελε.</p> <p>Δε νομίζω να γίνει ποτέ δικιά μου η Τζαστίν, ή του Λιουκ, ή οποιουδήποτε.</p> <p>Έχω την εντύπωση πως θ'ανήκει για πάντα στον</p>	<p>Μέγκυ повернула голову к Энн и Людвигу, протянула им свободную руку.</p> <p>— Милые, добрые мои друзья! Что бы я делала без вас? А от Люка нет вестей?</p> <p>— Пришла телеграмма, он очень занят, приехать не может, но шлет вам наилучшие пожелания.</p> <p>— Очень великодушно с его стороны, — сказала Μέγκυ. Энн быстро наклонилась, поцеловала ее в щеку.</p> <p>— Мы пойдем, дорогая, не будем мешать. Уж, наверно, вам с архиепископом есть что порассказать друг другу.</p> <p>— Энн оперлась на руку мужа, пальцем поманила сиделку: та изумленно разглядывала священника, будто глазам своим не верила. —</p> <p>Пойдемте, Нетти, выпейте с нами чаю. Если вы понадобится Μέγκυ, его преосвященство вас позовет.</p> <p>— Как же ты назовешь свою крикунью дочку? — спросил архиепископ, когда дверь затворилась и они с Μέγκυ остались вдвоем.</p> <p>— Джастина.</p> <p>— Очень хорошее имя, но почему ты его выбрала?</p> <p>— Вычитала где-то, и мне понравилось.</p> <p>— Она нежеланный ребенок, Μέγκυ?</p> <p>Μέγκυ страшно осунулась, на исхудалом лице остались, кажется, одни глаза; глаза эти, кроткие, затуманенные, тихо светились, в них не было ненависти, но не было и любви.</p> <p>— Наверно, желанный. Да, желанный. Я столько хитрила, чтобы заполучить ее.</p> <p>Но пока я ее носила, я к ней никаких чувств не испытывала, только и чувствовала: я-то ей нежеланна.</p> <p>Μне кажется, она никогда не будет моим ребенком или дочерью Люка, она будет ничья.</p> <p>Μне кажется, она всегда будет сама по себе.</p>
---	---

<p>εαυτό της".</p> <p>"Πρέπει να πηγαίνω, Μέγκυ", της είπε μαλακά. Τα μάτια έγιναν τώρα πιο σκληρά, πιο φωτεινά. τα χείλια συστράφηκαν σ'ένα δυσάρεστο μορφασμό.</p> <p>"Αυτό το περίμενα! Δεν είναι αστείο που όλοι οι άντρες στη ζωή μου δε βλέπουν την ώρα να εξαφανιστούν από κοντά μου;"</p> <p>"Μη γίνεσαι πικρή, Μέγκυ. Δεν αντέχω να σ'ακούω να μιλάς έτσι. Ότι και να σου συνέβαινε στο παρελθόν, εσύ κρατούσες πάντα τη γλύκα σου, κι αυτό είναι που αγαπούσα περισσότερο σε σένα.</p> <p>Μην αλλάξεις, μη σκληρύνεις, σε παρακαλώ.</p> <p>Το καταλαβαίνω πως θα είναι φρικτό να σκέφτεσαι ότι ο Λιουκ δε νοιάστηκε αρκετά για να 'ρθει, αλλά μην αλλάξεις.</p> <p>Δε θα 'σουνα πια η Μέγκυ μου".</p> <p>Όμως εκείνη συνέχιζε να τον κοιτάει σχεδόν σαν να τον μισούσε.</p> <p>"Αχ, άσε με τώρα, Ραλφ! Δεν είμαι η Μέγκυ σου, ποτέ δεν ήμουνα! Δε με ήθελες, μ' έστειλες να βρω τον Λιουκ.</p> <p>Τι θαρρείς πως είμαι; Καμιά Αγία ή καμιά καλόγρια;</p> <p>Ε, λοιπόν, δεν είμαι τίποτε από τα δυο! Είμαι ένα συνηθισμένο ανθρώπινο πλάσμα, κι εσύ μου 'χεις καταστρέψει τη ζωή μου!</p> <p>Πόσα χρόνια σ'αγαπά, πόσα χρόνια πέρασα περιμένοντας εσένα μονάχα, θέλοντας εσένα και κανέναν άλλον...</p> <p>Προσπάθησα σκληρά να σε ξεχάσω, και μετά παντρεύτηκα έναν άντρα που νόμιζα ότι σου μοιάζε λιγάκι, και δε με θέλει, δε με χρειάζεται ούτε και κείνος.</p> <p>Είναι τόσο πολύ να ζητάς από έναν άντρα να σε θέλει και να σε χρειάζεται;"</p> <p>Άρχισε να κλαίει μ' αναφιλητά, και σε λίγο κατάφερε να επιβληθεί στον εαυτό της και σταμάτησε. στο πρόσωπο της υπήρχαν λεπτές ρυτίδες καμωμένες από βάσανα και πόνο, κι ο Αρχιεπίσκοπος Ραλφ ήξερε πως δεν ήταν ρυτίδες που θα 'φευγαν όταν θα ξεκουραζόταν και θα</p>	<p>— Мне пора, Мэгги, — негромко сказал Ральф. Ее глаза холодно блеснули, губы искривила недобрая гримаса.</p> <p>— Так я и знала! Забавно, как мужчины всегда спешат удрать от меня и забиться в щель! Он поморщился.</p> <p>— Не надо так зло, Мэгги. Мне невыносимо уехать и помнить тебя такой. Прежде, что бы с тобой ни случилось, ты всегда оставалась милой и нежной, и это было мне в тебе всего дороже. Не изменяй себе, пусть все, что произошло, тебя не ожесточит.</p> <p>Я понимаю: наверно, это ужасно, что Люк так невнимателен, даже не приехал, но не изменяй себе.</p> <p>Тогда бы ты перестала быть моей Мэгги.</p> <p>Но она все смотрела на него чуть ли не с ненавистью.</p> <p>— А, перестаньте, Ральф! Совсем я не ваша Мэгги и никогда вашей не была. Вы меня не хотели, это вы толкнули меня к нему, к Люку.</p> <p>Что я, по-вашему, святая? Или, может, монахиня? Ничего подобного!</p> <p>Я самая обыкновенная женщина, и вы испортили мне жизнь!</p> <p>Сколько лет я вас любила, и никто больше не был мне нужен, и я вас ждала...</p> <p>я изо всех сил старалась вас забыть, а потом вышла за него замуж, потому что мне показалось — он немножко похож на вас, а он вовсе меня не хочет, и я ему не нужна.</p> <p>Неужели это такие уж непомерные требования к мужчине, когда хочешь быть ему нужной и желанной?</p> <p>Она всхлипнула, но тотчас овладела собой; впервые он заметил на ее лице страдальческие морщинки и понял: этих следов не изгладят ни отдых, ни возвращенное здоровье.</p>
--	---

<p>δυνάμωνε πάλι.</p> <p>"Δεν είναι κακός άντρας ο Λιουκ, δεν είναι καν αντιπαθητικός", συνέχισε η Μέγκυ.</p> <p>"Είναι απλά άντρας. Ίδιοι είστε όλοι σας. σαν μεγάλες μαλλιαρές σκνίπες κυνηγάτε κάποια ανόητη φλόγα που βρίσκεται πίσω από ένα τζάμι τόσο καθαρό, που τα μάτια σας δεν το διακρίνουν κι όπως χτυπάτε πάνω στο τζάμι γινόσαστε κομμάτια. Και πάλι καταφέρνετε να τρυπώσετε μέσα για να πετάξετε στη φλόγα σας, αυτή σας καίει και σας λιώνει.</p> <p>Ενώ έξω, στη δροσερή νύχτα, Υπάρχει τροφή, κι αγάπη, και τα παιδιά που μπορείτε να κάνετε.</p> <p>Τα βλέπετε όμως όλ' αυτά, τα θέλετε; Όχι! Το μόνο που σας νοιάζει είναι να τρέχετε ολοένα κατά τη φλόγα σας, μέχρι που να πυρποληθείτε και να πεθάνετε!"</p> <p>Δεν ήξερε τι να της πει, γιατί αυτή την πλευρά της δεν την είχε δει άλλη φορά.</p> <p>Άραγε την είχε πάντα μέσα της, ή ήταν προϊόν της αβάσταχτης δυστυχίας και της ερημιάς της;</p> <p>Η Μέγκυ, να λέει τέτοια πράγματα; Ούτε που την άκουγε καλά καλά, τόσο πολύ τον αναστάτωναν αυτά που του έλεγε, κι έτσι δεν κατάλαβε πως έβγαιναν από τη μοναξιά, και την ενοχή της.</p> <p>"Θυμάσαι το τριαντάφυλλο που μου 'δωσες το βράδυ που έφυγα από την Ντρογκέντα;" τη ρώτησε τρυφερά.</p> <p>"Ναι, θυμάμαι".</p> <p>Είχε σβήσει η ζωή από τη φωνή της, όπως και το φως από τα μάτια της. Τον κοίταζαν τώρα σαν μια ψυχή δίχως ελπίδα, ανέκφραστα και παγωμένα όσο και της μάνας της.</p> <p>"Το έχω ακόμα, στη Σύνοψή μου. Και κάθε που βλέπω ένα τριαντάφυλλο σ' αυτό το χρώμα, σε σκέφτομαι.</p> <p>Σ' αγαπώ, Μέγκυ. Είσαι το τριαντάφυλλο μου, η πιο όμορφη ανθρώπινη εικόνα και σκέψη στη ζωή μου!"</p> <p>Έπεσαν ξανά προς τα κάτω οι άκρες των χειλιών της, στα μάτια της έλαμψε πάλι εκείνο το</p>	<p>— Люк неплохой человек и даже не без обаяния, — продолжала Мэгги.</p> <p>— Мужчина как мужчина. Все вы одинаковы, такие огромные волосатые мотыльки, изо всех сил рветесь к какому-нибудь дурацкому огоньку, бьетесь о прозрачное стекло и никак его не разглядите. А уж если ухитритесь пробраться сквозь стекло, так лезете прямо в огонь и сгораете, и конец.</p> <p>А ведь рядом тень и прохлада, есть и еда, и любовь, и можно завести новых маленьких мотыльков.</p> <p>Но разве вы это видите, разве вы этого хотите? Ничего подобного! Вас опять тянет к огню и вы бьетесь, бьетесь до бесчувствия, пока не сгорите!</p> <p>Он не знал, что сказать, она вдруг повернулась к нему новой, прежде неведомой стороной.</p> <p>Было в ней это всегда или появилось оттого, что она исстрадалась, несчастна, брошена?</p> <p>Мэгги — и вдруг говорит такое? Он почти и не слышал ее слов, его слишком потрясло, что она способна так говорить, и потому он не понял, что это кричит в ней одиночество и сознание вины.</p> <p>— А помнишь, в тот вечер, когда я уезжал из Дрохеды, ты подарила мне розу? — спросил он с нежностью.</p> <p>— Да, помню.</p> <p>Голос ее прозвучал безжизненно, гневный огонь в глазах погас. Теперь она смотрела как человек, который уже ни на что не надеется, глазами, ничего не говорящими, стеклянными, как глаза ее матери.</p> <p>— Эта роза и сейчас со мной, в моем требнике. И каждый раз, как я вижу розу такого цвета, я думаю о тебе.</p> <p>Я люблю тебя, Мэгги. Ты — моя роза, твой прекрасный человеческий образ и мысль о тебе всегда со мной.</p> <p>И опять опустились углы ее губ, а глаза вспыхнули гневно, почти ненавидяще.</p>
---	---

<p>παράφορο φως που το χρωμάτιζε μια υπόνοια μίσους.</p> <p>"Μια εικόνα, μια σκέψη! Μια ανθρώπινη εικόνα και σκέψη!</p> <p>Ναι, σωστά, αυτό είμαι για σένα όλο κι όλο! Κι εσύ, Ραλφ ντε Μπρικασάρ, δεν είσαι παρά ένας ρομαντικός κι ονειροπαρμένος ανόητος!</p> <p>Δεν έχεις ιδέα τι θα πει ζωή! Δεν είναι ν'απορεί κανένας που διάλεξε να γίνεις παπάς!</p> <p>Αν ήσουν κοινός άνθρωπος δε θα τα κατάφερνες με την καθημερινότητα πιο καλά απ'όσο τα καταφέρνει ο Λιουκ!</p> <p>Λες πως μ'αγαπάς, όμως δεν έχεις ιδέα τι θα πει αγάπη, κάθεσαι μονάχα και ξεστομίζεις λόγια που τα 'χεις αποστηθίσει γιατί βρίσκεις πως ακούγονται όμορφα!</p> <p>Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι πώς και δεν έχετε καταφέρει εσείς οι άντρες ν'απαλλαγείτε ολωσδιόλου από τις γυναίκες, πράγμα που πολύ θα θέλατε να κάνετε, δεν έχω δίκιο;</p> <p>Θα 'πρεπε να βρείτε έναν τρόπο να παντρευέστε αναμεταξύ σας. Θα 'σασταν απόλυτα ευτυχημένοι τότε!"</p> <p>"Μέγκυ, μη! Μη, σε παρακαλώ!"</p> <p>"Ω, φύγε από δω χάμω! Ούτε να σε βλέπω δε θέλω! Κι έχεις ξεχάσει ένα πράγμα, Ραλφ, σε σχέση με τα πολύτιμα τριαντάφυλλα σου. διαθέτουν επικίνδυνα, σουβλερά αγκάθια!"</p> <p>Ο Αρχιεπίσκοπος Ντε Μπρικασάρ βγήκε από την κάμαρα δίχως να γυρίσει να κοιτάξει πίσω του.</p> <p>Ο Λιουκ δεν μπήκε ποτέ στον κόπο ν'απαντήσει στο τηλεγράφημα που τον πληροφορούσε ότι ήταν ο ευτυχής πατέρας ενός κοριτσιού που ζύγιζε δυόμισι κιλά, όταν ήρθε στον κόσμο, με το όνομα Τζαστίν.</p> <p>Το μωρό όσο πήγαινε και δυνάμωνε, κι η Μέγκυ άρχισε να συνέρχεται. ίσως θα ήταν καλύτερη η σχέση της με την γκρινιάρη, την κακότροπη μικρή της κόρη αν είχε καταφέρει να τη βυζιάξει, όμως τα πλούσια στήθη, που τόσο άρεσαν στον Λιουκ, δεν είχαν ίχνος γάλα.</p>	<p>— Образ, мысль! Человеческий образ и мысль!</p> <p>Вот именно, только это я для вас и значу! Вы просто романтик, глупый мечтатель, вот вы кто, Ральф де Брикассар!</p> <p>Вы ровно ничего не смыслите в жизни, вы ничуть не лучше этого самого мотылька! То-то вы и стали священником!</p> <p>Будь вы обыкновенный человек, вы бы не умели жить обыкновенной жизнью, вот как Люк не умеет, хоть он-то и обыкновенный!</p> <p>Говорите — любите меня, а сами понятия не имеете, что значить любить, просто повторяете заученные слова, потому что воображаете — это красиво звучит!</p> <p>Ума не приложу, почему вы, мужчины, еще не исхитрились совсем избавиться от нас, женщин? Вам ведь без нас было бы куда приятней, правда?</p> <p>Надо бы вам изобрести способ жениться друг на друге, вот тогда бы вы блаженствовали!</p> <p>— Не говори так, Мэгги! Прошу тебя, дорогая, не надо!</p> <p>— Уходите! Видеть вас не хочу! И вы кое-что забыли про ваши драгоценные розы, Ральф: у них есть еще и острые, колючие шипы!</p> <p>Он вышел, не оглядываясь.</p> <p>На телеграмму с известием, что он стал отцом и может гордиться дочерью весом в пять фунтов по имени Джастина, Люк даже не потрудился ответить.</p> <p>Мэгги медленно поправлялась, стала прибавлять в весе и дочка. Быть может, если бы Мэгги кормила сама, ее соединили бы с этим тощеньким капризным созданием более прочные узы, но в пышной груди, к которой с наслаждением льнул Люк, не оказалось ни капли молока.</p>
---	--

<p>Πράγμα που της φαινόταν ειρωνεία και δίκαιη τιμωρία συνάμα.</p> <p>Καταγινόταν να τάιζει με το μπιμπερό και ν' αλλάζει το μικρό πλασματάκι καταπώς της όριζε το καθήκον, προσμένοντας την απαρχή κάποιου υπέροχου, δυνατού συναισθήματος.</p> <p>Μα το συναίσθημα δεν ερχόταν ποτέ. δεν ένωθε καμιά επιθυμία να πνίξει το μικρούλικο πρόσωπο στα φιλιά ή να δαγκώσει τα τοσοδούλικά δαχτυλάκια, ή να κάνει οποιοδήποτε από τα χιλιάδες ανόητα πράγματα που θέλουν να κάνουν οι μανάδες στα παιδιά τους.</p> <p>Δεν το ένωθε για παιδί της, κι ούτε κι εκείνο φαινόταν να τη θέλει ή να τη χρειάζεται διόλου.</p> <p>Εκείνο, εκείνο! Εκείνη, εκείνη! Δεν μπορούσε καν να θυμάται το φύλο του, να το λέει εκείνη!</p> <p>Ο Λούντυ κι η Ανν δεν το φαντάζονταν μήτε στ' όνειρο τους πως ήταν δυνατό να μη λατρεύει η Μέγκυ την Τζαστίν, πως ένωθε για την κόρη της λιγότερα πράγματα απ' όσα είχε νιώσει άλλοτε για τα μικρότερα παιδιά της μάνας της.</p> <p>Όποτε έβαζε τα κλάματα η Τζαστίν, η Μέγκυ ήταν στη στιγμή στο πλάϊ της, έτοιμη να την πάρει στην αγκαλιά της, να της σιγομουρμουρίσει, να την κουνήσει, και σίγουρα δεν υπήρχε δεύτερο μωρό που να το φρόντιζαν τόσο ή που να το άλλαζαν έτσι συχνά.</p> <p>Το παράξενο ήταν πως η Τζαστίν φαινόταν να μη θέλει να τη σηκώνουν αγκαλιά ή να την κουνάνε. ησύχαζε πολύ πιο γρήγορα σαν την άφηναν μονάχη της.</p> <p>Όσο περνούσε ο καιρός έφτιαχνε σε εμφάνιση. Το μωρουδίστικο δέρμα της έπαψε να ναι κόκκινο, πήρε μια όψη διάφανη και διακρίνονταν από κάτω οι γαλάζιες φλέβες της, πράγμα που συνοδεύει συχνά τα κόκκινα μαλλιά. Τα μικρά χέρια και τα πόδια της γέμισαν και γίνηκαν χαριτωμένα, αφράτα και στρουμπουλά.</p> <p>Τα μαλλιά της άρχισαν να κατσαρώνουν και να πυκνώνουν κι ήταν ολοφάνερο πως έπαιρναν εκείνη την έντονη απόχρωση που είχαν και του παλπού της του Πάντυ.</p> <p>Όλοι περίμεναν με αγωνία να δουν τι χρώμα θα γίνονταν τα μάτια της, ο Λούντυ έβαζε στοίχημα</p>	<p>Вот такая насмешка судьбы, а впрочем, это справедливо, думала Мэгги.</p> <p>Она добросовестно, как оно и полагается, пеленала и поила из бутылочки крохотное существо с красной рожцей и огненно-рыжим пухом на голове и все ждала, что внутри всколыхнется какая-то чудесная, всепоглощающая нежность.</p> <p>Но ничего такого не случилось; не было ни малейшего желания осыпать эту крохотную рожцу поцелуями, тихонько кусать крохотные пальцы и проделывать еще тысячу глупостей, что так любят проделывать матери со своими младенцами.</p> <p>Не было ощущения, что это — ее ребенок, и он так же мало тянулся к ней, так же мало в ней нуждался, как и она в нем.</p> <p>Он, он! Мэгги даже не вспоминала, что о дочке надо говорить — она.</p> <p>Людвиг с Энн и помыслить не могли, что Мэгги вовсе не обожает свою Джастину и привязана к ней куда меньше, чем была привязана ко всем своим младшим братишкам.</p> <p>Стоит Джастине заплакать — и Мэгги уже тут как тут, берет на руки, воркует над ней, укачивает, малышка всегда чистенькая, ухоженная.</p> <p>Странно только, что она как будто вовсе не желает, чтобы ее брали на руки и ворковали над ней, и гораздо быстрее затихает, если ее оставить в покое.</p> <p>Понемногу она становилась приятней с виду. Кожа не красная уже, а белая, прозрачная, как часто бывает у рыжих, и сквозь нее чуть просвечивают голубые жилки, крохотные руки и ноги теперь младенчески пухлые.</p> <p>Волосы стали гуще, кудрявее и навсегда обрели ту же вызывающе яркую окраску, что отличала малышкиного деда Пэдди.</p> <p>Все с нетерпением ждали, какого цвета будут у девочки глаза. Людвиг спорил, что в отца —</p>
--	--

<p>πως θα ήταν γαλάζια σαν του πατέρα της, η Ανν τα προέβλεπε γκριζα σαν της μάνας της, η Μέγκυ δεν είχε γνώμη.</p> <p>Όμως τα μάτια της Τζαστίν αποδείχτηκαν ολωσδιόλου δικά της, και σ'έκαναν να παραλύεις όταν καρφώνονταν πάνω σου.</p> <p>Στις έξι βδομάδες άρχισαν ν'αλλάζουν, και μέχρι να φτάσει η ένατη είχαν πια πάρει το τελικό χρώμα και σχήμα τους.</p> <p>Κανένας δεν είχε δει στη ζωή του τίποτε παρόμοιο. Γύρω από την εξωτερική περίμετρο της ίριδας είχαν έναν πολύ σκούρο γκριζο δακτύλιο, αλλά η ίδια η ίριδα ήταν τόσο ανοιχτόχρωμη που δεν μπορούσες να την πεις ούτε γκριζα ούτε γαλάζια. ο πλησιέστερος χαρακτηρισμός ήταν να έλεγες πως είχε ένα σκούρο τόνο του άσπρου.</p> <p>Κι ήταν μάτια που καθηλώνονταν σένα σημείο κι έμεναν εκεί, μάτια που δε φαίνονταν φυσιολογικά παρά ανθρώπου τυφλού. όμως μέσα στο χρόνο αποδείχτηκε πως η Τζαστίν έβλεπε μ'αυτά, και πολύ καλά μάλιστα.</p> <p>Μολονότι δεν το είπε σε κανέναν, ο γιατρός Σμιθ ανησυχούσε στην αρχή για το μέγεθος του κεφαλιού της, και την παρακολουθούσε συνέχεια τους πρώτους έξι μήνες, ιδιαίτερα αφού είδε αυτά τα παράξενα μάτια. αναρωτιόταν μήπως κι είχε νερό στο κεφάλι της, όπως το λέγε ακόμα, μόλο που στα βιβλία των ημερών του το ανέφεραν σαν υδροκεφαλία.</p> <p>Πάντως στο τέλος φάνηκε πως η Τζαστίν δεν υπέφερε από κανένα είδος εγκεφαλικής ανωμαλίας. απλά, είχε ένα πολύ μεγάλο κεφάλι, κι όσο αναπτυσσόταν μειωνόταν όλο και πιο πολύ η διαφορά ανάμεσα σ'αυτό και στα υπόλοιπα μέλη του κορμιού της.</p> <p>Ο Λιουκ παρέμενε μακριά. Η Μέγκυ του είχε γράψει ξανά και ξανά, αλλά εκείνος ούτε της απαντούσε ούτε ερχόταν να δει το παιδί του.</p> <p>Από τη μια μεριά τη βόλευε η στάση του. δε θα ήξερε τι να του πει έτσι και τον έβλεπε, κι ήταν σίγουρη πως δε θα έχανε τα μυαλά του με το παράξενο πλασματάκι που ήταν η κόρη του.</p> <p>Αν το παιδί ήταν κανένας γεροδεμένος, στρουμπουλός γιος, μπορεί να είχε συγκινηθεί ο άντρας της, μα η Μέγκυ χαιρόταν μ' όλη της την καρδιά που είχε κάνει κόρη.</p>	<p>синие, Энн уверяла — серые, материнские, Мэгги ничего не предугадывала, просто ждала.</p> <p>Но оказалось, глаза у Джастины совсем особенные, ни на чьи больше не похожие и, пожалуй, страшноватые.</p> <p>Когда девочке минуло полтора месяца, они стали терять младенческую молочную голубизну, а на третий месяц окончательно определились и разрез их, и цвет.</p> <p>Необыкновенные, поразительные глаза. По краю радужной оболочки — очень темное серое кольцо, а сама она такая светлая, что даже не разобрать, серая или голубая, точнее всего бы сказать — темно-белая.</p> <p>Какие-то странные, нечеловеческие глаза, от них нельзя оторваться, они вселяют тревогу, а смотрят словно не видя; но со временем стало ясно, что видит Джастина превосходно.</p> <p>Хотя доктор Смит и не говорил об этом вслух, его сильно беспокоило, что девочка родилась неестественно большеголовая, и первые полгода он пристально следил за ее развитием; особенно встревожили его эти странные глаза: уж нет ли у нее, как он все еще называл это по старинке, головной водянки (в учебниках медицины таких детей теперь именуют гидроцефалами).</p> <p>Но нет, судя по всему, мозг у Джастины вполне нормальный и работает как полагается; просто голова великовата, но девочка растет, выравнивается, и голова уже не кажется такой несоразмерно огромной.</p> <p>Люк все не появлялся. Мэгги несколько раз ему писала, но он не отвечал и ни разу не приехал посмотреть на своего ребенка.</p> <p>Отчасти Мэгги это даже радовало: она бы просто не знала, что ему сказать, и сильно сомневалась, чтобы это странное существо — их дочка — привела его в восторг.</p> <p>Родись у них большой, крепкий мальчишка, Люк, возможно, оттаял бы, но Мэгги несказанно радовалась, что Джастина не мальчишка.</p>
---	--

<p>Η Τζαστίν αποτελούσε τη ζωντανή απόδειξη πως δεν ήταν τέλειος σόλα ο πολύς Λιουκ Ο'Νηλ, γιατί αλλιώς δε θα σπέρνε παρά μονάχα γιους.</p> <p>Η μικρή τα βγάξε πέρα καλύτερα από τη Μέγκυ και συνήλθε πολύ πιο γρήγορα από τη δοκιμασία του τοκετού.</p> <p>Μέχρι να γίνει τεσσάρων μηνών είχε πάψει να κλαίει τόσο πολύ και περνούσε μόνη της ώρες ολόκληρες παίζοντας με τις σειρές τις πολύχρωμες χάντρες που της είχαν κρεμάσει στην κούνια της.</p> <p>Μόνο που δε χαμογελούσε ποτέ σε κανέναν, όσες γκριμάτσες κι αν της έκαναν.</p> <p>Η Εποχή των Βροχών έπιασε νωρίς εκείνη τη χρονιά, κι οι βροχές που έπεσαν ήταν χωρίς προηγούμενο.</p> <p>Η υγρασία έφτασε στο εκατό τοις εκατό και δεν έλεγε να κατέβει. Κι η βροχή έπεφτε για ώρες κάθε μέρα, μαστίγωνε τον τόπο ολόγυρα στο Χίμελχοχ, λάσπωνε το κόκκινο χώμα, μούλιαζε τα ζαχαροκάλαμα, γέμιζε τον πλατύ, βαθύ ποταμό Ντάνγκλο δίχως όμως να τον κάνει να ξεχειλίζει από τις όχθες του, γιατί ήταν τόσο σύντομη η διαδρομή του, που το νερό πρόφταινε να χυθεί αρκετά γρήγορα στη θάλασσα.</p> <p>Ενώ η Τζαστίν καθόταν στην κούνια της και περιεργαζόταν τον κόσμο μέσα από τα περίεργα εκείνα μάτια, η Μέγκυ κοίταζε μελαγχολικά το βουνό Μπαρτλ Φρερ που εξαφανιζόταν πίσω από ένα σχεδόν συμπαγές τείχος βροχής, για να εμφανιστεί ξανά σαν αραίωσαν οι στάλες.</p> <p>Κάποτε έβγαινε ο ήλιος, κι από τη γη υψώνονταν τρεμουλιαστά σύννεφα ατμού, τα βρεγμένα ζαχαροκάλαμα άστραφταν και λαμποκοπούσαν στο φως, κι ο ποταμός έμοιαζε με μεγάλο χρυσό φίδι.</p> <p>Και τότε εμφανιζόταν στο θόλο τ' ουρανού το ουράνιο τόξο τόσο πλούσιο σε χρώματα, με φόντο του τα μουντά σκούρα σύννεφα, που θακανε οποιοδήποτε άλλο τοπίο, εκτός από τα μέρη του Βόρειου Κουήνσλαντ, να φαίνεται ωχρό και άτονο μπροστά του.</p> <p>Μα επειδή ήταν στο Βόρειο Κουήνσλαντ, η αιθέρια λάμψη του ουράνιου τόξου δεν ξεπερνούσε και δε μείωνε τίποτε απ' όσα έβλεπες τριγύρω, κι η Μέγκυ σκέφτηκε πως τώρα ήξερε γιατί ήταν τόσο</p>	<p>Вот оно, живое доказательство, что распрекрасный Люк О'Нил далеко не совершенство: будь он настоящим мужчиной, от него бы, конечно, рождались только сыновья!</p> <p>Дочка чувствовала себя гораздо лучше, чем Мэгги, быстрее поправлялась после великого испытания — появления на свет.</p> <p>К четырем месяцам она уже не так много плакала и, лежа в колыбели, развлекалась самостоятельно: хватала и дергала висающие перед нею яркие разноцветные шарики.</p> <p>Но она никогда никому не улыбалась, не видали у нее даже бессознательной «желудочной» улыбки, свойственной всем младенцам.</p> <p>В октябре настала мокредь, время дождей — и это было до невозможности дождливое время.</p> <p>Влажность воздуха дошла до ста процентов и уже не уменьшалась; изо дня в день часами лило как из ведра, потоки воды с шумом низвергались на Химмельхох, красная почва совсем раскисла, сахарный тростник размок, широкая и глубокая река Данглоу вздулась, но из берегов выйти не успела — она слишком коротка, воды ее слишком быстро вливаются в море.</p> <p>Джастина лежала в колыбели и странными своими глазами созерцала мир, а Мэгги сидела и тупо смотрела, как за сплошной стеной дождя исчезает и вновь появляется гора Бартл-Фрир.</p> <p>Выглянет солнце — и земля начинает куриться трепетными струйками пара, в мокрых стеблях тростника искрятся влажные алмазы, река становится исполинской золотой змеей.</p> <p>И в небе от края до края встает безукоризненно вычерченная двойная радуга, такая яркая на фоне сумрачных сизых туч, что краски любой земли, кроме Северного Квинсленда, показались бы тусклыми и жалкими.</p> <p>Но Северный Квинсленд ничуть не меркнет даже перед этим божественным сиянием, и Мэгги кажется: теперь она понимает, отчего так бесцветна серо-бурая Джиленбоунская равнина:</p>
---	---

<p>καφετιά και γκριζα η γη του Τζίλανμποουν. το Βόρειο Κουήνσλαντ είχε σφετεριστεί και το δικό του μερτικό από την παλέτα με τα χρώματα του Δημιουργού.</p> <p>Μια μέρα στις αρχές του Δεκεμβρη, η Ανν βγήκε στη βεράντα και κάθισε πλάϊ της κοιτώντας την καλά καλά.</p> <p>Αχ, πόσο αδυνατούλα ήταν, πόσο δίχως ζωή! Ακόμα και τα όμορφα χρυσαφιά μαλλιά έμοιαζαν να 'χουν χάσει τη λάμψη τους.</p> <p>"Μέγκυ, δεν ξέρω αν ήταν σωστό αυτό που έκανα, όμως το έχω κάνει τώρα πια, και θέλω να μ'ακούσεις τουλάχιστον πριν πεις όχι".</p> <p>Η Μέγκυ στράφηκε προς το μέρος της χαμογελαστή.</p> <p>"Πολύ σοβαρά μου τα λες, Ανν! Τι είναι αυτό που θα πρέπει ν' ακούσω;"</p> <p>"Ο Λούντυ κι εγώ ανησυχούμε για σένα. Δεν έχεις συνέλθει ακόμα τελείως από τη γέννα της Τζαστίν, και τώρα που έπιασαν οι βροχές μάς φαίνεσαι ακόμα χειρότερα.</p> <p>Δεν τρως και χάνεις συνέχεια βάρος. Πάντα το 'βλεπα πως δε σου πήγαινε το κλίμα, αλλά τουλάχιστον τα 'βγαζες πέρα όσο δε γινόταν κάτι που να σε καταβάλλει.</p> <p>Τώρα νομίζουμε πως είσαι άρρωστη, κι ότι θ'αρρωστήσεις ακόμα πιο σοβαρά αν δεν κάνουμε κάτι για την κατάσταση σου".</p> <p>Σταμάτησε και πήρε μια ανάσα.</p> <p>"Έτσι, πριν κάνα δυο βδομάδες έγραφα σένα φίλο μου που έχει ταξιδιωτικό γραφείο, και κανόνισα να πας για διακοπές.</p> <p>Και μην αρχίσεις να διαμαρτύρεσαι για τα έξοδα. Δεν πρόκειται να βγουν μήτε από την τσέπη του Λιουκ μήτε από τη δικιά μας.</p> <p>Ο Αρχιεπίσκοπος μας έστειλε μια πολύ μεγάλη επιταγή για σένα, και μας έστειλε κι ο αδερφός σου μια άλλη, νομίζω πως η χειρονομία του ήταν νύξη για να πας να τους δεις για λίγο καιρό.</p> <p>Αυτά τα χρήματα λοιπόν είναι για σένα και το παιδί, απ όλους τους δικούς σου. Κι αφού το κουβεντιάσαμε με τον Λούντυ, αποφασίσαμε πως το καλύτερο που είχαμε να κάνουμε με τις</p>	<p>Северный Квинсленд присвоил и ее долю ярких красок.</p> <p>Однажды в начале декабря Энн вышла на веранду, села рядом с Мэгги, внимательно на нее посмотрела.</p> <p>До чего же она худая, угасшая! Даже чудесные золотые волосы — и те утратили прежний блеск.</p> <p>— Не знаю, Мэгги, может быть, я не правильно поступила, но дело сделано, и вы не говорите «нет», сначала выслушайте меня.</p> <p>Мэгги отвела глаза от радуги, улыбнулась.</p> <p>— Как торжественно это звучит, Энн! Что же я должна выслушать?</p> <p>— Мы с Людвигом очень за вас беспокоимся. Вы плохо поправлялись после родов, а теперь, когда начались дожди, выглядите и того хуже.</p> <p>Плохо едите, худеете. Я всегда думала, что здешний климат вам не подходит, но, пока не прибавилось тягот, вы кое-как справлялись.</p> <p>А теперь, мы оба считаем, со здоровьем у вас плохо, и если так и оставить, вы заболете всерьез.</p> <p>Энн перевела дух.</p> <p>— Ну и вот, две недели назад я написала одной приятельнице в бюро обслуживания туристов, и мы устроили вам каникулы.</p> <p>И не говорите о расходах, ни карман Люка, ни наш от этого не пострадает.</p> <p>Архиеπίσκοп прислал для вас очень солидный чек, и ваш брат тоже прислал денег для вас и для маленькой, это от всех ваших в Дрохеде, и мне кажется, брат хочет, чтобы вы приехали домой погостить.</p> <p>Мы с Людвигом все это обсудили и решили, что самое разумное — потратить часть этих денег на хорошие каникулы для вас.</p>
--	---

<p>επιταγές σου ήταν να ξοδέψουμε ένα μέρος τους για να σε στείλουμε διακοπές.</p> <p>Μόνο που δε νομίζω ότι οι σωστές διακοπές για σένα τούτη τη στιγμή θα ήταν το να γυρίσεις σπίτι, στην Ντρογκέντα.</p> <p>Αυτό που πιστεύουμε, ο Λούντυ κι εγώ, είναι ότι σου χρειάζεται περισσότερο ένα διάστημα περισυλλογής.</p> <p>Να μην έχεις κοντά σου ούτε την Τζαστίν ούτε εμάς, τον Λιουκ ή τους δικούς σου στην Ντρογκέντα.</p> <p>Έχεις βρεθεί ποτέ μονάχη σου, Μέγκυ; Καιρός να το κάνεις. Έτσι, σου κλείσαμε ένα σπιτάκι στο Μάτλοκ, ένα νησί είναι, για δυο μήνες, από την αρχή του Γενάρη μέχρι την αρχή του Μάρτη.</p> <p>Την Τζαστίν θα τη φροντίζουμε εγώ κι ο Λούντυ. Το ξέρεις πως δεν πρόκειται να πάθει κακό κοντά μας, όμως, αν ανησυχείς έστω και τόσο για το παιδί, έχεις το λόγο μας πως θα σε ειδοποιήσουμε στη στιγμή έτσι και της συμβεί κάτι. Άλλωστε το Μάτλοκ έχει τηλέφωνο".</p> <p>Το ουράνιο τόξο είχε φύγει, όπως κι ο ήλιος. οι ουρανοί ετοιμάζονταν για μια καινούρια βροχή.</p> <p>"Ανν, αν δεν είχα εσένα και τον Λούντυ αυτά τα τρία χρόνια, νομίζω πως θα 'χα τρελαθεί.</p> <p>Το ξέρεις αυτό. Μερικές φορές ξυπνάω τα βράδια κι αναρωτιέμαι τι θα μου είχε συμβεί αν με είχε πάει ο Λιουκ σε λιγότερο καλοσυνάτους ανθρώπους.</p> <p>Εσείς με φροντίσατε πολύ περισσότερο απ'όσο ο άντρας μου".</p> <p>"Ανοησίες! Αν σε είχε πάει ο Λιουκ σε τίποτε αντιπαθητικούς ανθρώπους, θα 'χες γυρίσει πίσω στην Ντρογκέντα. Και ποιος ξέρει; Μπορεί αυτό να ήταν το καλύτερο για σένα".</p> <p>"Όχι. Δεν έχω περάσει όμορφα κοντά στον Λιουκ, όμως ήταν πολύ πιο καλά που έμεινα. πρέπει να το ψάξω ίσαμε το τέλος το πράγμα".</p> <p>Η βροχή είχε αρχίσει να πέφτει ξανά στις μακρινές φυτείες.</p> <p>"Έχεις δίκιο, δεν είμαι καλά", είπε η Μέγκυ.</p>	<p>По-моему, поехать домой в Дрохеду для вас далеко не лучший отдых.</p> <p>Мы с Людвигом уверены, вам сейчас нужней всего побыть одной и собраться с мыслями.</p> <p>Чтобы никто не мешал: ни Джастина, ни мы, ни Люк, ни Дрохеда. Вы когда-нибудь оставались одна, на свободе, Мэгги?</p> <p>Давно пора. Так вот, мы сняли для вас на два месяца домик на острове Матлок, с начала января до начала марта.</p> <p>Мы с Людвигом присмотрим за Джастинной. Вы же знаете, ничего плохого с ней не случится, а уж если появится малейший повод для беспокойства, вот вам слово, мы вас в ту же минуту известим, с Матлоком есть телефонная связь, и вы сразу вернетесь.</p> <p>Двойная радуга исчезла, солнце тоже скрылось, опять собирался дождь.</p> <p>— Энн, если б не вы и не Людвиг, за эти три года я бы сошла с ума.</p> <p>Вы и сами это знаете. Иной раз ночью проснусь и думаю, что бы со мной стало, если б Люк устроил меня не к таким добрым людям.</p> <p>Вы всегда обо мне заботились гораздо больше, чем Люк.</p> <p>— Чепуха! Если б Люк устроил вас к недобрым людям, вы бы уехали назад в свою Дрохеду — и как знать, возможно, это было бы к лучшему.</p> <p>— Нет. С Люком у меня вышло нескладно, но так гораздо лучше — что я осталась и во всем разобралась.</p> <p>По плантации медленно приближался дождь — и уже потускневший без солнца тростник скрывался из глаз, словно отрезанный громадным серым ножом.</p> <p>— Вы правы, мне нездоровится, — сказала Мэгги.</p>
---	---

<p>"Δεν είμαι καλά από τότε που έπιασα την Τζαστίν και μετά.</p> <p>Προσπάθησα να το πολεμήσω για να συνέλθω, μόνο που φαντάζομαι πως έτσι και φτάσουμε όλοι μας σε κάποιο σημείο κούρασης, μετά δε μας απομένει δύναμη να βοηθήσουμε τον εαυτό μας.</p> <p>Αχ, Ανν, είμαι τόσο κουρασμένη κι αποθαρρημένη!</p> <p>Δεν μπορώ καν να γίνω καλή μητέρα για την Τζαστίν, και της το χρωστάω αυτό.</p> <p>Εγώ είμαι που την ανάγκασα να 'ρθει στη ζωή. Δε μου το ζήτησε από μόνη της.</p> <p>Μα πάνω απ' όλα, μ'έχει απελπίσει που δε μου δίνει ο Λιουκ μια ευκαιρία να τον κάνω ευτυχισμένο.</p> <p>Δε σκοπεύει να ζήσει μαζί μου ή να μ'αφήσει να του φτιάξω ένα σπιτικό. δε θέλει τα παιδιά μας.</p> <p>Δεν τον αγαπώ. ποτέ δεν τον αγάπησα έτσι όπως πρέπει ν'αγαπάει μια γυναίκα τον άντρα που παντρεύεται, και μπορεί να το 'χει καταλάβει αυτό.</p> <p>Μπορεί να φερόταν διαφορετικά αν τον αγαπούσα. Κι έτσι, πώς να τον κατηγορήσω;</p> <p>Φαντάζομαι πως μονάχα τον εαυτό μου θα πρέπει να θεωρώ υπεύθυνο".</p> <p>"Αγαπάς τον Αρχιεπίσκοπο, έτσι δεν είναι;"</p> <p>"Ω, από τότε που ήμουν μικρό παιδί! Του φέρθηκα άσχημα τότε που ήρθε.</p> <p>Ο καημένος ο Ραλφ! Δεν είχα δικαίωμα να του πω τα όσα του είπα, γιατί ποτέ δε μ'άφησε να ελπίζω, ξέρεις τι εννοώ.</p> <p>Παρακαλώ μονάχα να 'χε το χρόνο να τα σκεφτεί και να κατάλαβε πως πονούσα, πως ήμουν εξαντλημένη και φρικτά δυστυχισμένη.</p> <p>Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν πως έπρεπε να είναι δικαιωματικά δικό του το παιδί, κι ότι δε θα ήταν ποτέ, ποτέ δε θα μπορούσε να είναι.</p> <p>Είναι άδικο!</p> <p>Οι προτεστάντες μπορούν να παντρεύονται, γιατί όχι κι οι καθολικοί;</p>	<p>— Я нездорова с тех самых пор, как зачата Джастина.</p> <p>Я все время старалась собраться с силами, но, видно, доходишь до какого-то предела — и тебя уже на это не хватает.</p> <p>Ох, Энн, я так устала и уже ни на что не надеюсь!</p> <p>Я и мать плохая, а ведь это мой долг перед Джастинной.</p> <p>Она не по своей воле родилась на свет, это я виновата.</p> <p>А главное, я ни на что не надеюсь, потому что Люк никак не дает мне сделать его счастливым.</p> <p>У нас был бы дом, уют, но он не хочет жить со мной под одной крышей, не хочет, чтобы у нас были дети.</p> <p>Я его не люблю, никогда я его не любила, как надо любить, когда выходишь замуж, может быть, он с первой минуты это почувствовал.</p> <p>Может быть, если б я его любила, он бы вел себя по-другому. Как же мне его винить?</p> <p>Наверно, я одна во всем виновата.</p> <p>— А любите вы архиепископа.</p> <p>— Да, люблю, еще совсем девчонкой полюбила. Я плохо с ним обошлась, когда он в этот раз приехал.</p> <p>Бедный Ральф! Я не имела права так с ним говорить, он ведь меня несколько не поощрял.</p> <p>Надеюсь, он все-таки понял, что мне в этот раз было очень худо, я измучилась, я была такая несчастная.</p> <p>Только об одном и думала, что должна бы родить ребенка от него, а это невозможно и никогда этому не бывать.</p> <p>Как несправедливо!</p> <p>У протестантов священники женятся, а католикам почему нельзя?</p>
--	--

<p>Και μη μου πεις πως δε νοιάζονται οι Ευαγγελιστές ιερωμένοι για τα ποιμνία τους όπως νοιάζονται οι παπάδες μας, γιατί δε θα σε πιστέψω.</p> <p>Έχω συναντήσει άκαρδους καθολικούς κι υπέροχους προτεστάντες.</p> <p>Όμως εξαιτίας της αγαμίας του κλήρου μας αναγκάστηκα να φύγω μακριά από τον Ραλφ, να φτιάξω το σπιτικό και τη ζωή μου με κάποιον άλλο, να γεννήσω κάποιου άλλου το παιδί.</p> <p>Και ξέρεις κάτι, Ανν; Αυτό είναι τόσο σιχαμερό όσο και το να παραβίαζε ο Ραλφ τους όρκους του, ή ίσως και πιο σιχαμερό ακόμα.</p> <p>Την εχθρεύομαι την Εκκλησία που φτάνει έτσι αβασάνιστα στο συμπέρασμα πως είναι αμαρτία που αγαπώ τον Ραλφ ή που αγαπάει εκείνος εμένα".</p> <p>"Φύγε, Μέγκυ, φύγε για λίγο καιρό. Πήγαινε να ξεκουραστείς, να κοιμάσαι όσο θες και να τρως καλά και σταμάτα να τα σκέφτεσαι και να στενοχωριέσαι.</p> <p>Μετά, σαν θα γυρίσεις, ίσως να βρεις έναν τρόπο να πείσεις τον Λιουκ ν' αγοράσει το υποστατικό σας αντί να το κουβεντιάξει μονάχα.</p> <p>Το ξέρω πως δεν τον αγαπάς, όμως νομίζω πως αν σου δινόταν η ευκαιρία μπορεί να γινόντουσαν ευτυχισμένη μαζί του".</p> <p>Τα γκρίζα μάτια είχαν το ίδιο χρώμα με τη βροχή που έπεφτε με δύναμη. οι φωνές τους είχαν δυναμώσει για ν' ακούγονται πάνω από τον απίστευτο σαματά που έκαναν οι χοντρές σταγόνες καθώς χτυπούσαν πάνω στη σιδερένια στέγη.</p> <p>"Μα αυτό ακριβώς είναι, Ανν! Όταν πήγα με τον Λιουκ στο Αθερτον συνειδητοποίησα τελικά πως όσο έχει τα κότσια να κόβει ζαχαροκάλαμα δεν πρόκειται να τα παρατήσει.</p> <p>Την αγαπάει τη ζωή που κάνει, την αγαπάει στ' αλήθεια.</p> <p>Πεθαίνει να ναι με άντρες δυνατούς κι ανεξάρτητους σαν και κείνον πεθαίνει να τριγυρνάει από το ένα μέρος στο άλλο.</p> <p>Τώρα που το σκέφτομαι θα πρέπει να το χε πάντα στο αίμα του να τριγυρνάει. Κι αν χρειάζεται μια γυναίκα, όχι για τίποτ' άλλο δηλαδή, παρά μονάχα για την ευχαρίστηση του, εξαντλείται τόσο στα ζαχαροκάλαμα που δεν μπορεί ούτε έτσι να ζήσει</p>	<p>И не уговаривайте меня, что католические священники больше заботятся о своей пастве, все равно не поверю.</p> <p>Видела я и бессердечных патеров и добрейших пасторов.</p> <p>А вот из-за этого обета безбрачия мне пришлось уехать от Ральфа, связать свою жизнь с другим, от другого родить ребенка.</p> <p>И знаете, что я вам скажу, Энн? Это такой же гнусный грех, как если бы Ральф нарушил свой обет целомудрия, а то и похуже.</p> <p>По законам католической церкви выходит, будто мне грешно любить Ральфа, а ему грешно любить меня — простить ей этого не могу!</p> <p>— Уезжайте, Мэгги. Отдыхайте, ешьте, спите и перестаньте изводить себя.</p> <p>Может быть, когда вернетесь, вы сумеете уговорить Люка взять и купить эту самую ферму.</p> <p>Я знаю, вы его не любите, но, может быть, если он даст вам хоть малейшую возможность, вы еще станете с ним счастливы.</p> <p>Серые глаза Мэгги казались того же цвета, что и сплошная стена дождя вокруг дома; обоим приходилось почти кричать, так гремел он по железной крыше.</p> <p>— Да ведь в этом все дело, Энн! Когда мы с Люком ездили в Этертон, я наконец поняла: пока у него есть силы, ни о чем он не уйдет с тростниковых плантаций.</p> <p>Ему нравится такая жизнь, очень нравится.</p> <p>Нравится, когда кругом мужчины, такие же крепкие, независимые, нравится вечно странствовать.</p> <p>Теперь я понимаю: он всегда был бродягой. А женщина ему не нужна даже и для удовольствия, тростник отнимает у него все силы.</p>
---	---

<p>μια σχέση.</p> <p>Και... πώς να σου το πω; Ο Λιουκ είναι από τους άντρες που πραγματικά δε νοιάζονται αν τρώνε το φαί τους μέσα από μια κατσαρόλα ή αν κοιμούνται στο πάτωμα.</p> <p>Δεν καταλαβαίνεις; Δεν μπορείς να τον συγκινήσεις προσφέροντας του όμορφα πράγματα γιατί δεν τον ενδιαφέρουν τα όμορφα πράγματα.</p> <p>Έρχονται μάλιστα στιγμές που νομίζω πως τα μισεί. Τα μισεί γιατί είναι βολικά κι ευχάριστα και μπορεί να τον κάνουν μαλθακό. Δεν έχω απολύτως κανένα όπλο στα χέρια μου για να τον αποτραβήξω από το σημερινό τρόπο ζωής του".</p> <p>Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε νευριασμένη τη σκεπή, σαν να είχε κουραστεί πια να φωνάζει.</p> <p>"Δεν ξέρω αν είμαι αρκετά δυνατή για ν'αντέξω να ζήσω μονάχη, δίχως ένα δικό μου σπιτικό, τα επόμενα δέκα ή δεκαπέντε χρόνια, ή δεν ξέρω κι εγώ πόσο θα του πάρει του Λιουκ να εξαντληθεί απ τη δουλειά του.</p> <p>Είναι όμορφα εδώ μαζί σας, δε θέλω να νομίσεις πως είμαι αχάριστη.</p> <p>Όμως θέλω ένα σπιτικό! Θέλω να χει αδέρφια η Τζαστίν, θέλω να ξεσκονίζω τα δικά μου έπιπλα, να κάνω κουρτίνες για τα δικά μου παράθυρα, να μαγειρεύω στη δικιά μου κουζίνα για το δικό μου άντρα.</p> <p>Αχ, Ανν! Είμαι μια απλή, συνηθισμένη γυναίκα. Δεν είμαι μήτε φιλόδοξη μήτε έξυπνη ή καλλιεργημένη, το ξέρεις. Το μόνο που θέλω είναι να έχω έναν άντρα, παιδιά, το δικό μου σπίτι. Και λίγη αγάπη από κάποιον!"</p> <p>Η Ανν έβγαλε το μαντίλι της, σκούπισε τα μάτια της και προσπάθησε να χαμογελάσει.</p> <p>"Τι κλαψιάρες που είμαστε κι οι δυο μας! Αλλά καταλαβαίνω, Μέγκυ, στ'αλήθεια καταλαβαίνω!</p> <p>Δέκα χρόνια έχω παντρεμένη με τον Λούντ, τα μόνα πραγματικά ευτυχισμένα στη ζωή μου. Έπαθα παράλυση όταν ήμουν πέντε χρονών, και μ'άφησε σε τούτο το χάλι.</p> <p>Ήμουνα πεισμένη πως δε θα με κοίταζε ποτέ κανένας. Κι ούτε με κοίταζαν, δηλαδή.</p> <p>Όταν γνώρισα τον Λούντ ήμουνα τριάντα κι</p>	<p>И потом, как бы вам объяснить... Люк такой, ему совершенно все равно, он может есть, сидя не за столом, а за фанерным ящиком, и спать прямо на полу.</p> <p>Понимаете? Его не заманишь уютом, какими-то милыми, красивыми вещами, ему все это ни к чему.</p> <p>Иногда мне кажется, он просто презирает все милое, красивое. В них — слабость, от них он и сам станет слабым.</p> <p>Его ничуть не тянет переменить образ жизни, и мне нечем его соблазнить.</p> <p>Мэгги с досадой поглядела на потолок веранды, словно устала перекрикивать шум дождя.</p> <p>— Не знаю, Энн, хватит ли у меня сил на такую вот одинокую бездомную жизнь — еще на десять, пятнадцать лет или сколько там пройдет, пока Люк наконец не выдохнется.</p> <p>У вас мне очень хорошо, не думайте, что я неблагодарная.</p> <p>Но мне нужен дом, свой дом! Я хочу, чтобы у Джастины были братья и сестры, хочу вытирать пыль со своей мебели, шить занавески на свои окна, готовить на своей плите, для своего мужа.</p> <p>Ох, Энн! Я самая обыкновенная женщина, вы же знаете, я не честолюбивая, и не такая уж умная, и не очень-то образованная. И мне не так много надо: мужа, детей и свой дом. И чтобы меня немножко любили — хоть кто-нибудь!</p> <p>Энн достала носовой платок, вытерла глаза и попыталась засмеяться.</p> <p>— Ну и размазни же мы с вами! Но я понимаю, Мэгги, прекрасно понимаю.</p> <p>Мы с Людвигом женаты десять лет, и это единственно счастливые годы в моей жизни. Пяти лет я заболела детским параличом — и вот осталась калекой.</p> <p>Была уверена, что никто на меня никогда и не посмотрит. Никто и не смотрел, бог свидетель.</p> <p>Когда мы встретились с Людвигом, мне</p>
---	---

<p>έκανα την καθηγήτρια για να βγάλω το ψωμί μου.</p> <p>Εκείνος ήταν δέκα χρόνια μικρότερος μου, κι έτσι δεν μπορούσα να τον πάρω στα σοβαρά όταν μου πε ότι μ' αγαπούσε κι ήθελε να με παντρευτεί.</p> <p>Τι φρικτό πράγμα, Μέγκυ, να καταστρέφεις τη ζωή ενός τόσο νέου άντρα!</p> <p>Για πέντε χρόνια του φερόμουνα με το χειρότερο τρόπο που μπορείς να διανοηθείς, μα ο Λούντυ δεν το βάζε κάτω.</p> <p>Έτσι, τον παντρεύτηκα, κι έγινα αληθινά ευτυχισμένη κοντά του. Λέει και κείνος πως είναι ευτυχισμένος, όμως δεν ξέρω αν θα πρέπει να τον πιστέψω.</p> <p>Αναγκάστηκε να παραιτηθεί από πολλά πράγματα, από τα παιδιά που θα μπορούσε να είχε κάνει για παράδειγμα, και τώρα πια φαίνεται μεγαλύτερος κι από μένα ακόμα, ο κακομοίρης μου".</p> <p>"Φταίει η ζωή, Ανν, και το κλίμα". Η βροχή σταμάτησε τόσο ξαφνικά όσο είχε αρχίσει. Βγήκε ο ήλιος, το ουράνιο τόξο ζωγραφίστηκε μ' όλη του τη δόξα στον ανταριασμένο ακόμα ουρανό, τα σύννεφα διαλύθηκαν παρασυρμένα από τον αέρα και πρόβαλε πίσω τους το μαβί περίγραμμα του Μπαρτλ Φρερ.</p> <p>Η Μέγκυ μίλησε ξανά." Θα πάω. Σας χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη που το σκεφτήκατε, γιατί είναι ίσως πράγματι αυτό που χρειάζομαι.</p> <p>Μόνο... σίγουρα δε θα σας είναι πρόβλημα να κρατήσετε την Τζαστίν;"</p> <p>"</p> <p>Και βέβαια όχι! Ο Λούντυ τα χει σκεφτεί και τα χει κανονίσει όλα. Η Άννα Μαρία, που δούλευε εδώ πριν έρθεις εσύ, έχει μια μικρότερη αδερφή, την Ανουντσιάτα, που θέλει να πάει στην Τάουνσβιλ να γίνει νοσοκόμα.</p> <p>Όμως είναι μικρή ακόμα, το Μάη θα κλείσει τα δεκάξι, και το σχολείο το τελειώνει σε λίγες μέρες. Έτσι θα 'ρθει εδώ όσο θα λείπεις.</p> <p>Και ξέρει αρκετά πράγματα από μωρά. Η φαμίλια των Τεσοριέρο διαθέτει ορδές ολάκερες από δαύτα".</p> <p>"Στο Μάτλοκ, είπες... Πού είναι;"</p> <p>"Κοντά στο Πέρασμα του Γουιτςάντεν, στο</p>	<p>исполнилось тридцать, я была учительницей, этим зарабатывала на жизнь.</p> <p>Он на десять лет моложе меня, и когда он сказал, что любит, что хочет на мне жениться, я просто не приняла это всерьез.</p> <p>Испортить жизнь совсем молодому человеку, Мэгги, — что может быть ужаснее!</p> <p>Пять лет я обращалась с ним хуже некуда, и насмехалась, и злилась, а он все равно приходил опять.</p> <p>И я вышла за него и счастлива. Людвиг говорит, что и он счастлив, не знаю, не уверена.</p> <p>Ему пришлось от многого отказаться, и от детей в том числе, и с виду он теперь старше меня, бедняжка.</p> <p>— Это все здешняя жизнь, Энн, и здешний климат. Дождь перестал так же внезапно, как начался; выглянуло солнце, в небе, еще затянутом дымкой, заиграла яркая радуга, из стремительно уносящихся туч лиловой громадой выплыла гора Бартл-Фрир.</p> <p>— Я поеду, — снова заговорила Мэгги. — Большое вам спасибо, что вы это придумали, наверно, мне это необходимо.</p> <p>Только ведь вам будет так хлопотно с Джастинной...</p> <p>— Да нет же! Людвиг все обдумал. Мне до вас помогала по хозяйству такая Анна-Мария, у нее есть младшая сестра Аннунциата, она хочет поехать в Таунсвилл, служить няней.</p> <p>Но она через несколько дней кончает школу, а ей только в марте исполнится шестнадцать. Так что, пока вы в отъезде, она будет к нам ходить.</p> <p>И она прекрасно умеет обращаться с маленькими. В семействе Тезорьеро куча малышей.</p> <p>— А где этот остров Матлок?</p> <p>— У Большого Барьерного рифа, как раз у</p>
--	---

<p>Μεγάλο Κοραλλιογενές Φράγμα.</p> <p>Είναι πολύ ήσυχο κι απομονωμένο μέρος, ιδανικό για νιόπαντρα ζευγάρια, όπως λένε.</p> <p>Ξέρεις τώρα. μικρά σπιτάκια και μπανγκαλόου αντί για ξενοδοχεία. Δε θα χρειάζεται να τρως σε καμιά γεμάτη κόσμο τραπεζαρία ή να φέρεσαι ευγενικά σένα σωρό ανθρώπους που θα προτιμούσες να μην τους έβλεπες καθόλου μπροστά σου.</p> <p>Και τούτη την εποχή είναι σχεδόν έρημο, εξαιτίας των καλοκαιριάτικων κυκλώνων που ο κόσμος τους φοβάται πολύ.</p> <p>Οι βροχές δεν είναι τόσο μεγάλο πρόβλημα, όμως κανένας δε θέλει να πηγαίνει στο Φράγμα το καλοκαίρι. Ίσως γιατί οι πιο πολλοί απ όσους πηγαίνουν εκεί για τις διακοπές τους έρχονται από το Σίδνεϋ και τη Μελβούρνη, και στα μέρη τους είναι όμορφο το καλοκαίρι οπότε δεν χρειάζεται να φεύγουν.</p> <p>Αλλά τον Ιούνιο, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο το χουν κλεισμένο οι Νότιοι για τρεις χρονιές από τώρα".</p> <p>ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13</p> <p>Η Μέγκυ πήρε το τρένο για την Τάουνσβιλ την τελευταία μέρα του 1937.</p> <p>Μολονότι είχε μόλις αρχίσει τις διακοπές της, ένιωθε κιόλας πολύ καλύτερα, γιατί είχε αφήσει πίσω της τη βρόμα της μελάσας του Ντάνγκλο.</p> <p>Η Τάουνσβιλ, ο μεγαλύτερος οικισμός στο Βόρειο Κουήνσλαντ, ήταν μια γεμάτη ζωντάνια πόλη πολλών χιλιάδων κατοίκων, με άσπρα ξύλινα σπίτια χτισμένα πάνω σε ψηλούς πασσάλους.</p> <p>Το τρένο της είχε ανταπόκριση σχεδόν αμέσως με το καράβι κι έτσι δεν της έμενε χρόνος να εξερευνήσει το άγνωστο μέρος, όμως από μια πλευρά δεν τη στενοχωρούσε καθόλου που έπρεπε να τρέξει για να προφτάσει το πλοίο δίχως να χει την ευκαιρία να κάτσει να το σκεφτεί. μετά από το φρικτό εκείνο θαλασσινό ταξίδι, δεκάξι χρόνια πριν, όταν είχαν διασχίσει τη Θάλασσα της Τασμανίας, δεν πρόσμενε με καμιά ιδιαίτερη λαχτάρα τις τριάντα έξι ώρες που την περίμεναν μέσα σένα καράβι πολύ πιο μικρό από το Γουοχάϊν.</p>	<p>пролива Уитсанди.</p> <p>Очень тихий, уединенный островок, по-моему, туда обычно ездят новобранцы на медовый месяц.</p> <p>Вы знаете, как бывает в таких местах — не одна большая гостиница, а отдельные домики. Вам не придется выходить к общему столу, за которым полно народу, быть любезной с людьми, на которых и смотреть не хочется.</p> <p>Да в это время года там, наверно, и нет никого, боятся летних циклонов.</p> <p>Мокредь с дождями никого не пугает, а летом ехать на Риф охотников нет. Наверно, дело в том, что туда ездят больше из Сиднея и Мельбурна, а летом и в Сиднее, и в Мельбурне чудесно, уезжать незачем.</p> <p>Вот на зиму, на июнь, июль и август южане снимают домики загодя, за три года вперед.</p> <p>Глава 13</p> <p>В последний день 1937 года Мэгги села на поезд до Таунсвилла.</p> <p>Ее каникулы едва начались, а она уже чувствовала себя гораздо лучше, потому что позади остался опостылевший ей в Данглоу тошнотворный запах патоки.</p> <p>Таунсвилл, крупнейший и процветающий город Северного Квинсленда, насчитывал несколько тысяч жителей, белые деревянные дома стояли на сваях.</p> <p>От поезда до парохода почти не оставалось времени, и Мэгги некогда было осматривать город, но она даже обрадовалась, что и задумываться некогда, надо сразу бежать на пристань: после незабываемых ужасов плавания по Тасманову морю шестнадцать лет назад ей совсем не улыбалось провести тридцать шесть часов на суденышке гораздо меньше «Уэхайна».</p>
---	--

Όμως αυτή τη φορά ήταν πολύ διαφορετικά. Γλιστρούσαν απαλά πάνω σε νερά ήρεμα σαν λάδι, κι εκείνη ήταν τώρα είκοσι έξι χρόνων κι όχι δέκα.

Ο αέρας είχε κοπάσει από τον προηγούμενο κυκλώνα μέχρι που να πιάσει ο επόμενος, η θάλασσα καταλάγιαζε εξαντλημένη, μόλο που ήταν μεσημέρι ακόμα, η Μέγκυ ακούμπησε το κεφάλι της στο μαξιλάρι και βυθίστηκε σένα δίχως όνειρα ύπνο ως την άλλη μέρα που την ξύπνησε ο καμαρότος στις έξι το πρωί, φέρνοντας της ένα φλιτζάνι τσάι κι ένα πιάτο με βουτήματα.

Στο κατάστρωμα την περίμενε μια καινούρια Αυστραλία, αλλιώςτικη. Σ'έναν καθαρίο ουρανό, σχεδόν άχρωμο, έβλεπες μια ροδιά και μαργαριταρένια λάμψη ν' ανεβαίνει αργά αργά από το ανατολικό χείλος του ωκεανού και να διαχέεται μέχρι που βγήκε ο ήλιος να σταθεί πάνω από τον ορίζοντα, και το φως έχασε τη γενέθλια κοκκινίλα του, έγινε μέρα.

Το πλοίο έσκιζε αθόρυβα νερά, αμόλυντα, τόσο διάφανα που από την κουπαστή έβλεπες τα βάθη τους, τις μαβιές θαλασσινές σπηλιές και τα ψάρια που περνούσαν πλάι στο καράβι.

Σαν αγνάντευες ίσια μπροστά η θάλασσα είχε ένα πρασινωπό χρώμα, πιτσιλισμένο με βαθυκόκκινες σαν το κρασί κηλίδες, στα σημεία όπου υπήρχαν φύκια ή κοράλλια στο βυθό, κι ολόγυρα λες και ξεφύτρωναν από μόνα τους νησιά με κάτασπρες κι αμμουδερές ακρογιαλιές γιομάτες φοίνικες. νησιά με βλάστηση ζούγκλας και βουνοκορφές, ή κάτι άλλα, επίπεδα νησάκια όλο θάμνους που μόλις ξεπερνούσαν την επιφάνεια της θάλασσας.

"Αυτά τα επίπεδα νησιά είναι τα πραγματικά κοραλλιογενή", της εξήγησε κάποιος από το πλήρωμα.

"Όταν έχουν σχήμα δαχτυλιδιού και περικλείουν μια λίμνη στη μέση λέγονται ατόλες, ενώ αν είναι μονάχα μια ξέρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας τα λέμε χαμηλά νησιά.

Τα νησιά με τους λόφους είναι κορφές βουνών που βρίσκονται κάτω από το νερό, όμως περιβάλλονται και κείνα από κοραλλιογενείς ξέρες, κι έχουν πολλές λίμνες!"

"Το Μάτλοκ πού βρίσκεται;" ρώτησε η Μέγκυ. Την κοίταξε παραξευμένο, ήταν σκέτη αντίφαση να πηγαίνει μια γυναίκα μονάχη σένα νησί σαν το Μάτλοκ, όπου έκαναν συνήθως το γαμήλιο ταξίδι

Но оказалось на этот раз все по-другому, парходик чуть слышно, будто нашептывая что-то, скользит по зеркальной водной глади, да и ей уже не десять, а двадцать шесть.

В воздухе затишье между двумя циклонами, усталое море спокойно, и хоть до вечера было еще далеко, Мэгги прилегла и уснула крепким сном без сновидений, только назавтра в шесть утра ее разбудил стюард, принес чай и тарелку печенья.

Она вышла на палубу и увидела новую, незнакомую Австралию. В прозрачном, нежном, лишенном красок небе медленно разливалось, поднималось все выше жемчужно-розовое сиянье, и вот уже на востоке, на краю океана взшло солнце, новорожденный алый свет превратился в белый день.

Пароход неслышно скользил по чистой воде, такой прозрачной, что за бортом, глубоко внизу, можно было разглядеть сумрачные лиловые пещеры и проносящихся мимо ярких рыб.

Вдали море густо синело, порой отсвечивало зеленым, а местами, там, где дно покрывали водоросли или кораллы, темнели пятна цвета густого вина — и повсюду, словно сами собой, как кристаллы в кварце, возникали острова, то ослепительно белые песчаные, поросшие пальмами, то гористые, сплошь покрытые джунглями, то плоские, в зелени кустарника, едва приподнятые над водой.

— Вот эти плоские и есть настоящие коралловые острова, — объяснил какой-то матрос.

— Которые кольцом, а в середине вода, лагуна, те называются атоллы, а если просто из моря торчит кусок рифа, он риф и есть.

Которые повыше, это макушки подводных гор, но вокруг них все равно есть коралловые рифы, а посередине лагуны.

— А где остров Матлок? — спросила Мэгги. Он посмотрел с любопытством: женщина едет одна на остров, где новобрачные празднуют медовый месяц? Как-то несообразно получается.

<p>τους νιόπαντρα ζευγάρια. "</p> <p>Τώρα έχουμε πορεία για το Πέρασμα του Γουιτσάντεη, μετά θα βγούμε στον Ειρηνικό.</p> <p>Το Μάτλοκ, από τη μεριά που βρέχεται από τον ωκεανό, το χτυπάνε τα μεγάλα κύματα που καλύπτουν εκατό μίλια απόσταση από τα βάθη του Ειρηνικού, σαν τρένα εξπρές, μουγκρίζοντας τόσο δυνατά που δεν μπορείς ν'ακούσεις ούτε τι λες από μέσα σου.</p> <p>Το φαντάζεστε, να βρεθείτε πάνω σένα κύμα που θα σας ταξιδέψει εκατό ολάκερα μίλια;" Αναστέναξε μελαγχολικά.</p> <p>"Θα 'μαστε στο Μάτλοκ πριν δύσει ο ήλιος, κυρία".</p> <p>Και μια ώρα πριν το λιώγεμα το μικρό καράβι άνοιξε δρόμο μέσα στο κύμα που γύριζε, αφού είχε σπάσει κιάλας στην ακρογιαλιά, με τους αφρούς του να υψώνονται σαν τείχος φτιαγμένο με νερό κι ομίχλη κατά τον ουρανό.</p> <p>Μια εξέδρα στηριγμένη σε λεπτοφτιαγμένους πασσάλους κάλυπτε ένα χιλιόμετρο απόσταση πάνω από τις ξέρες που διακρίνονταν τώρα όπως είχαν τραβηχτεί τα νερά με την άμπωτη, και παραπίσω απλωνόταν μια ψηλή απόκρημνη ακτή που διόλου δεν ταίριαζε με τις προσδοκίες της Μέγκυ για κάποιο δοξαστικά τροπικό τοπίο.</p> <p>Ένας άντρας μεσόκοπος στεκόταν περιμένοντας την. τη βοήθησε να κατέβει από το καράβι στην αποβάθρα και πήρε από έναν άντρα του πληρώματος τις βαλίτσες της.</p> <p>"Η κυρία Ο'Νηλ; Καλώς ορίσατε", τη χαιρέτησε. "Είμαι ο Ρομπ Γουόλτερ. Ελπίζω να τα καταφέρει τελικά ο άντρας σας να έρθει.</p> <p>Διαφορετικά δε θα 'χετε και καλή συντροφιά στο Μάτλοκ τέτοια εποχή. είναι χειμωνιάτικο θέρετρο το νησί μας".</p> <p>Διέσχιζαν μαζί τα όχι και τόσο στέρεα σανίδια της αποβάθρας. Κάτω από τα πόδια τους τα εκτεθειμένα κοράλλια έμοιαζαν αναλυτά στον ήλιο που βασιλεύε κι η τρομακτική θάλασσα απλωνόταν με πολύβουο, πανέμορφο παιχνίδισμα γαλατένιου αφρού.</p> <p>"Ευτυχώς είχαν τραβηχτεί μέσα τα νερά, γιατί θα 'ταν πιο δύσκολο το ταξίδι σας. Βλέπετε εκείνη την καταχνιά, πέρα στην Ανατολή;</p>	<p>— Мы сейчас идем по Уитсандийскому проливу, а там выйдем к тихоокеанской стороне Большого Барьерного.</p> <p>На Матлоке с той стороны такой грохот, своих мыслей и то не слышно: громадные валы накатывают с океана за сотню миль, что твои курьерские поезда.</p> <p>На одной такой волнище можно сотню миль пролететь, представляете? — Матрос мечтательно вздохнул.</p> <p>— К Матлоку придем до захода солнца.</p> <p>И за час до захода солнца пароход пробился сквозь откатывающиеся от берега волны прибоя, от которого вставала стена пенных брызг, затуманивая небо на востоке.</p> <p>Навстречу над рифом, обнаженным в этот час отлива, добрые полмили тянулась пристань на тощих сваях, а дальше вставал крутой скалистый берег, — ничего похожего на тропическую пышность, какая рисовалась воображению Мэгги.</p> <p>На пристани ждал очень немолодой человек, он помог Мэгги сойти, взял у матроса ее чемоданы.</p> <p>— Здравствуйте, миссис О'Нил, — сказал он. — Я Роб Уолтер. Надеюсь, ваш супруг все-таки тоже сможет приехать.</p> <p>На Матлоке в эту пору и поговорить почти что не с кем, у нас ведь курорт зимний.</p> <p>Они пошли рядом по шатким доскам пристани, обнаженный отливом коралл словно плавился в лучах заходящего солнца, грозное вспененное море отсвечивало тревожным багрянцем.</p> <p>— Сейчас отлив, а то бы вам было не так спокойно плыть. Видите, какой туман на востоке?</p>
---	---

Εκεί τελειώνει το Μεγάλο Κοραλλιογενές Φράγμα. Σαν τα μάτια μας το χουμε, εμείς που ζούμε στο Μάτλοκ, αυτό είναι που μας προστατεύει από το πολύ κακό. και τώρα ακόμα που σπάνε πάνω του τα κύματα, το νησί μας έρχεται και τρέμει από την αντάρα".

Τη βοήθησε να μπει στο αυτοκίνητο. "Τούτη η μεριά του Μάτλοκ είναι λίγο άχαρη κι άγρια, ε; Σταθείτε όμως να δείτε την άλλη, που θα σας πάω τώρα, την απάνεμη. Α! Εκείνη είναι ωραίο πράγμα".

Πήραν ένα στενό δρομάκι τρέχοντας με μεγάλη ταχύτητα, που δεν ήταν όμως επικίνδυνη γιατί αυτό ήταν το μοναδικό αυτοκίνητο που υπήρχε στο Μάτλοκ. Στο διάβα τους περνούσαν ανάμεσα από φοίνικες και πυκνή βλάστηση κι είχαν έναν ψηλό λόφο από τη μια μεριά του δρόμου, μέχρι που κάλυψαν σχεδόν οχτώ χιλιόμετρα κατά μήκος του νησιού.

"Αχ, τι όμορφα που είναι!" έκανε η Μέγκυ.

Είχαν βγει τώρα σ'έναν άλλο δρόμο που στριφογύριζε γύρω από τις αμμουδερές όχθες μιας ρηχής λιμνοθάλασσας σε σχήμα μισοφέγγαρου.

Στο βάθος έβλεπες άσπρους αφρούς, να πετάγονται ψηλά εκεί που έσπαγε ο ωκεανός στην άκρη της λίμνης για να τη στολίσει με πανέμορφες νταντέλες, όμως μέσα στην αγκάλη της προστατευτικής κοραλλιογενούς ξέρας τα νερά της λιμνοθάλασσας ήταν ήρεμα κι ήσυχα, ένας καλογουλισμένος ασημής καθρέφτης περασμένος εδώ κι εκεί με μπρούντζινες πινελιές.

"Το νησί έχει πλάτος οχτώ χιλιόμετρα και μήκος δεκάξι", της εξήγησε ο οδηγός της.

Πέρασαν μπροστά από ένα άσπρο κτίσμα με φαρδιά βεράντα και παράθυρα που θύμιζαν βιτρίνες μαγαζιού. "Το παντοπωλείο", της είπε με τον αέρα του ιδιοκτήτη.

"Εδώ μένουμε εγώ κι η κυρά, και σας το λέω πως καθόλου δεν της καλοφάνηκε σαν έμαθε ότι θα 'ρχόσαστε, μια γυναίκα μονάχη.

Νομίζει πως θα ξελογιαστώ, έτσι ακριβώς το είπε. Ευτυχώς που μας είπε ο πράκτορας ότι θέλατε απόλυτη ησυχία κι απομόνωση, γιατί ησύχασε λιγάκι η κυρά σαν είδε πως σας έβαλα στο πιο απόμακρο σπιτάκι που έχουμε.

Τам самый край Большого Барьерного. Тут, на Матлоке, мы только тем и живы, что он нас заслоняет; там у прибоа такая силища, у нас все время отдается, чувствуем, как остров под ногами дрожит.

— Он помог Мэгги сесть в автомобиль. — Это наветренная сторона Матлока — диковато выглядит и не больно приветливо, а? Ничего, вот увидите его с подветренной стороны, там есть на что поглядеть!

С бешеной скоростью, что вполне естественно, когда машина одна-единственная на весь остров, они пронеслись, должно быть, мили четыре по узкой дороге, устланной хрустящим под колесами раздробленным кораллом, среди пальм и густого кустарника, вдоль крутого горного откоса и перевалили через хребет острова.

— Как красиво! — вырвалось у Мэгги.

Выехали на другую дорогу, она плавно повторяла все изгибы песчаного берега, что полумесяцем окаймлял неглубокую лагуну.

Вдалеке, там, где волны океана разбивались о края рифа, вновь ослепительно сверкало кружево белой пены, но воды, охваченные коралловой рамой, были тихи и спокойны, точно серебряное зеркало с чуть заметным бронзовым отсветом.

— Остров наш в длину восемь миль, поперек четыре, — объяснил Мэгги провожатый.

Они проехали мимо нескладного, расплзающегося вширь белого дома с огромной верандой и окнами точно витрины. — Универсальный магазин, — с хозяйской гордостью повел рукой Роб Уолтер.

— Тут я живу с моей благоверной, и, скажу я вам, она не больно рада, что к нам приезжает женщина одна, без мужа.

Бойтся, вдруг меня совратят с пути истинного, вон как. Спасибо, в бюро сказали, вам нужен отдых и полный покой, и я вам отвел самый дальний наш домик, так что хозяйка моя тоже малость поуспокоилась.

<p>Ψυχή δεν υπάρχει κατά τη δική σας μεριά, το μοναδικό ζευγάρι έξω από σας μένει από τούτη την άκρη του συγκροτήματος.</p> <p>Μπορείτε να λιάζεστε και να κολυμπάτε δίχως τίποτε πάνω σας, δεν πρόκειται να σας δει κανένας.</p> <p>Η κυρά δεν πρόκειται να μ'αφήσει από τα μάτια της όσο θα 'σαστε σεις κοντά μας.</p> <p>Όταν θα θέλετε κάτι δε χρειάζεται να μπαίνετε στον κόπο να κάνετε τόσο ποδαρόδρομο για να 'ρθετε να το πάρετε, να μου τηλεφωνείτε και θα σας το φέρνω εγώ.</p> <p>Α, και θα 'ρχομαι κάθε απόγευμα με το σουρούπου να βλέπω αν είστε εντάξει, ό,τι και να λέει εκείνη.</p> <p>Κοιτάτε να 'στε κανονικά ντυμένη εκείνη την ώρα, μη τυχόν κι έρθει καμιά φορά μαζί μου η κυρά για βόλτα".</p> <p>Ένα μονόπατο κτίσμα με τρία δωμάτια ήταν το σπιτάκι της, κι είχε την ιδιωτική του πλαζ μπροστά, ένα κομμάτι της ακρογιαλιάς προφυλαγμένο από τις δυο του μεριές από κάτι αιχμηρές προεξοχές του λόφου που κατέβαιναν ίσαμε τη θάλασσα. κι εκεί τέλειωνε κι ο δρόμος.</p> <p>Μέσα ήταν πολύ απλό μα βολικό. Το νησί είχε δική του γεννήτρια κι έτσι υπήρχε ένα μικρό ψυγείο, ηλεκτρικό φως, το τηλέφωνο που της είχαν κιόλας υποσχεθεί, κι ακόμα, ένα ραδιόφωνο.</p> <p>Το καζανάκι της τουαλέτας δούλευε, το μπάνιο είχε νερό πόσιμο. περισσότερες σύγχρονες ανέσεις απ'όσες υπήρχαν είτε στην Ντρογκέντα είτε στο Χίμελχοχ, συλλογίστηκε η Μέγκυ.</p> <p>Φαινόταν με την πρώτη ματιά πως οι πιο πολλοί πελάτες ήταν από το Σίδνεϋ ή τη Μελβούρνη, και τόσο μπολιασμένοι με τον πολιτισμό που δεν μπορούσαν να κάνουν δίχως τις βολές του.</p> <p>Όταν την άφησε μονάχη ο Ρομπ, που βιάστηκε να φύγει για να γυρίσει στην καχύποπτη κυρά του, η Μέγκυ άνοιξε τις βαλίτσες της και επιθεώρησε το βασίλειο της.</p> <p>Το μεγάλο διπλό κρεβάτι ήταν πολύ πιο άνετο από το βικτοριανό εκείνο κατασκεύασμα όπου είχε περάσει την πρώτη νύχτα του γάμου της.</p> <p>Πράγμα φυσικό στο κάτω κάτω, αφού τούτο το μέρος ήταν ένας αληθινός παράδεισος για νεόνυμφους, και το πρώτο πράγμα που θ'απαιτούσαν οι πελάτες του θα ήταν ένα σωστό</p>	<p>В той стороне, где вы, больше нет ни души; сейчас у нас только и отдыхает еще одна пара, но они в другой стороне.</p> <p>Можете хоть нагишом разгуливать, никто вас не увидит.</p> <p>Покуда вы здесь, хозяйка меня из виду не выпустит.</p> <p>Если вам что надо, прямо звоните по телефону, и я принесу. Незачем вам самой ходить в такую даль. И там хозяйка, не хозяйка, а раз в день, под вечер, всегда вас проведу, надо ж знать, все ли у вас ладно.</p> <p>Так вы уж в эту пору, когда солнце заходит, будьте дома и одетая как полагается, а то не ровен час хозяйка моя нагрнет.</p> <p>Домик — одноэтажный, в три комнаты, при нем совсем отдельный серпик белого берега между двумя вдающимися в море гористыми выступами, и дальше дороги нет.</p> <p>Внутри все очень просто, но удобно. На острове своя электростанция, так что в распоряжении Мэгги и маленький холодильник, и электрический свет, и обещанный телефон, и даже радиоприемник.</p> <p>В уборную и ванную проведена вода — удобства более современные, чем в Дрохеде и Химмельхохе, усмехнулась про себя Мэгги.</p> <p>Сразу видно, что приезжают сюда жители Сиднея и Мельбурна, они-то привыкли к цивилизации и не могут без нее обходиться.</p> <p>Роб поспешил обратно к ревнивой «хозяйке», а Мэгги на свободе разобрала чемоданы и подробней осмотрела свои владения.</p> <p>Просторная двуспальная кровать несравнимо удобнее, чем было ее свадебное ложе.</p> <p>Что ж, тут ведь и устроен рай для новобрачных, стало быть приезжим прежде всего требуется приличная постель; а постояльцы той гостиницы в Данглоу обычно слишком пьяны и</p>
---	--

<p>κρεβάτι. ενώ οι πελάτες του πανδοχείου του Ντάνγκλο ήταν συνήθως πολύ μεθυσμένοι για να νοιαστούν που έτριζαν οι σομιέδες.</p> <p>Τόσο το ψυγείο όσο και τα ντουλάπια της κουζίνας είχαν ένα σωρό προμήθειες από τρόφιμα, και πάνω στον πάγκο υπήρχε ένα μεγάλο καλάθι με μπανάνες, ανανάδες, μάνγκος.</p> <p>Έτσι λοιπόν θα έτρωγε καλά, και θα κοιμόταν καλά.</p> <p>Την πρώτη βδομάδα της φαινόταν πως δεν έκανε τίποτ' άλλο έξω από το να τρώει και να κοιμάται. δεν το χε καταλάβει μέχρι τα τότε πόσο κουρασμένη ήταν, μήτε πως έφταιγε το κλίμα του Ντάνγκλο για την ανορεξία της.</p> <p>Στο όμορφο τούτο κρεβάτι κοιμόταν στη στιγμή σαν πλάγιαζε, για δέκα και δώδεκα ολόκληρες ώρες.</p> <p>Κι όσο για φαγητό, έτρωγε συνέχεια, ακόμα κι όταν πήγαινε στη θάλασσα έπαιρνε μάνγκος μαζί της.</p> <p>Και για να πούμε την αλήθεια, το πιο λογικό ήταν να τρως τα μ'άνγκος είτε στη θάλασσα είτε στην μπανιέρα έτσι ζουμερά που ήταν κι έτρεχαν οι χυμοί τους όταν τα δάγκωνες.</p> <p>Έτσι όπως βρισκόταν μέσα στη λιμνοθάλασσα η μικρή της ακρογιαλιά, τα νερά ήταν αρυτίδιαστα κι ήρεμα σαν καθρέφτης, πολύ ρηχά, δίχως να ταραζονται από ρεύματα. Κι όλες τούτες οι ιδιότητες την ενθουσίαζαν, γιατί δεν ήξερε να κολυμπάει.</p> <p>Όμως έτσι αλμυρό που ήταν το νερό έμοιαζε να τη σηκώνει από μόνο του στην επιφάνεια, κι η Μέγκυ άρχισε να πειραματίζεται. όταν ανακάλυψε πως μπορούσε να επιπλέει για δέκα δευτερόλεπτα συνέχεια πέταξε απ τη χαρά της.</p> <p>Νιώθοντας να 'χει λευτερωθεί απ το βάρος της, λαχταρούσε να μπορούσε να κινείται στο νερό τόσο εύκολα κι άνετα όσο και τα ψάρια.</p> <p>Έτσι, αν τη στενοχωρούσε που δεν είχε συντροφιά ήταν μονάχα επειδή θα της άρεσε να είχε κοντά της κάποιον που θα τη μάθαινε κολύμπι.</p> <p>Κατά τα άλλα, το έβρισκε υπέροχο που ήταν μόνη της.</p>	<p>не замечают выпирающих пружин.</p> <p>В холодильнике и на полках над ним полно съестных припасов, на столике в огромной корзине — ананасы, бананы, манго и гренадиллы.</p> <p>Отчего бы ей и правда тут не есть и не спать вволю.</p> <p>Первую неделю Мэгги, кажется, только и делала, что ела и спала; раньше она и сама не понимала, что устала до смерти и что климат Данглоу отбил у нее всякую охоту к еде.</p> <p>На этой великолепной постели она засыпает, едва опустив голову на подушку, и спит по десять — двенадцать часов кряду, а ест с таким аппетитом, какого у нее не бывало со времен Дрохеды.</p> <p>Ест, кажется, без передышки, все время, когда не спит, и даже входя в воду берет с собой манго.</p> <p>По правде сказать, плоды манго разумнее всего есть в море, да еще в ванне: они просто истекают соком.</p> <p>Лагуна перед крохотным пляжиком зеркально спокойная, никаких течений, совсем мелко. Все — как нарочно для Мэгги, ведь она совсем не умеет плавать.</p> <p>Но вода, очень соленая, словно сама поднимает ее, и она решила попробовать, и пришла в восторг, когда ей удалось продержаться на плаву сразу целых десять секунд.</p> <p>Так славно почувствовать себя свободной от земного тяготения, таким счастьем было бы плавать как рыба.</p> <p>Пожалуй, только поэтому ее и огорчало одиночество — жаль, что некому научить ее плавать.</p> <p>Но все-таки до чего хорошо, когда ни от кого не зависишь!</p>
---	--

<p>Πόσο δίκιο είχε η Ανν! Όλη της τη ζωή την είχε περάσει έχοντας πάντα ένα σωρό ανθρώπους κοντά της.</p> <p>Το να μην έχει κανέναν ήταν φοβερά ανακουφιστικό, μια κατάσταση απόλυτης γαλήνης. Δεν αισθανόταν διόλου μοναξιά δεν αισθανόταν να της λείπουν η Ανν ή ο Λούντυ ή η Τζαστίν ή ο Λιουκ, και για πρώτη φορά μέσα σε τρία χρόνια δε λαχταρούσε να βρεθεί στην Ντρογκέντα.</p> <p>Ο γερο-Ρομπ δεν την ενοχλούσε ποτέ, παρά πέρναγε μονάχα κάθε που σουρούπωνε και σταματούσε το αυτοκίνητο μακριά από το σπιτάκι της, στο βάθος του δρόμου, ίσα για να τη δει να του κουνάει φιλικά το χέρι της, προτού βάλει μπρος να φύγει ξανά, με την απρόσμενα νόστιμη κυρά του πάντα στο πλάϊ του.</p> <p>Κάποια μέρα της τηλεφώνησε να της πει πως θα παίρνε το άλλο ζευγάρι τους πελάτες του για μια βόλτα με το σκάφος του που είχε πάτο από γυαλί, και μήπως θα ήθελε να πάει και κείνη μαζί τους.</p> <p>Ένιωθε σαν να της είχαν δώσει άδεια εισόδου σ'έναν καινούριο πλανήτη όσο κοίταζε από το γυάλινο κατάστρωμα τα χιλιάδες λεπταίσθητα σχήματα να πλέουν και ν αναδεύονται μέσα στο γνώριμο κι αγαπημένο τους στοιχείο, στο νερό.</p> <p>Ανακάλυψε πως τα ζωντανά κοράλλια δεν ήταν όμοια με κείνα τα μπογιατισμένα που υπήρχαν στον πάγκο με τα σουβενίρ του παντοπωλείου, παρά είχαν χρώματα απαλά, στους τόνους του ροζ ή του μπεζ ή του γκριζογάλανου από φυσικού τους, και γύρω στον κάθε κόμβο και στον κάθε τους βραχίονα τρεμούλιαζε ένα μαγευτικό ουράνιο τόξο από χρώματα, σαν ορατή αύρα.</p> <p>Τεράστιες θαλάσσιες ανεμώνες με τα γαλάζια ή κόκκινα ή πορτοκαλιά ή μαβιά τους ακτίνια να τρεμουλιάζουν ολόγυρα τους, τεράστιες άσπρες αχηβάδες, που προσκαλούσαν τον τολμηρό εξερευνητή να ρίξει μια ματιά μέσα στα κλειστά μυστηριώδη χείλια τους, φύκια σε φωτεινό πράσινο χρώμα που σάλευαν σαν να χόρευαν παρασυρμένα από τα θαλάσσια ρεύματα.</p> <p>Κανένας από τους τέσσερις επιβάτες του σκάφους δε θα ξαφνιαζόταν στο ελάχιστο αν έβλεπε άξαφνα μπροστά του μια γοργόνα: ένα γυαλιστερό γυμνό στήθος, μια στριφογυριστή ουρά, μαλλιά</p>	<p>Как права была Энн! Сколько Мэгги себя помнит, никогда она не оставалась одна в доме.</p> <p>А это такое облегчение, такой покой. И ничуть она не чувствует одиночества, нимало не скучает без Энн и Людвиг, без Джастини и Люка, впервые за три года она даже не тоскует по Дрохеде.</p> <p>Старик Роб никогда ей не мешает: подкатит перед заходом солнца, остановится поодаль на дороге, и когда она приветливо махнет ему с веранды — мол, жива и здорова, — поворачивает машину и катит восвояси, а рядом сидит его на удивленье миловидная «хозяйка», мрачная и грозная, точно готовый к стрельбе пулемет.</p> <p>Однажды Роб позвонил Мэгги по телефону: он везет чету других постояльцев кататься на лодке с застекленным дном, не соблазнит ли и ее такая прогулка?</p> <p>Это было как путешествие на другую, незнакомую планету — сквозь стекло она заглянула в изумительный, хрупкий, полный жизни мир, где, обласканные водой, росли, поднимались со dna чудеса тончайшей, невиданной красоты.</p> <p>Оказалось, живые кораллы окрашены совсем не так грубо и крикливо, как сувениры, выставленные в витринах магазинов. В воде они нежно-розовые, или серо-голубые, или цвета кофе с молоком, и вокруг каждой веточки, каждого бугорка трепещет чудесная яркая радуга, словно некое зримое дуновение.</p> <p>Большущие морские анемоны, добрых двенадцати дюймов в поперечнике, колышут бахромой голубых, красных, оранжевых, лиловых шупалец; белые рубчатые раковины, громадные, как булыжники, приоткрывают опущенные губы, манят неосторожных пловцов заглянуть внутрь, где соблазнительно мерцает что-то яркое, беспокойное; точно на ветру, развеваются в воде какие-то красные кружевные веера; плещут, колеблются ярко-зеленые ленты водорослей.</p> <p>Никто из четверых в лодке нимало не удивился бы, завидев русалку — почему бы и не мелькнуть шелковистой груди, быстрому хвосту в блестящей чешуе, размывчатому</p>
--	---

που θ' ανέμιζαν νωχελικά, ένα χαμόγελο σαγηνευτικό που θα χλεύαζε συνάμα την αδυναμία των θαλασσινών και το γήτεμά τους.

Όμως τα ψάρια! Σαν ζωντανά πετράδια προσπέραναν, αμέτρητα την κάθε φορά, άλλα στρογγυλά σαν κινέζικα φαναράκια, άλλα λεπτά και μακρόστενα, ντυμένα με χρώματα που λαμποκοπούσαν από τη ζωηράδα τους και την ιδιότητα του νερού να διασπά το φως. μερικά έμοιαζαν με ζωντανές φλόγες, σε τόνους του χρυσού και του πορφυρού, άλλα είχαν ένα ψυχρό κι ασημί γαλάζιο, άλλα περιβολή πιο χτυπητή και φανταχτερή κι από κείνη των παπαγάλων.

Υπήρχαν ζαργάνες, σφύραινες, ένα κοπάδι παράξενο που κρυβόταν σε κάποια θαλασσινή σπηλιά περιμένοντας τα θύματα του με στόματα ορθάνοιχτα, και κάποια στιγμή είδαν κι ένα λυγρό ασημένιο καρχαρία που λες κι έκανε έναν αιώνα μέχρι να περάσει σιωπηλός κάτω από το σκάφος τους.

Ναι, πολύ το χάρηκε η Μέγκυ που πήγε μαζί τους. Όμως δεν ήθελε να πάει άλλη φορά, μήτε να πιάσει φιλιές με το ζευγάρι που είχε φέρει μαζί του ο Ρομπ.

Πήγαινε και βουτούσε στη θάλασσα, και περπατούσε, και liaζόταν. Το παράξενο ήταν πως δεν την ένοιαζε καν που δεν είχε βιβλία να διαβάσει, γιατί υπήρχε πάντα κάτι το ενδιαφέρον που άξιζε να κάτσεις να το μελετήσεις και να το περιεργαστείς.

Είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του Ρομπ κι είχε πάψει να φοράει ρούχα.

Στην αρχή έκανε σαν το κουνέλι που τρομάζει με το παραμικρό, έτρεχε να κρυφτεί κάθε που έπεφτε μια καρύδα από τις φοινικιές ή που τσάκιζε ένα κλαράκι.

Μετά όμως από αρκετές μέρες απόλυτης μοναξιάς άρχισε να νιώθει πως πραγματικά δε θα την πλησίαζε κανένας, ότι ήταν στ' αλήθεια όπως της τα 'χε πει ο Ρομπ. Βρισκόταν σ' έναν αποκλειστικά δικό της χώρο.

облаку волос, манящей улыбке, что завораживает моряков...

А рыбы! Тысячами проносятся они под прозрачным дном, точно живые драгоценные камни — круглые, как китайские фонарики, удлиненные, как пуля, нарядные, сверкающие всеми красками, которым вода придает несравненную живость, блеск и чистоту, — одни горят золотой и алой чешуей, другие, серебристо-голубые, прохладны на вид, третьи — яркие плавучие лоскуты, раскрашенные пестро и грубо, как попугаи.

Тут и морская щука с носом острым, как игла, и тупорылая фахака, и зубастая барракуда, в коралловой пещере смутно виден затаившийся морской окунь с огромной пастью, а один раз под лодкой неторопливо, неслышной гибкой тенью проплыла громадная серая акула.

— Вы не пугайтесь, — сказал Роб. — Которые опасные, те так далеко на юг не забираются, у нас на Рифе только один убийца и есть — скорпена. Так что по кораллам босиком не ходите.

Да, Мэгги радовалась, что поехала. Но вовсе не жаждала еще раз отправиться на такую прогулку или заводить дружбу с четой, с которой катал ее на лодке Роб.

Купалась, гуляла, грелась на солнышке. Странно, она не скучала даже по книгам, читать не хотелось — вокруг и без того немало интересного, есть на что поглядеть.

Она вспомнила совет Роба и стала обходиться без платья.

И на первых порах вела себя точно кролик, который в каждом дуновении ветерка чувствует запах динго: хрустнет сучок, грохнется оземь кокосовый орех с высокой пальмы — и она кидается в укрытие.

Но прошло несколько дней нерушимого уединения, и Мэгги успокоилась — да, никто близко не подойдет. Уолтер говорил правду, этот уголок принадлежит ей одной.

<p>Έτσι παράτησε κατά μέρος τις ντροπές. Και τριγυρνώντας στα μονοπάτια, ξαπλώνοντας στην άμμο, τσαλαβουτώντας στο ζεστό τούτο, αρμυρό νερό, άρχισε να αισθάνεται σαν ζώο που είχε γεννηθεί και είχε μεγαλώσει σένα κλουβί, για να βρεθεί λεύτερο σ'έναν κόσμο απαλό, ηλιόλουστο, απλόχωρο και φιλικό.</p> <p>Μακριά από τη Φη, τ'αδέρφια της, τον Λιουκ, όλη τη σκληρή και γεμάτη απαιτήσεις ζωή της, η Μέγκυ ανακάλυψε την ανάπαυλα στην πιο καθαρή της μορφή. Ένα ολόκληρο καλειδοσκόπιο τρόπων σκέψης ύφαινε και ξήλωνε πρωτόφαντα σχήματα στο μυαλό της.</p> <p>Για πρώτη φορά στη ζωή της δεν απασχολούσε ολοένα με κάποια συγκεκριμένα καθήκοντα τον εαυτό της και συνειδητοποίησε ξαφνιασμένη πως ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να μπλοκαριστεί η πνευματική δραστηριότητα του ανθρώπου είναι ακριβώς η ενασχόληση του με πράγματα καθημερινά, ο φόρτος που επιβάλλεται στο κορμί του.</p> <p>Χρόνια πριν ο πατήρ Ραλφ την είχε ρωτήσει ποια πράγματα την απασχολούσαν, και κείνη του είχε απαντήσει: ο μπαμπάς και η μαμά, ο Μπομπ, ο Τζακ, ο Χιούι, ο Στιου, τα μικρά, ο Φρανκ, η Ντρογκέντα, η δουλειά, η πλημμύρα.</p> <p>Δεν του το είχε πει, μα στην κορφή της λίστας υπήρχε το δικό του όνομα, πάντα.</p> <p>Τώρα είχαν προστεθεί η Τζαστίν, ο Λιουκ, ο Λούντυ, η Ανν, τα ζαχαροκάλαμα, η νοσταλγία για το σπίτι, οι βροχές.</p> <p>Και, φυσικά, η σωτήρια διέξοδος που της έδιναν τα βιβλία.</p> <p>Όμως όλα τούτα είχαν περάσει από πάνω της τόσο στην τύχη, ήταν τόσο ασύνδετα μεταξύ τους, δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία, δεν είχε την παιδεία να κάτσει ήσυχα και να βρει ποια ακριβώς ήταν η Μέγκυ Κλήρι, η Μέγκυ Ο'Νηλ.</p> <p>Τι ήθελε; Ποιος πίστευε πως ήταν ο προορισμός της στη γη; Λυπόταν για την έλλειψη της κατάλληλης παιδείας, γιατί δεν είχε ποτέ της τη δυνατότητα να καλύψει από μόνη της το κενό, δεν είχε ποτέ της αρκετό ελεύθερο χρόνο.</p> <p>Κι ωστόσο, να που τώρα είχε το χρόνο, την ηρεμία, να που ήταν φροντισμένες οι καθημερινές ανάγκες της και κυλούσαν οι μέρες της νωχελικά. μπορούσε</p>	<p>И она забыла всякую робость. Бродила по тропинкам, лежала на песке, плескалась в теплой соленой воде и чувствовала себя зверьком, который родился и вырос в клетке и вдруг очутился на воле в тихом, солнечном, просторном и приветливом мире.</p> <p>Вдали от матери, от братьев и Люка, от всего того, что бездумно и безжалостно распоряжалось ее жизнью, Мэгги сделала открытие: есть на свете досуг, свобода, праздность; и точно в калейдоскопе, в ее сознании стали складываться, сменяя друг друга, совсем новые мысли и представления.</p> <p>Впервые ум ее поглощен был не только работой. И она с удивлением поняла, что непрерывный чисто физический труд — самая прочная преграда, какую способны воздвигнуть люди, чтобы не давать себе по-настоящему мыслить.</p> <p>Много лет назад отец Ральф однажды спросил ее, о чем она думает, и она ответила — о папе с мамой, о Бобе, Джеке, Хьюги и Стюарте, о младших братишках и Фрэнке, о доме, о работе, о дожде.</p> <p>Она умолчала о том, что первое место в ее мыслях неизменно занимает он, Ральф.</p> <p>Теперь к этому списку прибавились Джастина и Люк, Людвиг и Энн, сахарный тростник, тоска по дому и опять-таки дождь.</p> <p>И конечно, облегчение, нет, больше — спасение приносили книги.</p> <p>Но всегда мысли возникали и пропадали вне всякой связи и последовательности, обрывались, путались; не было ни случая, ни уменья, ибо никто ее этому не учил, спокойно сестра и подумать — а что же в сущности такое она, Мэгги Клири, Мэгги О'Нил?</p> <p>Чего ей надо? Для чего она живет на свете? Теперь она горько жалела, что ей не хватает такого уменья, этого пробела не возместить, сколько бы досуга у нее ни оказалось.</p> <p>И все же вот он есть, досуг, покой, праздность, ощущение здоровья и чисто физического благополучия — можно лежать на песке и</p>
--	---

<p>να ξαπλωθεί στην άμμο και να προσπαθήσει.</p> <p>Εντάξει λοιπόν, πρώτ' απ' όλα υπήρχε ο Ραλφ. Ένα στεγνό, γεμάτο απελπισία γέλιο.</p> <p>Ήταν ίσως λάθος που άρχιζε απ' αυτόν, αλλά από την άλλη μεριά ο Ραλφ ήταν κάτι σαν θεός: τα πάντα άρχιζαν και τέλειωναν μαζί του.</p> <p>Κι ήταν έτσι, από κείνη τη μέρα που είχε γονατίσει μπροστά της στο σκονισμένο προαύλιο του σταθμού του Τζίλυ να την πάρει στην αγκαλιά του μέσα στο λιόγευμα. από κει και πέρα, υπήρχε πάντα ο Ραλφ.</p> <p>Και πιθανόν να υπήρχε μέχρι το τέλος, ακόμα κι αν δεν τον ξανάβλεπε ποτέ πια, την ώρα που θ'άφηνε την τελευταία της ανάσα, ήταν σχεδόν σίγουρη πως σ' αυτόν θα τρέχε η σκέψη της.</p> <p>Ήταν στ' αλήθεια να τρομάζεις που μπορούσε να μετράει τόσο πολύ για σένα, να σημαίνει τόσα πολλά πράγματα, ένα και μόνο άτομο.</p> <p>Τι είχε πει στην Ανν; Πως ήταν απλές και συνηθισμένες οι ανάγκες της, πως ήθελε έναν άντρα, παιδιά, ένα δικό της σπιτικό. Κάποιον που να την αγαπάει.</p> <p>Δεν ήταν και τόσα πολλά αυτά που ζητάγε, στο κάτω κάτω, οι πιο πολλές γυναίκες τ' αποκτούσαν.</p> <p>Όμως πόσες από τις γυναίκες που τα είχαν αποκτήσει ήταν στ' αλήθεια ευτυχισμένες;</p> <p>Παραδέξου το, Μέγκυ Κλήαρι, Μέγκυ Ο' Νηλ. Ο άντρας που θες είναι ο Ραλφ ντε Μπρικασάρ, και δεν μπορείς να τον έχεις, και συνάμα φαίνεται πως σ' έχει καταστρέψει με την παρουσία του, πως σου 'χει αποστερήσει τη δυνατότητα να ζήσεις ευτυχισμένη μ' οποιονδήποτε άλλον.</p> <p>Εντάξει λοιπόν. Ας υποθέσουμε πως δεν είναι δυνατό να ζήσεις την αγάπη και τον έρωτα μ' έναν άντρα.</p> <p>Δε σου μένει παρά ν' αγαπήσεις κάποια παιδιά, κι η αγάπη που θες να σου χουν εσένα θα πρέπει να είναι απ αυτά τα παιδιά. Πράγμα που οδηγεί στον Λιουκ, και στα δικά του τα παιδιά.</p> <p>Αχ, Θεέ μου, Αγαπημένε, Θεέ μου, Αγαπημένε! Όχι, όχι Αγαπημένε!</p> <p>Τι έχει κάνει ποτέ ο Θεός για μένα, εκτός απ το να μου στερήσει τον Ραλφ; Δεν έχουμε και τόση</p>	<p>попробовать собраться с мыслями.</p> <p>Итак, Ральф. Невеселый, горький смешок.</p> <p>Не очень приятно с этого начинать, но ведь Ральф подобен Богу, он — начало и конец всему.</p> <p>С того дня, когда в красной от заходящего солнца пыли на джиленбоунском вокзале он опустился на колени и взял ее за плечи, он всегда был в ее мыслях</p> <p>— и если даже она никогда больше, до самой смерти, его не увидит, ее последняя мысль на краю могилы будет о нем, о Ральфе.</p> <p>Как это страшно, что один-единственный человек так много значит, так много в себе воплощает.</p> <p>Как она тогда сказала Энн? Нужно ей и хочет она всего самого обыкновенного — чтоб были муж, дети, свой дом и кто-то, кого любишь!</p> <p>Как будто довольно скромные желания, в конце концов, почти у всех женщин все это есть.</p> <p>Но многим ли женщинам, у которых все это есть, этого и впрямь довольно? Ей-то, кажется, было бы довольно, но может быть, она так думает потому, что ей все это не дается.</p> <p>Смотри правде в глаза, Мэгги Клири, Мэгги О'Нил. Тебе нужен только один человек — Ральф де Брикассар, а его тебе вовеки не получить. И однако, похоже, по его милости ты потеряна для всех других мужчин.</p> <p>Что ж, ладно. Будем считать, что мужчины, любимого человека нам не дано.</p> <p>Остается любить детей и примириться с тем, что любить тебя будут только дети. А значит, остается Люк и дети Люка.</p> <p>О Господи, милостивый Боже! Нет, никакой не милостивый!</p> <p>Что дал мне Господь Бог? Отнял у меня Ральфа — и только. Нет, мы с Господом Богом не</p>
---	--

<p>αδυναμία ο ένας στον άλλον, ο Θεός κι εγώ. Και ξέρεις κάτι, Θεέ;</p> <p>Δε με τρομάζεις πια όπως άλλοτε. Πόσο σε φοβόμουν, Εσένα και την τιμωρία Σου! Σ'όλη μου τη ζωή ακολουθούσα τον ίδιο δρόμο, από το φόβο το δικό Σου.</p> <p>Και τι κέρδισα; Διόλου καλύτερα δεν είμαι απ ό,τι θα ήμουν αν είχα παραβεί όλους Σου τους νόμους και τους κανόνες.</p> <p>Δεν είσαι Θεός Εσύ, δαίμονας του φόβου είσαι.</p> <p>Μας αντιμετωπίζεις σαν παιδιά, απειλώντας μας ολοένα με κάποια επικρεμάμενη τιμωρία.</p> <p>Αλλά εμένα δε με τρομάζεις πια. Γιατί δε θα 'πρεπε να μισώ τον Ραλφ, αλλά Εσένα.</p> <p>Δικό Σου είναι το φταίξιμο, όχι του καημένου του Ραλφ.</p> <p>Εκείνος το μόνο που κάνει είναι που ζει μέσα στο φόβο Σου, όπως ζούσα κι εγώ παλιότερα.</p> <p>Δεν το πιστεύω πως είναι δυνατόν να Σ'αγαπάει, μου είναι αδιανόητο.</p> <p>Δε βλέπω τι θα μπορούσε ν'αγαπάει κανένας σε Σένα.</p> <p>Κι ωστόσο το ξέρω πως Σ'αγαπάει, και πώς να σταματήσω εγώ ν'αγαπώ έναν άντρα που αγαπάει το Θεό;</p> <p>Όσο σκληρά κι αν προσπαθώ, φαίνεται πως δεν τα καταφέρνω. Είναι ο Ήλιος μου και το Φεγγάρι μου, και κλαίει η ψυχή μου και τον ζητάει.</p> <p>Ε, λοιπόν, θα πρέπει να πάψεις να τον ζητάς, Μέγκυ Ο'Νηλ, τελεία και παύλα. Θα κοιτάξεις ν'αρκεστείς στον Λιουκ, και στα παιδιά του Λιουκ.</p> <p>Θα πάρεις τον Λιουκ από τις καταραμένες του φυτείες με κάθε θυσία, και θα πας να ζήσεις μαζί του στο μέρος εκείνο που δεν έχει μήτε δέντρα μήτε τίποτε.</p> <p>Θα πας να πεις στο διευθυντή της τράπεζας του Τζίλντ πως στο μέλλον θα πρέπει να βάζει στο δικό σου όνομα το εισόδημα σου, και τα λεφτά αυτά θα τα χρησιμοποιήσεις για να 'χεις στο δίχως δέντρα σπιτικό σου όλες τις βολές και τις ανέσεις που δε θα σκεφτεί ο Λιουκ να σου προσφέρει.</p>	<p>слишком любим друг друга. И знаешь что. Господи?</p> <p>Ты уже не пугаешь меня, как прежде. Ох, как я боялась тебя, твоей кары! Всю свою жизнь из страха перед тобой я не сходила со стези добродетели.</p> <p>А куда она меня привела? Было бы ничуть не хуже, если б я нарушила все твои заповеди до единой.</p> <p>Ты обманщик. Господи, ты дух устрашения.</p> <p>Обращаешься с нами, как с малыми детьми, только и знаешь, что грозить наказанием.</p> <p>Но больше я тебя не боюсь. И совсем не Ральфа мне надо ненавидеть, а тебя.</p> <p>Несчастный Ральф ни в чем не виноват, это все твоя вина.</p> <p>А он просто живет в страхе божием, как всегда жила я.</p> <p>Никогда я не могла понять, как он может тебя любить.</p> <p>Не понимаю, за что тебя любить.</p> <p>Но как же мне разлюбить человека, который любит Бога?</p> <p>Сколько ни стараюсь, ничего у меня не выходит. Он недосыгаем, а я никак этого в толк не возьму.</p> <p>Что ж, Мэгги О'Нил, как ни крути, а пора взяться за ум. Хватит с тебя Люка и детей Люка.</p> <p>Всеми правдами и не правдами надо будет оторвать Люка от проклятого сахарного тростника и поселиться с ним в краю, где даже деревья не растут.</p> <p>Надо будет заявить управляющему Джиленбоунским банком, чтобы впредь все твои деньги вносились не на имя Люка, а на твое, и свой дом, не осененный ни единым деревцем, ты сделаешь на эти деньги удобным и уютным, потому что сам Люк об этом и не подумает.</p>
--	---

<p>Θα τα χρησιμοποιήσεις για να μορφώσεις τα παιδιά του Λιουκ όπως πρέπει, να τα εξασφαλίσεις να μην τους λείψει ποτέ τίποτε στη ζωή.</p> <p>Έτσι θα γίνει, Μέγκυ Ο'Νηλ, και δεν έχουμε να πούμε τίποτ' άλλο. Είμαι η Μέγκυ Ο'Νηλ, όχι η Μέγκυ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Ακόμα και σαν όνομα είναι αστείο, Μέγκυ ντε Μπρικασάρ. Θα 'πρεπε να με λένε Μέγκαν ντε Μπρικασάρ, κι εγώ το μισούσα πάντα το Μέγκαν.</p> <p>Αχ, δε θα πάψω ποτέ να πονάω που δε θα ναι του Ραλφ τα παιδιά; Γιατί τελικά αυτό είναι το μεγαλύτερο ερώτημα, το πιο σκληρό μου βάσανο.</p> <p>Πες το στον εαυτό σου ξανά και ξανά: Η ζωή σου σου ανήκει, Μέγκυ Ο'Νηλ, και δεν πρόκειται να τη χαράμισεις κάνοντας όνειρα για έναν άντρα και για παιδιά που δε θα μπορέσεις ποτέ ν' αποκτήσεις.</p> <p>Έτσι! Αυτό θα πει να είσαι έντιμη με τον εαυτό σου! Δεν έχει νόημα να συλλογιέσαι το παρελθόν, τα όσα πρέπει ν' αφήσεις πίσω σου.</p> <p>Αυτό που μετράει είναι το μέλλον, και το μέλλον ανήκει στον Λιουκ, στα παιδιά του Λιουκ. Δεν ανήκει στον Ραλφ ντε Μπρικασάρ. Ο Ραλφ ντε Μπρικασάρ αποτελεί το παρελθόν σου.</p> <p>Η Μέγκυ γύρισε μπρούμυτα πάνω στην άμμο κι έκλαιγε όπως δεν είχε κλάψει από τότε που ήταν τριών χρονών παιδί: με δυνατούς λυγμούς να της ξεσκίζουν το στήθος και μονάχα τα καβούρια και τα πουλιά να παραστέκουν στην ερημιά της.</p> <p>Η Ανν Μύλερ είχε διαλέξει σκόπιμα το Μάτλοκ, έχοντας κατά νου να στείλει εκεί και τον Λιουκ όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Σαν έφυγε η Μέγκυ, έστειλε στον Λιουκ ένα τηλεγράφημα που του έλεγε πως η γυναίκα του τον χρειαζόταν επειγόντως κι ήταν ανάγκη να 'ρθει κοντά της.</p> <p>Δεν ήταν του χαρακτήρα της ν' ανακατεύεται στις ζωές των άλλων, όμως αγαπούσε και λυπόταν τη Μέγκυ, και λάτρευε τη μικρή της θυγατέρα.</p> <p>Η Τζαστίν έπρεπε ν' αποκτήσει ένα σπιτικό, να χει κοντά της και τους δυο της γονιούς. Θα την πλήγωνε την Ανν που θα έχανε τη μικρή, αλλά το προτιμούσε αυτό παρά να έμεναν τα πράγματα όπως είχαν.</p> <p>Ο Λιουκ έφτασε δυο μέρες αργότερα. Ήταν στο δρόμο του για το Σίδνεϋ κι έτσι δε θα χάνε πολύ</p>	<p>И еще на эти деньги ты дашь детям Люка настоящее образование и позаботишься, чтобы они ни в чем не нуждались.</p> <p>Вот и все, Мэгги О'Нил. Потому что я Мэгги О'Нил, а не Мэгги де Брикассар.</p> <p>Мэгги де Брикассар — и звучит-то глупо. Надо было бы называться Мэггенн де Брикассар, а я всегда терпеть не могла имя Мэггенн.</p> <p>Ох, наверно, я никогда не перестану жалеть, что у меня нет детей от Ральфа! В этом вся суть, не так ли?</p> <p>Повторяй себе, повторяй без конца: у тебя своя жизнь, Мэгги О'Нил, и нечего тратить ее на пустопорожние мечты о том, кого ты не получишь в мужа, и о детях, которых у тебя не будет.</p> <p>Вот то-то! Изволь это усвоить! Никакого смысла думать о том, что прошло, пора поставить на этом крест.</p> <p>Будущее — вот что важно, а будущее — это Люк и дети Люка. В будущем нет места Ральфу де Брикассару. Он остался в прошлом.</p> <p>Мэгги повернулась, легла ничком, уткнулась лицом в песок и заплакала, как не плакала с тех пор, когда ей минуло четыре года — громко, навзрыд, и только крабы да птицы слышали этот взрыв отчаяния.</p> <p>Энн Мюллер нарочно выбрала для Мэгги остров Матлок и собиралась при первой возможности послать туда Люка. Не успела Мэгги уехать, Энн дала Люку телеграмму: он срочно необходим Мэгги, пожалуйста, пускай скорее приезжает.</p> <p>Совсем не в характере Энн было вмешиваться в чужие дела, но она любила и жалела Мэгги и обожала капризную упрямую кроху — дочку Мэгги и Люка.</p> <p>Маленькой Джастине нужен дом, нужны и отец, и мать. Тяжело будет с нею расстаться, но лучше разлука, чем теперешняя жизнь Мэгги и ребенка.</p> <p>Люк явился через два дня. Он как раз направлялся в Сидней, на рафинадную фабрику,</p>
--	--

<p>χρόνο αν πεταγόταν ίσαμε το Χίμελχοχ.</p> <p>Ήταν καιρός πια να δει το παιδί. αν ήταν αγόρι θα χε πάει να το δει αμέσως μετά τη γέννα, μα τον είχε απογοητέψει πικρά το γεγονός πως είχε κάνει κόρη η γυναίκα του.</p> <p>Αφού επέμενε τόσο η Μέγκυ να κάνει παιδιά, ας έκανε τουλάχιστον αγόρια που θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν κάποια μέρα στο υποστατικό του Κυνούνα.</p> <p>Τα κορίτσια ήταν ολωσδιόλου άχρηστα πλάσματα. ίσα που τα έντυνες και τα τάιζες και σαν μεγάλωναν πήγαιναν να δουλέψουν για κάποιον άλλο αντί να μείνουν στο σπίτι τους, σαν τους γιους, και να βοηθήσουν το γέρο-πατέρα τους στα τελευταία χρόνια της ζωής του.</p> <p>«Τι κάνει η Μεγκ;» ρώτησε ανεβαίνοντας τα σκαλιά για την μπροστινή βεράντα.</p> <p>«Ελπίζω να μην είναι άρρωστη;»</p> <p>«Ελπίζεις. Όχι, δεν είναι άρρωστη. Θα σου πω σε δυο λεπτά. Έλα όμως να δεις την όμορφη κόρη σου πρώτα».</p> <p>Κοίταζε το μωρό χαμογελαστός, μ' ενδιαφέρον, μα δίχως να μοιάζει διόλου συγκινημένος, συλλογίστηκε η Ανν.</p> <p>«Πιο παράξενα μάτια δεν έχω δει», είπε. «Τίνος να μοιάζουν άραγε;»</p> <p>«Η Μέγκυ λέει πως απ όσο ξέρει δεν είχε κανέναν τέτοια μάτια στην οικογένεια της».</p> <p>«Ούτε και στη δικιά μου. Πάντως είναι πολύ αστείο πλασματάκι, και δε μοιάζει να ναι πολύ ευτυχισμένη, ε;»</p> <p>«Πώς θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένη, πώς θα μπορούσε να είναι ένα χαρούμενο παιδάκι;» του αντιγύρισε η Ανν, βαστώντας με κόπο τα νεύρα της.</p> <p>«Δεν έχει δει ποτέ τον πατέρα της, δεν έχει δικό της σπιτικό και το πιθανότερο είναι πως δεν πρόκειται ν' αποκτήσει παρά μονάχα σαν θα ναι μεγάλη κοπέλα πια, αν συνεχίσεις εσύ το ίδιο βιολί!»</p> <p>«Αφού ακόμα μαζεύω τα λεφτά, Ανν!»</p> <p>«Αηδίες! Ξέρω πόσα λεφτά έχεις. Κάτι φίλοι μου</p>	<p>недолго было сделать по пути небольшой крюк.</p> <p>Пора увидеть своего ребенка; родись у него сын, Люк сразу бы приехал на него посмотреть, но весть, что родилась девочка, была для него жестоким разочарованием.</p> <p>Уж если Мэг непременно нужны дети, пускай по крайней мере рождает будущих работников для кайнунской фермы.</p> <p>От девчонок толку ни на грош, черт бы их побрал, одни расходы да убытки: поишь, кормишь, а как вырастут, их и след простыл, будут работать на кого-то другого, нет, чтобы сидеть на месте, как сыновья, и помогать отцу на старости лет.</p> <p>— Как Мэг? — спросил Люк, поднимаясь на веранду.</p> <p>— Надеюсь, не хворает?</p> <p>— Надеетесь? Нет, она не хворает. Сейчас все расскажу. Но сперва подите посмотрите на свою красавицу дочку.</p> <p>Люк посмотрел сверху вниз на малышку, как показалось Энн, с любопытством, может быть, даже с интересом, но без малейшей нежности.</p> <p>— Какие-то у нее глаза чудные, сроду таких не видал, — сказал он. — В кого бы это?</p> <p>— Мэгги говорит, в ее семье ни у кого таких нет.</p> <p>— И в моей тоже. Странная девчоночка. Может, в какую-нибудь прабабку пошла. Не больно она с виду веселая, а?</p> <p>— А с чего ей быть веселой? — еле сдерживая гнев, оборвала Энн.</p> <p>— Она даже ни разу не видела собственного отца, у нее нет настоящего дома и, видно, не будет, пока она не вырастет, если вы не возьметесь за ум!</p> <p>— Да ведь я откладываю деньги, Энн! — запротестовал Люк.</p> <p>— Чепуха! Я же знаю, сколько у вас денег. Мои</p>
--	--

<p>από το Τσάρτερς Τάουερ μου στέλνουν πότε πότε την τοπική εφημερίδα, κι έτσι έχω δει αγγελίες για κτήματα πολύ πιο κοντινά από του Κυνούνα και πολύ πιο καρπερά.</p> <p>Περνάμε οικονομική κρίση σήμερα, Λιουκ! Θα μπορούσες να πάρεις ένα καταπληκτικό υποστατικό με τα μισά λεφτά απ όσα έχεις στην τράπεζα και το ξέρεις».</p> <p>«Δεν καταλαβαίνεις, είναι αυτό ακριβώς, το γεγονός πως περνάμε κρίση. Κι ακόμα, στα δυτικά έχει πιάσει μια φοβερή ξηρασία, που μαστίζει όλο τον τόπο, από το Τζούνι ίσαμε την Ίζα.</p> <p>Μπήκαν στο δεύτερο χρόνο και δε λέει να πέσει σταγόνα βροχή. Πάω στοίχημα πως τούτη τη στιγμή που κουβεντιάζουμε θα χει ακόμα κι η Ντρογκέντα πρόβλημα κι έτσι σκέφτεσαι πώς θα ναι τα πράματα έξω, στο Γουίντον και το Μπλάκολ; Όχι, εγώ λέω να περιμένω λιγάκι ακόμα».</p> <p>«Να περιμένεις ίσαμε που ν' ανέβει η τιμή της γης μετά από μια καλή χρονιά με βροχές;</p> <p>Έλα τώρα, Λιουκ, μη μου τα λες εμένα αυτά! Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή να κάνεις μια αγορά!</p> <p>Και με τις δυο χιλιάδες λίρες της Μέγκυ σίγουρες κάθε χρόνο, μπορείς ν' αντέξεις οικονομικά ακόμα και δέκα χρόνια ξηρασία!</p> <p>Μην αγοράσεις ζωντανά, Λιουκ, αφού φοβάσαι τόσο- πάρε το μέρος, και ζήσε με τις δυο χιλιάδες της Μέγκυ μέχρι να πέσουν βροχές, δίχως ν' αγοράσεις κοπάδια».</p> <p>«Δε νιώθω ακόμα έτοιμος να παρατήσω τα ζαχαροκάλαμα», αποκρίθηκε πεισματάρικα, κοιτώντας πάντα τα παράξενα φωτεινά μάτια της θυγατέρας του.</p> <p>«Να που φτάσαμε επιτέλους και στην αλήθεια, έτσι δεν είναι, Λιουκ; Γιατί δε θέλεις να το παραδεχτείς;</p> <p>Δε θέλεις να είσαι παντρεμένος, προτιμάς να συνεχίσεις όπως είσαι τώρα, να ζεις κάτω από συνθήκες σκληρές, μαζί με άλλους άντρες, και να δουλεύεις σαν σκυλί, ίδια κι όμοια σαν τον ένα στους δυο Αυστραλούς που έχω γνωρίσει στη ζωή μου!</p> <p>Μα τι στο καλό πάει στραβά σε τούτη δω τη χώρα και προτιμάνε οι άντρες της να βρίσκονται με άλλους άντρες, παρά να κάνουν μια ζωή</p>	<p>друзья из Чартере Тауэрс иногда мне присылают тамошнюю газету, я видела объявления, знаю, почему продается земля на западе, много ближе вашей Кайнуны и много плодороднее.</p> <p>Сейчас ведь кризис. Люк! Вы можете купить задешево самый распрекрасный участок, на это совсем не нужно столько денег, сколько у вас в банке, и вы это отлично знаете.</p> <p>— В том-то и дело! Сейчас кризис, а западнее гор, от Джуни до Айсы, страшная засуха.</p> <p>Уже второй год дождей нет, ни капли не выпало. Голову даю на отсечение, сейчас и в Дрохеде худо, а каково, по-вашему, вокруг Блэколлы и Уинтона? Нет, мне надо обождать.</p> <p>— Ждать хороших дождей, чтоб земля подорожала?</p> <p>Бросьте, Люк! Сейчас самое время покупать.</p> <p>При том, что у Мэгги верных две тысячи в год, вы можете продержаться хоть десять лет засухи.</p> <p>Просто пока не заводите скота. Живите на деньги Мэгги, а когда начнутся дожди, тогда и купите овец.</p> <p>— Рано еще мне уходить с плантаций, — упрямо сказал Люк, по-прежнему глядя в странные светлые глаза дочери.</p> <p>— А, вот в том-то и соль! Почему не сказать прямо, начистоту?</p> <p>Вам не нужна ни жена, ни семья. Люк, вы предпочитаете жить, как живете, безо всякого уюта, без женщин, и надрываться на работе, как каторжный, половина австралийцев такие, я знаю.</p> <p>И что за страна такая проклятая, что здесь за мужчины — не желают жить дома, с женами и детьми, а признают только мужскую компанию!</p>
---	---

<p>οικογενειακή με τις γυναίκες και τα παιδιά τους;</p> <p>Κι αν είναι η εργένικη ζωή αυτό που θέλουν, γιατί τότε μπαίνουν στον κόπο να δοκιμάσουν το γάμο;</p> <p>Ξέρεις πόσες εγκαταλειμμένες γυναίκες υπάρχουν στο Ντάνγκλο μονάχα, που κοιτάνε να πορευτούν όπως όπως και ν' αναθρέψουν τα παιδιά τους δίχως πατεράδες, ε;</p> <p>Α, ο άντρας τους είναι στις φυτείες, θα γυρίσει όπου να ναι, ξέρεις τώρα, λίγο καιρό ακόμα και μετά θα γυρίσει!</p> <p>Χα! Και κάθε που περνάει ταχυδρόμος να ναι στημένες στην εξώπορτα, ελπίζοντας πως θα τους έστειλε ο μπάσταρδος καμιά επιταγή.</p> <p>Και τις πιο πολλές φορές δεν τους έχει στείλει κι αν κάποτε τους στέλνει δεν είναι ποτέ αρκετά, ίσα ίσα για να μπαλώσουν μερικές τρύπες!»</p> <p>Έτρεμε από θυμό, τα καλοσυνάτα καστανά της μάτια πετούσαν φωτιές.</p> <p>«Το ξέρεις πως διάβασα στην Μπρισμπέην Μέηλ ότι η Αυστραλία έχει το μεγαλύτερο ποσοστό εγκαταλειμμένων παντρεμένων γυναικών σόλο τον πολιτισμένο κόσμο;</p> <p>Είναι το μόνο σημείο όπου ξεπερνάμε κάθε άλλη χώρα, μη μου πεις πως δεν πρέπει να 'μαστε περήφανοι για το ρεκόρ μας!»</p> <p>«Ηρέμησε, Ανν, ησύχασε! Δεν την έχω εγκαταλείψει τη Μέγκυ, είναι ασφαλής κοντά σας κι ούτε την άφησα να πεινάσει ποτέ μου. Τι σ' έπιασε στα καλά καθούμενα;»</p> <p>«Τι μ' έπιασε; Μ' έπιασε που σιχάθηκα να σε βλέπω να φέρεσαι έτσι στη γυναίκα σου, αυτό μ' έπιασε!</p> <p>Για τ' όνομα του Θεού, Λιουκ, κοίτα να μεγαλώσεις λιγάκι, ν' αναλάβεις τις ευθύνες σου έστω και τόσο!</p> <p>Έχεις γυναίκα και παιδί! Θα έπρεπε να τους φτιάξεις ένα σπίτι, να γίνεις πατέρας και σύζυγος αντί να συνεχίζεις να σαι ένας καταραμένος ξένος για τους δικούς σου!»</p> <p>«Θα το κάνω, θα το κάνω! Όμως δεν μπορώ ακόμα. πρέπει να δουλέψω κάνα δυο χρόνια ακόμα στη ζάχαρη για να εξασφαλιστούμε στα σίγουρα.</p> <p>Δε θέλω ν' αρχίσω να ζω με τα λεφτά της Μέγκυ, κι</p>	<p>Если хотите оставаться весь век холостяком, на кой черт вам жениться?</p> <p>Знаете, сколько брошенных жен в одной нашей округе, в Дании? Как они бьются, чтоб свести концы с концами и вырастить детей без отцов?</p> <p>Он, видите ли, только поработает на плантации, это недолго, он скоро вернется!</p> <p>Ха! И каждый раз, как приходит почта, несчастные жены торчат у ворот, все надеются, может, негодяй послал им хоть немножко денег.</p> <p>А он не шлет, а если иной раз и пришлет, так гроши, только для виду, чтоб жена не вовсе от него отказалась.</p> <p>Энн дрожала от ярости, всегда кроткие карие глаза ее сверкали.</p> <p>— Я читала в «Брисбен мэйл», Австралия занимает первое место в цивилизованном мире по числу брошенных жен, известно это вам?</p> <p>Только в этом мы и опередили все страны, недурен рекорд, есть чем гордиться!</p> <p>— Полегче, Энн! Я же не бросил Мэг, она цела и невредима и не помирает с голоду. Чего вы разъярились?</p> <p>— Мне тошно смотреть, как вы обращаетесь с женой, вот чего!</p> <p>Ради всего святого. Люк, станьте наконец взрослым человеком, вспомните хоть на время о своих обязанностях!</p> <p>У вас жена и ребенок. Дайте им дом, будьте мужем и отцом, а не чужим дядей, черт вас поberi!</p> <p>— Сделаю, все сделаю! Только не сейчас, мне надо еще годика два для верности поработать на плантациях.</p> <p>Не хочу я жить на деньги Мэг, а так оно</p>
---	--

<p>αυτό ακριβώς θα γίνει έτσι και σταματήσω τώρα τη δουλειά και μέχρι να καλύτερέψουν τα πράγματα».</p> <p>Η Ανν σούφρωσε περιφρονητικά το στόμα της.</p> <p>«Ουφ, σκατά! Αφού την παντρεύτηκες για τα λεφτά της, έτσι δεν είναι;»</p> <p>Το ηλιοψημένο του πρόσωπο στιγματίστηκε από ένα χρώμα βαθυκόκκινο.</p> <p>Δεν έλεγε να σηκώσει τα μάτια του να την κοιτάξει.</p> <p>«Το παραδέχομαι πως έπαιξαν το ρόλο τους τα λεφτά, αλλά πρώτ' απ όλα την παντρεύτηκα γιατί μ' άρεσε καλύτερα απ όλες τις άλλες».</p> <p>«Σου άρεσε; Και δε μου λες, τη λέξη αγάπη την έχεις ακούσει ποτέ σου;»</p> <p>«Αγάπη! Τι πάει να πει αγάπη; Δεν είναι παρά ένα δημιουργήμα της φαντασίας των γυναικών, και τίποτ' άλλο!»</p> <p>Γύρισε την πλάτη στη μωρουδίστικη κούνια και τα παράξενα αυτά μάτια, γιατί δεν ήταν διόλου σίγουρος πως δε θα καταλάβαινε τα όσα λέγονταν προς του κάποιος που είχε τέτοια μάτια.</p> <p>«Κι αν τελειώσεις με την κατήχηση σου, θα μπορούσες να μου πεις, σε παρακαλώ, πού βρίσκεται η Μέγκυ;»</p> <p>«Δεν είναι καθόλου καλά και την έστειλα να ξεκουραστεί κάπου για λίγο καιρό.</p> <p>Α, μη σε πιάνει πανικός! Δεν την έστειλα με τα δικά σου λεφτά!</p> <p>Ήλπιζα πως θα μπορούσα να σε πείσω να πας να τη βρεις, όμως βλέπω πως ήταν ανόητες οι ελπίδες μου».</p> <p>«Αποκλείεται να πάω! Φεύγουμε απόψε το βράδυ για το Σίδνεϋ με τον Αρν».</p> <p>«Τι να πω στη Μέγκυ όταν θα γυρίσει;» Κούνησε αδιάφορα τους ώμους, και μέσα του πέθαινε από την επιθυμία να σηκωθεί να φύγει.</p> <p>«Ό,τι θες. Ή, μάλλον, πες της να κάτσει κοντά σας λίγο ακόμα. Τώρα που έβαλε προς την οικογένεια, δε θα με πείραζε να μου κάνε κι ένα γιο».</p> <p>Ακουμπώντας στον τοίχο για να στηριχτεί, η Ανν</p>	<p>получится, если не обождать лучших времен.</p> <p>Энн презрительно скривила губы.</p> <p>— А, бред собачий! Вы же на ней женились из-за денег, что, не правда?</p> <p>Загорелое лицо Люка густо, пятнами покраснело.</p> <p>Не глядя на Энн, он сказал:</p> <p>— Ну, верно, я и про деньги тоже думал, а только женился потому, что она мне больше всех нравилась.</p> <p>— Нравилась! Да вы ее любили?!</p> <p>— Любовь! Что это за штука такая — любовь? Выдумки, бабьи сказки, вот и все.</p> <p>— Он отвернулся от колыбели, от странных, почти пугающих глаз: почему знать, может быть, с такими глазами и малый ребенок понимает все, что при нем говорят.</p> <p>— Кончили вы меня отчитывать? Тогда скажите на милость, где Мэг?</p> <p>— Она была нездорова. Я отправила ее немного отдохнуть.</p> <p>Да не пугайтесь вы, не на ваши деньги!</p> <p>Я надеялась вас уговорить, чтоб вы поехали к ней, но, видно, это безнадежно.</p> <p>— И думать нечего. Мы с Арне сегодня же едем в Сидней.</p> <p>— Что сказать Мэгги, когда она вернется? Он пожал плечами, ему до смерти хотелось поскорей унести ноги.</p> <p>— Что хотите, то и говорите. Скажите, пускай еще малость потерпит. Теперь, раз уж ей понадобились дети, я не прочь получить сына.</p> <p>Опираясь о стену, Энн подошла к плетеной</p>
--	--

<p>έσκυψε πάνω από την κούνια και σήκωσε το μωρό στην αγκαλιά της. μετά τα κατάφερε να σύρει τα πόδια της μέχρι το κρεβάτι και κάθισε εκεί.</p> <p>Ο Λιουκ δεν κουνήθηκε να τη βοηθήσει, ή να της πάρει το παιδί. έμοιαζε λες και τον τρόμαζε η κόρη του.</p> <p>«Φύγε, Λιουκ, χάσου από δω μέσα! Δε σου αξίζουν τα όσα έχεις.</p> <p>Μήτε να σε βλέπω δε θέλω, μου φέρνεις αναούλα.</p> <p>Τράβα πίσω στον καταραμένο σου τον Αρν, και στα ζαχαροκάλαμα σου, και ψόφα στη δουλειά άμα σ' αρέσει».</p> <p>Σαν έφτασε στην πόρτα κοντοστάθηκε.</p> <p>«Πώς το βγάλε; Το ξέχασα τ' όνομα του».</p> <p>«Τζαστίν, Τζαστίν, Τζαστίν!»</p> <p>«Τι ηλίθιο όνομα», είπε και βγήκε έξω.</p> <p>Η Ανν άφησε την Τζαστίν στο κρεβάτι και ξέσπασε σε κλάματα. Κατάρα σ' όλους τους άντρες, εκτός από τον Λούντυ, ο Θεός να τους κάψει!</p> <p>Ήταν άραγε αυτή η γλυκιά, συναισθηματική, θηλυκή σχεδόν πλευρά του Λούντυ, που τον έκανε ικανό ν' αγαπάει;</p> <p>Μήπως κι είχε δίκιο ο Λιουκ; Μήπως κι ήταν η αγάπη δημιουργήμα της φαντασίας των γυναικών;</p> <p>Ή ήταν κάτι που μονάχα οι γυναίκες μπορούσαν να νιώσουν, κι όσοι από τους άντρες είχαν κάποια γυναικεία στοιχεία μέσα τους;</p> <p>Καμιά γυναίκα δε θα μπορούσε να κρατήσει ποτέ τον Λιουκ, καμιά δεν τον είχε κρατήσει ποτέ. Αυτά που ήθελε δε θα μπορούσε να του τα δώσει καμιά γυναίκα.</p> <p>Μα μέχρι την άλλη μέρα είχε ηρεμήσει, δεν ένιωθε πια πως είχαν πάει χαράμι οι προσπάθειες της.</p> <p>Το πρωί εκείνο είχε φτάσει μια κάρτα από τη Μέγκυ, που μιλούσε μενθουσιασμό για το νησί Μάτλοκ και για το πόσο όμορφα τα περνούσε.</p> <p>Είχε βγει και κάτι καλό απ' όλα τούτα. Η Μέγκυ ένιωθε καλύτερα. Θα γύριζε όταν θα κόντευαν στο τέλος τους οι μουσώνες, και θα ήταν σε θέση</p>	<p>κολυβέλι, вынула малышку, с трудом добралась до кровати и села.</p> <p>Люк и не пытался ей помочь или взять ребенка на руки, казалось, он боится дочки.</p> <p>— Уходите, Люк! Вы не стоите того, что у вас есть.</p> <p>Мне противно на вас смотреть.</p> <p>Убирайтесь к вашему окаянному Арне и к треклятому тростнику и гните там спину сколько влезет!</p> <p>На пороге он приостановился.</p> <p>— Как ее назвали? Я забыл.</p> <p>— Джастина, Джастина, ее зовут Джастина!</p> <p>— Дурацкое имя, — сказал Люк и вышел.</p> <p>Энн положила девочку на кровать и залилась слезами. Да будут прокляты мужчины, все мужчины, кроме Людвиг!</p> <p>Может быть, Людвиг потому и умеет любить, что он почти по-женски нежный и чувствительный?</p> <p>Может быть, Люк прав, и любовь — просто выдумка, бабьи сказки?</p> <p>Или любить способны только женщины да те мужчины, в которых есть что-то женское?</p> <p>Ни одной женщине не удержать Люка, ни одна и не могла его удержать. Того, чего ему надо, женщина дать не может.</p> <p>Однако на другой день Энн успокоилась и уже не думала, что старалась понапрасну.</p> <p>Утром пришла восторженная открытка от Мэгги: ей так нравится остров Матлок и она уже совсем здорова!</p> <p>Стало быть, из этой затеи все же вышел толк. Мэгги чувствует себя лучше. Она вернется, когда утихнут муссоны, и у нее хватит сил жить</p>
--	---

<p>ν'αντιμετωπίσει τα προβλήματα της.</p> <p>Πάντως η Ανν είχε αποφασίσει να μην της πει για τον Λιουκ.</p> <p>Έτσι η Νάνσυ, το υποκοριστικό του «Ανουντσιάτα», πήρε την Τζαστίν έξω στην μπροστινή βεράντα, ενώ η Ανν ακολουθούσε με τα μπαστούνια της κι ένα καλάθι που το κρατούσε με τα δόντια της και περιείχε τα πραγματάκια του μωρού: καθαρή πάνα, ένα μπουκαλάκι πούδρα και παιχνίδια.</p> <p>Βολεύτηκε στην καλαμμένα πολυθρόνα, πήρε το παιδί από τη Νάνσυ κι άρχισε να το τείζει με το γάλα που της είχε ζεστάνει η κοπέλα στο μπιμπερό.</p> <p>Ήταν πολύ όμορφα, η ζωή τής φαινόταν πολύ όμορφη. είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να λογικέψει τον Λιουκ, και το γεγονός πως είχε αποτύχει σήμαινε τουλάχιστον πως θα έμεναν λίγο ακόμα η Μέγκυ κι η Τζαστίν στο Χίμελχοχ.</p> <p>Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως κάποια στιγμή η Μέγκυ θα καταλάβαινε ότι δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να σωθεί η σχέση της με τον Λιουκ, και τότε θα γύριζε στην Ντρογκέντα.</p> <p>Όμως η Ανν την έτρεμε τούτη τη μέρα, δεν ήθελε ούτε να τη σκέφτεται.</p> <p>Ένα κόκκινο εγγλέζικο спор αμάξι έστριψε από το δρόμο του Ντάνγκλο κι όρμησε με ταχύτητα και βουητό στην ανηφόρα του λόφου.</p> <p>Ήταν καινούριο και ακριβό μοντέλο, με δερμάτινο φινίρισμα στο καπό του, ασημιά εξάτμιση κι ένα αστραφτερό κόκκινο χρώμα.</p> <p>Για μια στιγμή δε γνώρισε τον άντρα που πήδηξε πάνω από τη χαμηλή πόρτα, γιατί φορούσε τη στολή του Βόρειου Κουήνσλαντ, ένα σορτσάκι και τίποτ' άλλο.</p> <p>Και, Παναγιά μου, τι ωραίος άντρας! συλλογίστηκε, κοιτώντας τον καλά καλά και, όπως τον είδε ν'ανεβαίνει τα σκαλιά δυο δυο, κάποια ακαθόριστη ανάμνηση ζύπνησε μέσα της.</p> <p>Μακάρι να μην έτρωγε τόσο ο Λούντβι. άσχημα θα 'ταν να χε διατηρηθεί σαν και τούτον εδώ, έστω και στο ελάχιστο;</p> <p>Κοίτα τον, τι γεροδεμένο κορμί, κι αυτοί οι ασημένιοι κρόταφοι, τρέλα είναι-, πάντως δεν έχω</p>	<p>дальше.</p> <p>Но Энн решила не рассказывать ей про разговор с Люком.</p> <p>Итак, Аннунциата, в обиходе Нэнси, вынесла Джастину на веранду, Энн проковыляла за ней, прихватив зубами корзиночку, где умещалось все, что надо ребенку, — пеленка на смену, коробочка с тальком, игрушки.</p> <p>Она села в плетеное кресло, взяла у Нэнси малышку и стала поить из бутылочки подогретой молочной смесью.</p> <p>Это славно, и жить славно; она сделала все возможное, чтобы вразумить Люка, и если это не удалось, что ж, зато Мэгги с Джастинной подольше проживут в Химмельхохе.</p> <p>Без сомнения, в конце концов Мэгги поймет, что нет никакой надежды сохранить человеческие отношения с Люком, и тогда она вернется в Дрохеду.</p> <p>Но Энн думала об этом дне с ужасом.</p> <p>Красный спортивный автомобиль на бешеной скорости свернул с Данглюсской дороги и теперь поднимался в гору;</p> <p>это была новехоньякая и очень роскошная английская машина с полосками кожи на капоте, она так и сверкала пунцовым лаком и серебром выхлопных труб.</p> <p>Не сразу Энн узнала, кто, пригнувшись, вылез из низкой распаханной дверцы, потому что на нем была обычная летняя одежда жителей Северного Квинсленда — одни только шорты.</p> <p>До чего хорош! — подумала Энн, одобрительно оглядывая гостя, а он поднимался к ней, перескакивая через две ступеньки, и у нее шевельнулось смутное воспоминание.</p> <p>Жаль, что Людвиг так много ест, куда здоровей было бы не полнеть, вон в какой отличной форме этот красавец.</p> <p>И ведь тоже не мальчик, виски совсем серебряные, но такого стройного рубщика я еще</p>
--	--

<p>δει άλλη φορά εργάτη των ζαχαροκάλαμων με καλύτερο παρουσιαστικό.</p> <p>Όταν καρφώθηκαν τα ήρεμα, απόμακρα μάτια στα δικά της, τότε μονάχα κατάλαβε η Ανν ποιος ήταν.</p> <p>«Θεέ μου!» είπε, και της ξέφυγε από τα χέρια το μπιμπερό του μωρού.</p> <p>Εκείνος το σήκωσε από χάμω, της το έδωσε κι έγειρε στο παραπέτο της βεράντας κοιτώντας την.</p> <p>«Εντάξει, δεν έπαθε τίποτε. Μπορείς να την τάϊσεις γιατί δεν ακούμπησε καταγής η πιπίλα να λερωθεί».</p> <p>Το μωρό είχε μόλις αρχίσει να κλαψουρίζει. Η Ανν του έχωσε την πιπίλα στο στόμα, και πήρε μια ανάσα για να μπορέσει να μιλήσει.</p> <p>«Τι να σας πω, Μακαριότατε, αυτό είναι έκπληξη».</p> <p>Τον κοίταξε πάλι από τα νύχια ίσαμε την κορφή και χαμογέλασε.</p> <p>«Πρέπει να το παραδεχτεί κανένας, δε μοιάζετε και πολύ για Αρχιεπίσκοπος.</p> <p>Όχι πως μοιάζετε ποτέ δηλαδή, ακόμα κι όταν φορούσατε τα επίσημα στολίδια σας.</p> <p>Εγώ τους αρχιεπισκόπους τους φανταζόμουν πάντα κοιλαράδες και πολύ ευχαριστημένους από τον εαυτό τους, σ'όποιο δόγμα κι αν ανήκαν».</p> <p>«Τούτη τη στιγμή δεν είμαι Αρχιεπίσκοπος, παρά μονάχα ένας παπάς που κάνει τις κερδισμένες με το σπαθί του διακοπές του, κι έτσι μπορείς να με λες Ραλφ.</p> <p>Αυτό είναι το πλασματάκι που είχε προκαλέσει στη Μέγκυ τόσα βάσανα και τόσες ωδίνες την άλλη φορά που ήμουν εδώ;</p> <p>Μπορώ να την πάρω εγώ;</p> <p>Νομίζω πως θα τα καταφέρω να κρατήσω το μπιμπερό όπως πρέπει».</p> <p>Βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα πλάι στην Ανν, πήρε το μωρό και το μπιμπερό και συνέχισε να το τάϊζει εκείνος, με τα πόδια του το ένα πάνω στο άλλο.</p> <p>«Την έβγαλε Τζαστίν τελικά η Μέγκυ;»</p> <p>«Ναι»</p>	<p>не видывала.</p> <p>И только встретив невозмутимый, отрешенный взгляд приезжего, она поняла, кто перед нею.</p> <p>— Господи! — Она уронила бутылочку.</p> <p>Он поднял бутылочку, подал ей и прислонился к перилам веранды напротив ее кресла.</p> <p>— Ничего, — сказал он, — соска не коснулась пола, можете спокойно дать ее ребенку.</p> <p>Малышка, у которой отняли еду, как раз тревожно заерзала. Энн сунула ей соску и наконец перевела дух.</p> <p>— Вот так неожиданность, ваше преосвященство!</p> <p>— Она окинула его смеющимся взглядом.</p> <p>— По правде говоря, сейчас вы не очень-то похожи на архиепископа.</p> <p>Впрочем, и раньше не очень были похожи, даже в подобающем облачении.</p> <p>Мне всегда представлялось, что архиепископы, к какой бы они церкви ни принадлежали, — толстые и самодовольные.</p> <p>— В данную минуту я не архиепископ, а всего лишь священник, который честно заработал возможность отдохнуть, так что зовите меня просто Ральф.</p> <p>А это и есть малютка, которая доставила Мэгги столько мучений, когда я тут был в прошлый раз?</p> <p>Можно мне взять ее на руки?</p> <p>Думаю, что сумею держать бутылочку так, как надо.</p> <p>Он уселся в кресло рядом с Энн, небрежно закинул ногу на ногу, взял ребенка и бутылочку, и кормление продолжалось.</p> <p>— Значит, Мэгги назвала дочку Джастинной?</p> <p>— Да.</p>
---	--

<p>«Μ'αρέσει. Θεέ και Κύριε, κοίτα το χρώμα των μαλλιών της. Ίδια κι όμοια με του παππού της είναι».</p> <p>«Αυτό μου λέει κι η Μέγκυ. Μόνο που φοβάμαι πως θα γεμίσει το μουτράκι του φακίδες αργότερα, πολύ το φοβάμαι».</p> <p>«Να σου πω, κι η Μέγκυ είναι κοκκινομάλλα, όμως δεν έχει ούτε μια φακίδα».</p> <p>Αν κι η Μέγκυ έχει άλλα χρώματα τελικά, άλλη επιδερμίδα, αδιαφανή, θα 'λεγα».</p> <p>Άφησε χάμω το άδειο μπιμπερό, απίθωσε το μωρό στα γόνατα του, μετά το έβαλε να σκύψει μπρος, κι άρχισε να του τρίβει ρυθμικά την πλάτη.</p> <p>«Ανάμεσα στ'άλλα μου καθήκοντα είναι και το να επισκέπτομαι καθολικά ορφανοτροφεία, κι έτσι τα καταφέρνω με τα μωρά».</p> <p>Η Μητέρα Γκονζάγκα, στο πιο αγαπημένο μου βρεφοκομείο, λέει πως αυτός είναι ο μόνος τρόπος να κάνεις ένα μωρό να ρευτεί».</p> <p>Αν το κρατάς στον ώμο σου δε λυγίζει αρκετά προς τα μπρος το κορμάκι του, δεν μπορεί να φύγει τόσο εύκολα ο αέρας, κι όταν τελικά του ανεβαίνει, ανεβαίνει μαζί κι ένα σωρό γάλα τις πιο πολλές φορές».</p> <p>Έτσι που το κρατάω τώρα, λυγίζει τη μέση του, πράγμα που σταματάει το γάλα κι αφήνει μονάχα τον αέρα να περάσει».</p> <p>Σαν για ν'αποδείξει το δίκιο του, η Τζαστίν ρεύτηκε με θόρυβο δίχως να βγάλει μήτε μια σταγόνα σάλιο».</p> <p>Ο Αρχιεπίσκοπος γέλασε, της έτριψε ξανά την πλάτη, κι όταν είδε πως δεν γινόταν τίποτ' άλλο την έβαλε να ξαπλωθεί αναπαυτικά στην αγκαλιά του».</p> <p>«Τι υπέροχα εξωτικά μάτια! Δεν είναι καταπληκτικά; Μα θα μπορούσε ποτέ η Μέγκυ να μην κάνει ένα μωρό έξω από τα συνηθισμένα;»</p> <p>«Όχι πως θέλω ν'αλλάξω κουβέντα, μα πρέπει να πω πως θα γινόντουσαν σπουδαίος πατέρας, Ραλφ».</p> <p>«Μ'αρέσουν τα μωρά και τα παιδιά. Πάντα μ'άρεσαν».</p> <p>Είναι πολύ πιο εύκολο για μένα να τ'αγαπάω αφού</p>	<p>— Имя мне нравится. Нет, вы только посмотрите, какого цвета у нее волосы! Вся в дедушку».</p> <p>— Вот и Мэгги то же говорит. Надеюсь, когда крошка подрастет, ее не обсыплют веснушки, но это вполне может случиться».</p> <p>— Ну, Мэгги ведь тоже рыжая, а у нее никаких веснушек нет».</p> <p>Правда, кожа у Мэгги другого цвета и матовая».</p> <p>— Он поставил пустую бутылочку на пол, посадил девочку на колено к себе лицом, пригнул ее как бы в поклоне и начал крепко, размеренно растирать ей спинку».</p> <p>— Среди прочих обязанностей мне полагается часто бывать в католических сиротских приютах, так что я вполне опытная нянька».</p> <p>Мать Гонзага, которая ведает моим любимым приютом, говорит, что это лучший способ избавить младенца от отрыжки».</p> <p>Когда просто прислоняешь ребенка к плечу, он слишком мало наклоняется вперед, газы так легко не отходят, а уж когда поднимаются, так с ними ребенок срыгивает и много молока».</p> <p>А вот при таком способе он перегнулся в поясе, для молока получилась пробка, а газы отходят».</p> <p>— Словно в подтверждение Джастина несколько раз громко икнула, но все, что съела, осталось при ней».</p> <p>Ральф засмеялся, еще потер ей спинку и, когда за этим ничего больше не последовало, удобно пристроил девочку на согнутой руке. — Какие поразительные, колдовские глаза!»</p> <p>Великолепные, правда? Ну ясно, она же дочь Мэгги, как ей не быть необыкновенным ребенком».</p> <p>— Не то чтобы я старалась перевести разговор, но вы были бы прекрасным отцом, отец Ральф».</p> <p>— Я люблю детей, и совсем маленьких, всегда любил».</p> <p>Мне гораздо легче радоваться детям, ведь при</p>
--	---

<p>δεν έχω κανένα από τα δυσάρεστα καθήκοντα που φορτώνονται οι πατεράδες!»</p> <p>«Όχι, δεν είν' αυτός ο λόγος, είναι που είσαι σαν τον Λούντυ, έχεις κάποια γυναικεία στοιχεία μέσα σου».</p> <p>Κι η Τζαστίν, η τόσο μοναχική κι αντικοινωνική συνήθως, φάνηκε να του αντιγυρίζει τη συμπάθεια. είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά του.</p> <p>Ο Ραλφ τη βόλεψε ακόμα πιο αναπαυτικά κι έβγαλε από την τσέπη του σορτς του ένα πακέτο Κάπσταν.</p> <p>«Δώσε μου τα. θα σου ανάψω εγώ».</p> <p>«Πού είναι η Μέγκυ;» τη ρώτησε, παίρνοντας το τσιγάρο που του είχε ανάψει. «Ευχαριστώ. Συγγνώμη που δε σου πρόσφερα και σένα, ξεχάστηκα. Πάρε μόνη σου, σε παρακαλώ».</p> <p>«Δεν είν' εδώ η Μέγκυ. Βλέπεις, δε συνήρθε ποτέ πραγματικά μετά τον άσχημο τοκετό της Τζαστίν, και σαν έπιασαν οι βροχές κατέρρευσε πια ολωσδιόλου.</p> <p>Έτσι, αποφασίσαμε με τον Λούντυ να τη στείλουμε για δυο μήνες κάπου να ξεκουραστεί. Θα γυρίσει στις αρχές του Μάρτη, σε επτά βδομάδες περίπου από τώρα».</p> <p>Αμέσως μόλις άρχισε να του μιλάει, η Ανν είδε πάνω του ολοκάθαρα την αλλαγή- σαν να είχε χαθεί ξαφνικά ο ίδιος ο σκοπός της ζωής του, κι η υπόσχεση μιας ευχαρίστησης που μετρούσε ιδιαίτερα γι αυτόν.</p> <p>Πήρε μια βαθιά ανάσα.</p> <p>«Είναι η δεύτερη φορά που έρχομαι να της πω αντίο και δεν τη βρίσκω...</p> <p>Τότε που έφευγα για την Αθήνα και τώρα ξανά.</p> <p>Την πρώτη φορά έλειψα ένα χρόνο και νόμιζα πως μπορεί να 'ταν και παραπάνω όταν είχα γυρέψει να την αποχαιρετήσω. δεν ήξερα πόσο ακριβώς θα κράταγε η απουσία μου.</p> <p>Μετά το θάνατο του Πάντυ και του Στιου δεν είχα επισκεφτεί ξανά την Ντρογκέντα, όμως σαν έφτασε η στιγμή είδα πως δεν μπορούσα ν' αφήσω την Αυστραλία δίχως να δω τη Μέγκυ.</p> <p>Όμως εκείνη είχε παντρευτεί, είχε φύγει από το σπίτι της.</p>	<p>этом не приходится нести никаких неприятных отцовских обязанностей.</p> <p>— Не в том дело, просто вы — как Людвиг. У вас в характере есть что-то женское.</p> <p>Джастина, обычно нелюдимая, явно отвечала ему симпатией — она уснула у него на руках.</p> <p>Ральф уложил ее поудобнее и вытащил из кармана пачку «Кэпстен».</p> <p>— Дайте я вам зажгу, — предложила Энн. Ральф взял у нее зажженную сигарету.</p> <p>— А где Мэгги? — спросил он. — Спасибо. Простите, не догадался, курите, пожалуйста, и вы.</p> <p>— Мэгги в отъезде. Она ведь так и не оправилась после родов, а когда начались дожди, ей стало совсем худо.</p> <p>И мы с Людвигом отослали ее на два месяца отдохнуть. Она вернется примерно к первому марта, еще семь недель осталось.</p> <p>С первых слов Энн заметила в нем резкую перемену: будто разом рассеялись его надежды, обманула долгожданная радость.</p> <p>Он тяжело вздохнул.</p> <p>— Уже второй раз я приезжаю проститься — и не застаю ее.</p> <p>Тогда, перед Афинами, и вот опять.</p> <p>Тогда я уезжал на год, а могло случиться, что задержался бы много дольше, в то время я и сам не знал.</p> <p>С тех пор, как погибли Пэдди и Стюарт, я ни разу не был в Дрохеде, а тут понял: не могу я уехать из Австралии, не повидав Мэгги.</p> <p>И оказалось, она вышла замуж и ее уже нет в Дрохеде.</p>
---	--

<p>Ήθελα πολύ να πάω να τη βρω, αλλά πίστευα πως δε θα 'ταν σωστό απέναντί της, ούτε απέναντι στον Λιουκ.</p> <p>Τούτη τη φορά ήρθα γιατί ήξερα πως δε θα μπορούσα να κάνω κακό σε κάτι που δεν υπάρχει».</p> <p>«Πού πρόκειται να πας;»</p> <p>«Στη Ρώμη, στο Βατικανό. Ο Καρδινάλιος Ντι Κοντίνι-Верτσέζε έχει αναλάβει τα καθήκοντα του Καρδινάλιου Μοντεβέρντι, που πέθανε πριν λίγο καιρό.</p> <p>Και με ζήτησε να πάω κοντά του, όπως περίμενα πως θακανε. Η πρόσκληση του δεν είναι μονάχα κολακευτική αλλά και σημαντική για την καριέρα μου.</p> <p>Δεν μπορώ ν' αρνηθώ να πάω».</p> <p>«Πόσο θα λείψεις;»</p> <p>«Για πολύ πολύ καιρό, φαντάζομαι.</p> <p>Στην Ευρώπη βρίσκονται «τα πρόθυρα του πολέμου, αν κι εμείς εδώ ούτε που το παίρνουμε ακόμα χαμπάρι.</p> <p>Η Εκκλησία στη Ρώμη χρειάζεται τον κάθε αντιπρόσωπο που διαθέτει, και χάρη στον Καρδινάλιο Ντι Κοντίνι-Верτσέζε μ' έβαλαν και μένα στην κατηγορία των διπλωματών.</p> <p>Ο Μουσολίνι έχει στενές διασυνδέσεις με τον Χίτλερ, και το Βατικανό πρέπει να βρει τρόπο να συμφιλιώσει δυο συγκρουόμενες ιδεολογίες, τον Καθολικισμό και το Φασισμό.</p> <p>Δε θα ναι εύκολο πράγμα.</p> <p>Εγώ μιλάω πολύ καλά τα γερμανικά, έμαθα τα ελληνικά όταν ήμουν στην Αθήνα και τα ιταλικά όταν ήμουν στη Ρώμη.</p> <p>Μιλάω ακόμα γαλλικά κι ισπανικά αρκετά καλά».</p> <p>Αναστέναξε.</p> <p>«Πάντα τα κατάφερα με τις ξένες γλώσσες, και κοίταξα να το καλλιεργήσω σκόπιμα το ταλέντο μου. Ήταν αναπόφευκτη η μετάθεση μου».</p> <p>«Λοιπόν, Μακαριότατε, να σου πω κάτι; Μπορείς να τη δεις τη Μέγκυ, εκτός πια κι αν σαλπάρεις αύριο το πρωί για τη Ρώμη».</p>	<p>Хотел поехать за ней, но ведь это было бы нечестно по отношению к ней и к Люку.</p> <p>А теперь я приехал, потому что знаю: не могу я повредить тому, чего не существует.</p> <p>— Куда вы уезжаете?</p> <p>— В Рим, в Ватикан. Кардинал ди Контини-Верчезе теперь занимает пост недавно скончавшегося кардинала Монтеверди.</p> <p>И, как я и предвидел, он берет меня к себе. Это большая честь, но и не только честь.</p> <p>Я не могу отказаться.</p> <p>— И надолго вы едете?</p> <p>— Боюсь, очень надолго.</p> <p>В Европе полыхает война, хоть отсюда нам и кажется, что это очень далеко.</p> <p>Римская католическая церковь нуждается в каждом своем дипломате, а благодаря кардиналу ди Контини-Верчезе, меня считают дипломатом.</p> <p>Муссолини тесно связан с Гитлером, один другого стоит, и Ватикан вынужден как-то объединять противоположные мировоззрения — католическую веру и фашизм.</p> <p>Задача не из легких.</p> <p>Я свободно говорю по-немецки, пока был в Афинах — овладел греческим, пока жил в Риме — овладел итальянским.</p> <p>Вдобавок бегло говорю по-французски и по-испански.</p> <p>— Он вздохнул.</p> <p>— У меня всегда были способности к языкам, и я сознательно их развивал. И теперь меня неизбежно переведут отсюда.</p> <p>— Что ж, ваше преосвященство, если только вам не завтра на пароход, вы еще можете повидаться с Мэгги.</p>
---	--

<p>Τα λόγια της ξέφυγαν προτού δώσει στον εαυτό της χρόνο να κάτσει να το σκεφτεί. γιατί δε θα 'πρεπε να τον δει η Μέγκυ μια φορά πριν φύγει, πολύ περισσότερο που, απ ό,τι πίστευε ο ίδιος, θα έλειπε για τόσο πολύ καιρό;</p> <p>Γύρισε το κεφάλι του στη μεριά της. Τούτα τα όμορφα απόμακρα γαλάζια μάτια ήταν πολύ έξυπνα, δύσκολο να τα ξεγελάσεις.</p> <p>Α, ναι, ήταν γεννημένος για διπλωμάτης!</p> <p>Ήξερε πάντα καλά τι έλεγε, ήξερε το λόγο για την κάθε του κίνηση.</p> <p>Η Ανν έπιασε τον εαυτό της να κρέμεται από τα χείλια του προσμένοντας την απάντησή του με κομμένη την ανάσα, όμως εκείνος έμενε σιωπηλός, κοιτώντας ίσια μπροστά του τα σμαραγδένια ζαχαροκάλαμα που απλώνονταν κατά τον ξέχειλο ποταμό, με το μωρό ξεχασμένο στην αγκαλιά του.</p> <p>Περιεργάστηκε σαν μαγεμένη το προφίλ του, το μέτωπο, την ίσια μύτη, το αποφασιστικό σαγόνι, το στόμα που ήξερε να κρατάει κρυφές τις σκέψεις του.</p> <p>Τι δυνάμεις επιστράτευε μέσα του όσο θωρούσε το τοπίο;</p> <p>Ποιες σύνθετες και πολύπλοκες ισορροπίες έψαχνε να βρει με το μυαλό του ανάμεσα στην αγάπη και το πάθος, στο καθήκον και τις σκοπιμότητες, στη δύναμη της θέλησής του και τη λαχτάρα του; Πώς τα ζύγιαζε όλα τούτα, και ποιο έβαζε αντίκρουσε ποιο για να φτάσει στο συμπέρασμα του;</p> <p>Σήκωσε το χέρι του να φέρει το τσιγάρο στο στόμα του. η Ανν είδε τα δάχτυλα του να τρέμουν κι άφησε την ανάσα που κρατούσε τόση ώρα. Τότε λοιπόν δεν ήταν αδιάφορος.</p> <p>Για δέκα περίπου λεπτά έμεινε αμίλητος. η Ανν του άναψε ακόμα ένα Κάπσταν και του το έδωσε στη θέση της τελειωμένης γόπας. Και κείνος κάπνισε και τούτο το δεύτερο τσιγάρο σιωπηλός, δίχως να πάρει ούτε μια φορά τη ματιά του από τα μακρινά βουνά και τα σύννεφα που κρέμονταν χαμηλά στον ουρανό, σπρωγμένα ίσαμε κει από τους μουσώνες.</p> <p>«Πού έχει πάει;» ρώτησε τέλος με μια απόλυτα φυσική φωνή, πετώντας τη δεύτερη γόπα πάνω από το παραπέτο της βεράντας.</p> <p>Από τη δική της απάντηση θα εξαρτιόταν η</p>	<p>Слова эти вырвались у Энн прежде, чем она успела подумать, что говорит; да и почему бы Мэгги не увидеться с ним разок перед его отъездом, тем более если он правда уезжает надолго?</p> <p>Ральф повернул голову и посмотрел на нее. Красивые синие глаза смотрят отрешенно, но так умно, так проникательно, этого человека не проведешь.</p> <p>О да, он прирожденный дипломат!</p> <p>И прекрасно понимает смысл ее слов и все ее тайные побуждения.</p> <p>Затаив дыхание, Энн ждала ответа, но он долго молчал — сидел и смотрел вверх изумрудной чащи тростника на полноводную реку и, кажется, забыл о спящей у него на руках малышке.</p> <p>Энн зачарованно разглядывала его сбоку — линию века, прямой нос, загадочно сомкнутые губы, упрямый подбородок.</p> <p>Какие силы собирал он в душе, созерцая эту даль?</p> <p>Какой сложной мерой измерял любовь, желание, долг, благоразумие, волю, страстную тоску, что перевесит в этом противоборстве?</p> <p>Он поднес к губам сигарету, пальцы его дрожали — и Энн неслышно перевела дух. Так, значит, ему не все равно.</p> <p>Ральф молчал, должно быть, минут десять; Энн зажгла еще одну сигарету, подала ему взамен погасшего окурка. Он и эту докурил до конца и все не сводил глаз с далеких гор, с хмурых туч, что снова сгущались в небе, грозя дождем.</p> <p>Потом швырнул второй окурочок вслед за первым через перила веранды и спросил самым обычным ровным голосом: — Где она сейчас?</p> <p>Теперь был ее черед задуматься — ведь от того,</p>
---	---

<p>απόφαση του. ήταν η σειρά της να σκεφτεί.</p> <p>Ήταν σωστό να σπρώχνεις άλλα ανθρώπινα πλάσματα σε μια τροχιά που κανένας δεν ήξερε πού οδηγούσε, ή σε τι;</p> <p>Για την Ανν μετρούσε μονάχα η Μέγκυ. τελείως έντιμα, δεν της καιγόταν καρφί για τούτο τον άντρα.</p> <p>Από μια άποψη δεν ήταν καθόλου καλύτερος από τον Λιουκ. Κυνηγούσε κάποιο όραμα δίχως να του μένει ποτέ μήτε χρόνος μήτε διάθεση να βάλει πάνω απ αυτό μια γυναίκα, έτρεχε να πιαστεί από ένα όνειρο που πιθανότατα δεν είχε καμιά υπόσταση έξω από το κλουβιασμένο του κεφάλι.</p> <p>Ούτε και περισσότερη ουσία απ' όση ο καπνός των εγκαταστάσεων για την επεξεργασία της ζάχαρης, που διαλυόταν ολοένα στη βαριά από τη μελάσα ατμόσφαιρα.</p> <p>Όμως ήταν αυτό που ήθελε και θα ξόδιαζε όλη του τη ζωή κυνηγώντας το.</p> <p>Ούτε το νου του θα έχανε ποτέ ούτε τη φρονιμάδα του, όσο και να την ήθελε τη Μέγκυ. Ούτε καν για το δικό της χατίρι δε θα βάζε σε κίνδυνο τις πιθανότητες που είχε να φτάσει κάποια μέρα να βάλει στο χέρι τα όσα λαχταρούσε, μολονότι φαινόταν ν' αγαπάει τη Μέγκυ πάνω από το καθετί, αν εξαιρούσες το παράξενο ιδανικό του. Όχι, ούτε καν για κείνη.</p> <p>Έτσι, αν του αποκρινόταν πως η Μέγκυ ήταν σε κάποιο πολυσύχναστο τουριστικό ξενοδοχείο, όπου μπορεί και να τον αναγνώριζαν, δε θα πήγαινε. Το ήξερε καλύτερα από τον καθέναν ο Αρχιεπίσκοπος Ντε Μπρικασάρ πως δεν ήταν από τους άντρες που περνάνε απαρατήρητοι και μπορούν να διατηρήσουν την ανωνυμία τους μέσα στο πλήθος.</p> <p>Η Ανν έγλειψε τα χείλια της και ξαναβρήκε τη λαλιά της.</p> <p>«Η Μέγκυ βρίσκεται σ' ένα σπιτάκι στο Μάτλοκ».</p> <p>«Πού;»</p> <p>«Στο Μάτλοκ, ένα νησί λίγο μετά το Πέρασμα του Γουιτςάντεν, ιδανικό για νιόπαντρα ζευγάρια που θέλουν την ησυχία τους.</p> <p>Άλλωστε, τέτοια εποχή δε θα πρέπει να υπάρχει ψυχή εκεί πέρα, φαντάζομαι».</p>	<p>что она ответит, зависит его решение.</p> <p>Вправе ли человек толкать других на путь, который неведомо куда ведет и неведомо чем кончится?</p> <p>У нее одна забота — Мэгги, и, честно говоря, ее нисколько не волнует, что станет с этим архиепископом.</p> <p>На свой лад он не лучше Люка. Рвется к какой-то своей сугубо мужской цели, и некогда ему или нет охоты поставить на первое место женщину; цепляется за мечту, гонится за призраком, который, должно быть, только и существует в его сумасбродной голове.</p> <p>Жаждет чего-то не более прочного, чем вот этот дым сахарного завода, что рассеивается в душном, пропахшем патоккой воздухе.</p> <p>А ему больше ничего не надо, и он растратит себя и всю свою жизнь на эту напрасную погоню.</p> <p>Как бы много ни значила для него Мэгги, здравый смысл ему не изменил. Даже ради Мэгги — а Энн уже начинала верить, что он любит Мэгги больше всего на свете, кроме этой своей непонятной мечты, — не поставит он на карту возможность рано или поздно овладеть тем, чего так жаждет. Нет, от этого он не откажется даже ради Мэгги.</p> <p>И, значит, если сказать ему, что Мэгги сейчас в каком-нибудь многолюдном курортном отеле, где его, Ральфа де Брикасара, могут узнать, он к ней не поедет. Уж он-то лучше всех понимает, что не останется незамеченным в любой толпе.</p> <p>Энн облизнула пересохшие губы.</p> <p>— У Мэгги домик на острове Матлок.</p> <p>— Где?</p> <p>— На острове Матлок. Это курорт возле пролива Уитсанди, очень уединенное место.</p> <p>А в это время года там и вовсе не бывает ни души.</p>
--	--

<p>Δεν άντεξε να μην προσθέσει:</p> <p>«Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται να σε δει κανένας!»</p> <p>«Όποτε μπορώ να είμαι ήσυχος, ε;» Πολύ ήρεμα, σηκώθηκε με το μωρό στην αγκαλιά του και το έδωσε στην Ανν.</p> <p>«Ευχαριστώ», της είπε, πηγαίνοντας στα σκαλιά.</p> <p>Μετά στάθηκε, γύρισε πίσω, κι είχε στα μάτια του μια λυπημένη παράκληση.</p> <p>«Πάντως κάνεις λάθος», είπε. «Θέλω μονάχα να τη δω, τίποτε παραπάνω.</p> <p>Ποτέ δε θα έμπλεκα τη Μέγκυ σε κάτι που θα έβαζε σε κίνδυνο την αθανασία της ψυχής της».</p> <p>«Η της δικής σου, ε; Εν πάση περιπτώσει, είναι καλύτερα να πας σαν Λιουκ Ο'Νηλ, τον περιμένουν στο νησί. Έτσι θα σαι σίγουρος πως δε θα δημιουργηθεί σκάνδαλο ούτε για σένα ούτε για τη Μέγκυ».</p> <p>«Κι αν εμφανιστεί ξαφνικά ο Λιουκ;»</p> <p>«Δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα. Έχει πάει στο Σίδνεϋ και δεν πρόκειται να γυρίσει πριν το Μάρτη.</p> <p>Άλλωστε μονάχα από μένα θα μπορούσε να μάθει πως είναι στο Μάτλοκ η Μέγκυ, κι εγώ δεν του το 'πα, Μακαριότατε».</p> <p>«Η Μέγκυ τον περιμένει τον Λιουκ;»</p> <p>Η Ανν χαμογέλασε στυφά. «Για τ'όνομα του Θεού, όχι!»</p> <p>«Δεν πρόκειται να της κάνω κακό», επέμεινε ο Ραλφ. «Θέλω μονάχα να τη δω λιγάκι, αυτό είν' όλο».</p> <p>«Το ξέρω, Μακαριότατε. Μα το γεγονός παραμένει πως θα της κάνετε πολύ λιγότερο κακό αν θέλατε κάτι περισσότερο».</p> <p>Όταν έφτασε ρετάροντας το αυτοκίνητο του Ρομπ, η Μέγκυ βρισκόταν στη θέση της στη βεράντα του σπιτιού, με το χέρι σηκωμένο ψηλά για να του δώσει σήμα πως ήταν όλα εντάξει κι ότι δε χρειαζόταν τίποτε.</p> <p>Σταμάτησε το αμάξι στο συνηθισμένο σημείο για να κάνει τη μανούβρα του και να φύγει, μα</p>	<p>— И не удержалась, прибавила:</p> <p>— Не беспокойтесь, вас никто не увидит!</p> <p>— Очень утешительно. — Тихонько, осторожно он передал Энн спящего ребенка.</p> <p>— Благодарю вас. — Он пошел к лестнице.</p> <p>Потом обернулся, посмотрел с волнением, почти с мольбой.</p> <p>— Вы глубоко ошибаетесь. Я хочу только увидеть Мэгги, не более того.</p> <p>Никогда бы я не сделал ничего такого, что может погубить ее душу.</p> <p>— И вашу тоже, да? Что ж, поезжайте под видом Люка О'Нила, его там ждут. Тогда ни вам, ни Мэгги наверняка нечего бояться скандала.</p> <p>— А вдруг он тоже приедет?</p> <p>— И не подумает. Он отправился в Сидней и не вернется раньше марта.</p> <p>О том, что Мэгги на Матлоке, он мог узнать только от меня, а я ему об этом не сказала, ваше преосвященство.</p> <p>— А Мэгги ждет Люка?</p> <p>— О нет! — Энн невесело улыбнулась.</p> <p>— Я ничем не хочу ей повредить, — настойчиво сказал Ральф. — Я только хочу ненадолго увидеть ее, вот и все.</p> <p>— Я прекрасно это знаю, ваше преосвященство. Но на самом-то деле вы повредили бы ей неизмеримо меньше, если бы хотели большего, — сказала Энн.</p> <p>Когда старая машина Роба, треща и фыркая, подкатила по дороге, Мэгги, как всегда, стояла на веранде и помахала ему рукой — знак, что все в порядке и ей ничего не нужно.</p> <p>Роб остановил машину на обычном месте и только начал разворачиваться, как из нее</p>
---	---

<p>προτού πάρει το δρόμο της επιστροφής πετάχτηκε από μέσα ένας άντρας με σορτς, πουκαμισάκι, σανδάλια και μια βαλίτσα στα χέρια.</p> <p>«Γεια σου, κύριε Ο'Νηλ!» φώναξε ο Ρομπ φεύγοντας.</p> <p>Όμως ποτέ ξανά δε θα τους μπερδεύει η Μέγκυ, τον Λιουκ Ο'Νηλ και τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Αυτός εδώ δεν ήταν ο Λιουκ. τα μάτια της δε γελιόνταν, ούτε τώρα που ήταν λιγιστό το φως του σούρουπου και μεγάλη η απόσταση.</p> <p>Στάθηκε εκεί σαν άγαλμα και τον περίμενε όσο να κατηγορήσει το δρόμο για το σπίτι, ο Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Είχε αποφασίσει πως την ήθελε λοιπόν τελικά. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για το ότι πήγαινε να τη βρει σένα τέτοιο μέρος, δίνοντας το όνομα Λιουκ Ο'Νηλ.</p> <p>Λες και δε λειτουργούσε τίποτε πάνω της, ούτε τα μέλη ούτε ο νους ούτε η καρδιά.</p> <p>Μα αν ερχόταν ο Ραλφ να τη διεκδικήσει, γιατί δεν ένιωθε κάτι;</p> <p>Γιατί δεν έτρεχε να πέσει στην αγκαλιά του, τόσο απίστευτα χαρούμενη που τον έβλεπε ώστε να μη νοιάζεται για τίποτε;</p> <p>Αυτός ήταν, ο Ραλφ, το μόνο που είχε ζητήσει ποτέ της από τη ζωή. Μήπως δεν είχε κλείσει μόλις μια βδομάδα πασχίζοντας να βγάλει τούτο το γεγονός από το μυαλό της;</p> <p>Καταραμένος να 'ταν, καταραμένος! Γιατί στο διάολο έπρεπε να 'ρθει τη στιγμή που άρχιζε επιτέλους να τον διώχνει από τη σκέψη της, αν όχι από την καρδιά της;</p> <p>Αχ, τώρα όλα θα ξανάρχιζαν πάλι! Άφωνα, με τον ιδρώτα να κυλάει, θυμωμένη, στεκόταν σαν άγαλμα και κοίταζε, κοίταζε τούτη τη γεμάτη χάρη μορφή να πλησιάζει ολοένα.</p> <p>«Γεια σου, Ραλφ», είπε μέσα απ τα δόντια της, δίχως να σηκώνει τα μάτια της στα δικά του.</p> <p>«Γεια σου, Μέγκυ».</p> <p>«Πέρασε μέσα. Θέλεις να σου κάνω ένα τσάι;» Όπως του μιλούσε προπορεύτηκε να του δείξει το δρόμο για το καθιστικό, πάντα δίχως να τον κοιτάει.</p>	<p>выскочил человек в рубашке, шортах и сандалиях, с чемоданом в руке.</p> <p>— Счастливо, мистер О'Нил! — крикнул, отъезжая, Роб.</p> <p>Но никогда больше Мэгги не спутает Люка О'Нила и Ральфа де Брикасара.</p> <p>Это не Люк — даже на расстоянии, в быстро меркнувшем вечернем свете нельзя ошибиться.</p> <p>И вот она стоит, ошеломленная, и смотрит, как идет к ней по дороге Ральф де Брикасар.</p> <p>Так, значит, все-таки она ему желанна? Иначе зачем бы ему приехать к ней в такое место под именем Люка О'Нила.</p> <p>Она оцепенела, не слушались ни ноги, ни разум, ни сердце.</p> <p>Вот он, Ральф, он пришел за нею, почему же она ничего не чувствует?</p> <p>Почему не бежит навстречу, не кидается ему на шею, почему нет той безмерной радости, когда забываешь обо всем на свете?</p> <p>Вот он, Ральф, а ведь только он ей в жизни и нужен — разве она не старалась целую неделю внушить себе обратное?</p> <p>Будь он проклят, будь проклят! Какого черта он заявляется как раз теперь, когда она стала наконец вытеснять его если не из сердца, то хоть из мыслей?</p> <p>А теперь все начнется сызнова! Оглушенная, злая, вся в испарине, она стояла и тупо ждала и смотрела, как он, высокий, стройный, подходит ближе.</p> <p>— Здравствуй, Ральф, — сказала она сквозь зубы, не глядя ему в лицо.</p> <p>— Здравствуй, Мэгги.</p> <p>— Отнеси свой чемодан в комнату. Хочешь чаю? — сказала она, все так же не глядя, и пошла впереди него в гостиную.</p>
---	--

«Ναι, θα θελα ένα τσάι», της αποκρίθηκε σφιγμένος όσο και κείνη.

Την ακολούθησε στην κουζίνα και κάθισε εκεί όσο έβαζε η Μέγκυ το ηλεκτρικό τσαγιερό στην πρίζα, κι άνοιγε ντουλάπια και συρτάρια να βρει τα σερβίτσια.

Όταν του έδωσε το μεγάλο κουτί με τα μπισκότα Άρνολντ, εκείνος το άνοιξε, πήρε δυο χούφτες βουτήματα από μέσα, και τα βάλε σ'ένα πιατάκι.

Το νερό έβρασε, η Μέγκυ το άδειασε στην τσαγιέρα όπου είχε ρίξει μπόλικες κουταλιές τσάι.

Μετά πήρε τα μπισκότα και την τσαγιέρα να τα πάει μέσα, κι ο Ραλφ την ακολούθησε πάλι πίσω στο καθιστικό, φέρνοντας τα φλιτζάνια και τα πιατάκια τους.

Τα τρία δωμάτια ήταν χτισμένα το ένα πλάι στο άλλο, από τη μια μεριά του καθιστικού υπήρχε η πόρτα για την κρεβατοκάμαρα, από την άλλη για την κουζίνα, και πίσω από την κουζίνα βρισκόταν το μπάνιο.

Αυτό σήμαινε πως είχε δυο βεράντες το σπίτι, μια που έβλεπε στο δρόμο και μια κατά την ακρογιαλιά.

Πράγμα που σήμαινε με τη σειρά του πως ο καθένας τους είχε να κοιτάει κάπου δίχως να ναι αναγκασμένος να κοιτάει τον άλλο.

Η τροπική νύχτα είχε πέσει από τη μια στιγμή στην άλλη όπως πάντα και το σκοτάδι ήταν πηχτό, μα από τις ανοιχτές, συρταρωτές μπαλκονόπορτες περνούσε το ζεστό απαλό αεράκι κι άκουγες το νερό να παφλάζει στην παραλία και το μακρινό κύμα να σπάει στις ξέρες.

Ήπιαν το τσάι τους σιωπηλά, αν και κανένας τους δεν μπόρεσε να φάει έστω κι ένα μπισκότο, κι η σιωπή παρατάθηκε και αφού τέλειωσαν το τσάι, ώσπου εκείνος γύρισε πάνω της τη ματιά του, ενώ εκείνη κρατούσε τη δικιά της σταθερά καθηλωμένη στα καμώματα ενός μικρού φοίνικα έξω από τη βεράντα, κατά τη μεριά του δρόμου, που δεν έπαυε να σειέται και να λυγίζεται στο φύσημα του αέρα.

«Τι συμβαίνει, Μέγκυ;» τη ρώτησε, τόσο γλυκά και τρυφερά που η καρδιά της χτύπησε φρενιασμένα, και της φάνηκε πως θα πέθαινε από τον πόνο, γιατί δεν άντεχε να τον ακούει να της

— С удовольствием выпью, — таким же неестественным, натянутым тоном отозвался Ральф.

Он прошел за нею в кухню и смотрел, как она хлопочет: налила из-под крана горячей воды в чайник для заварки, включила электрический чайник, достала из буфета чашки, блюдца.

Подала ему большую пятифунтовую коробку печенья, он высыпал на тарелку пригоршню, другую.

Электрический чайник закипел, Мэгги выплеснула воду из маленького чайника, заварила свежий чай.

И пошла с чайником и тарелкой печенья в гостиную, Ральф понес за нею блюдца и чашки.

Все три комнаты шли подряд: спальня по одну сторону гостиной, кухня по другую, за кухней — ванная.

Тем самым в домике имелись две веранды, одна обращена к дороге, другая — к берегу.

И тем самым, опять же, сидя друг против друга, каждый мог смотреть не в лицо другому, а куда-то вдаль.

Стемнело внезапно, как всегда в тропиках, но в раздвижные двери вливалось мягкое теплое дыхание ветра, негромкий плеск волн, отдаленный шум прибоя у рифа.

Они молча пили чай, к печенью не притронулись — кусок не шел в горло; допив чай, Ральф перевел глаза на Мэгги, а она все так же упорно смотрела, как шаловливо машет листьями молоденькая пальма у веранды, выходящей на дорогу.

— Что с тобой, Мэгги? — спросил он так ласково, нежно, что сердце ее неистово заколотилось и едва не разорвалось от боли: спросил, как бывало когда-то, как спрашивает

<p>κάνει αυτή την ερώτηση, την τόσο παλιά και γνώριμη, την ερώτηση του μεγάλου άντρα προς το μικρό κοριτσάκι.</p> <p>Δεν είχε έρθει στο Μάτλοκ για να δει τη γυναίκα.</p> <p>Είχε έρθει να δει το παιδί. Το παιδί ήταν που αγαπούσε, όχι τη γυναίκα. Τη γυναίκα την είχε μισήσει από τη στιγμή της γέννησής της.</p> <p>Σηκώθηκαν τα μάτια της στα δικά του, κι ήταν στρογγυλεμένα, διάπλατα, έκπληκτα, οργισμένα-ακόμα και τώρα, ακόμα και τώρα!</p> <p>Λες κι είχε σταματήσει ο χρόνος, καθόταν και τον κοίταζε έτσι, ώσπου τον ανάγκασε να δει την ώριμη γυναίκα μέσα σ' αυτά τα καθάρια σαν κρύσταλλο μάτια. Τα μάτια της Μέγκυ.</p> <p>Αχ, Θεέ μου, τα μάτια της Μέγκυ!</p> <p>Το εννοούσε αυτό που είχε πει στην Ανν, ήθελε να τη δει μονάχα, τίποτε παραπάνω.</p> <p>Μόλο που την αγαπούσε δεν είχε έρθει να γίνει εραστής της. Μόνο να τη δει, να της μιλήσει, να είναι φίλος της, να κοιμηθεί στον καναπέ του καθιστικού όσο θα προσπαθούσε για μια ακόμα φορά να σκάψει για να βρει τη ρίζα της αιώνιας τούτης γοητείας που ασκούσε πάνω του, πιστεύοντας πως έτσι και την έβλεπε απόλυτα εκτεθειμένη στα μάτια του θα βρίσκε ίσως τρόπους στην ψυχή του να την πολεμήσει.</p> <p>Είχε σταθεί δύσκολο να προσαρμοστεί σε μια Μέγκυ με στήθη, μέση, γοφούς. όμως τα χε καταφέρει γιατί σαν κοίταζε τα μάτια της, εκεί, σαν φλόγα σε καντήλι εκκλησιάς, έλαμπε η δικιά του Μέγκυ.</p> <p>Ένα μυαλό κι ένα πνεύμα, που από την έλξη τους δεν είχε ποτέ λευτερωθεί από την πρώτη κίολας φορά που την είχε συναντήσει, αναλλοίωτα πάντα μέσα σ' αυτό το βασανιστικά αλλαγμένο κορμί. Μα όσο μπορούσε να βλέπει κάποια απόδειξη της συνεχιζόμενης ύπαρξής τους στα μάτια της, μπορούσε και ν' αποδέχεται το διαφοροποιημένο σώμα, να πειθαρχεί την έλξη που ένιωθε γι αυτό.</p> <p>Και χρεώνοντας τη με τις δικές του επιθυμίες και τα δικά του όνειρα, δεν είχε αμφισβητήσει ποτέ πως ήθελε κι η Μέγκυ το ίδιο, μέχρι που την είδε να στρέφεται εναντίον του σαν μανιασμένη</p>	<p>взрослый человек малого ребенка.</p> <p>Совсем не для того он приехал на Матлок, чтобы увидеть взрослую женщину.</p> <p>Он приехал повидать маленькую девочку. И любит он маленькую девочку, а не взрослую женщину. Женщину в ней он возненавидел с первой минуты, едва Мэгги перестала быть ребенком.</p> <p>И она отвернулась от пальмы, подняла на него изумленные, оскорбленные, гневные глаза — даже сейчас, даже в эту минуту!</p> <p>Время остановилось, она смотрела на него в упор, и у него перехватило дыхание, ошеломленный, он поневоле встретился с взрослым, женским взглядом этих прозрачных глаз. Глаза Мэгги. О Господи, глаза Мэгги!</p> <p>Он сказал Энн Мюллер то, что думал, он и вправду хотел только повидать Мэгги, не более того.</p> <p>Он любит ее, но вовсе не затем он приехал, чтобы стать ее любовником. Только увидеть ее, поговорить с ней, быть ей другом, переночевать на кушетке в гостиной и еще раз попытаться вырвать с корнем вечную тягу к ней — он издавна ею околдован, но, быть может, если извлечь это странное очарование на свет Божий, он сумеет собраться с духом и навсегда освободиться.</p> <p>Нелегко освоиться с этой новой Мэгги, у которой высокая грудь, тонкая талия и пышные бедра, но он освоился, потому что заглянул ей в глаза, и там, словно лампада в святилище, сияла его прежняя Мэгги.</p> <p>В неузнаваемом, тревожно переменившемся теле — тот же разум и та же душа, что неодолимо притягивали его с первой встречи; и пока он узнает их в ее взгляде, можно примириться с новой оболочкой, победить влечение к ней.</p> <p>Он и ей приписывал те же скромные желания и мечты и не сомневался, что ничего иного ей от него не нужно, так он думал вплоть до рождения Джастины, когда Мэгги вдруг</p>
--	---

<p>αγριόγατα, στη γέννηση της Τζαστίν.</p> <p>Ακόμα και τότε, σαν καταλάγιασαν μέσα του η πίκρα κι ο θυμός, είχε αποδώσει τη συμπεριφορά της στον πόνο που είχε δοκιμάσει, τον πόνο της ψυχής της περισσότερο, παρά του κορμιού της.</p> <p>Τώρα, βλέποντας την επιτέλους έτσι όπως ήταν πράγματι, μπορούσε να εντοπίσει στη στιγμή το πότε ακριβώς είχε μετασηματιστεί από παιδί σε γυναίκα:</p> <p>ήταν σε κείνη τη συνάντηση τους στο κοιμητήριο της Ντρογκέντα, μετά το πάρτι της Μαίρης Κάρσον.</p> <p>Όταν της είχε εξηγήσει γιατί δεν μπορούσε να της δείχνει ιδιαίτερη προσοχή, επειδή μπορεί να τον κατηγορούσε ο κόσμος πως ενδιαφερόταν γι αυτή σαν άντρας.</p> <p>Τον είχε κοιτάξει τότε κι είχαν μια έκφραση τα μάτια της που δεν την είχε καταλάβει, μετά είχε στρέψει αλλού το κεφάλι της, κι όταν είχε γυρίσει να τον κοιτάξει ξανά είχε εξαφανιστεί η ακαταλαβίστικη έκφραση της.</p> <p>Και τώρα πια αντιλαμβανόταν πως από κείνη τη στιγμή η Μέγκυ τον συλλογιόταν κάτω από πρίσμα διαφορετικό: τις φορές που τον είχε φιλήσει, δεν τον είχε φιλήσει πάνω σε μια στιγμιαία αδυναμία, για να το μετανιώσει ύστερα, να γυρίσει πίσω και να τον σκέφτεται με τον τρόπο τον παλιό, όπως είχε κάνει ο ίδιος.</p> <p>Αυτός που είχε διαιωώσει τις αυταπάτες του, τις είχε συντηρήσει, τις είχε στριμώξει όπως όπως στον αναλλοίωτο τρόπο της ζωής του, τις είχε κολλήσει πάνω του σαν δεύτερη επιδερμίδα.</p> <p>Ενώ όλο αυτό τον καιρό η Μέγκυ εφοδίαζε την αγάπη που του είχε με στόχους και επιθυμίες ώριμης γυναίκας.</p> <p>Έπρεπε να παραδεχτεί πως από το πρώτο τους φιλή κι ύστερα την ήθελε σαρκικά, αλλά η σωματική του λαχτάρα δεν τον είχε βασανίσει ποτέ έτσι όπως τον είχε βασανίσει η αγάπη της καρδιάς του. τα έβλεπε σαν πράγματα διαφορετικά και ξέχωρα, όχι σαν δυο όψεις της ίδιας κατάστασης.</p> <p>Ενώ η Μέγκυ, φτωχό, παρεξηγημένο πλάσμα, δεν είχε θρέψει τέτοιου είδους υπεκφυγές κι ανοησίες μέσα της για να μπορεί να γλιτώσει.</p> <p>Εκείνη τη στιγμή, αν υπήρχε κάποιος τρόπος θα χε εξαφανιστεί από το Μάτλοκ, θα το χε βάλει στα</p>	<p>νακίнулась на него, точно разъяренная кошка.</p> <p>Да и тогда, едва утихли гнев и обида, он объяснил эту вспышку ее страданиями, больше духовными, чем телесными.</p> <p>Сейчас он наконец увидел ее такой, какой она стала, и теперь с точностью до секунды мог сказать, когда же совершилась перемена и Мэгги впервые посмотрела на него глазами не ребенка, а женщины — в ту встречу на дрохедском кладбище, в день рождения Мэри Карсон.</p> <p>В тот вечер, когда он объяснял, что не мог на балу быть к ней внимательнее — вдруг подумают, будто он по-мужски ею увлекся.</p> <p>Она как-то странно посмотрела на него тогда и отвернулась, а когда опять посмотрела, непонятого выражения в глазах уже не было.</p> <p>И лишь теперь он понял, что с тех пор она видела его в ином свете; и ее тогдашний поцелуй был не мимолетной слабостью, после чего она вновь стала относиться к нему по-прежнему, — это ему только чудилось.</p> <p>Он старательно обманывал себя, тешился этим самообманом, изо всех сил прилаживал его к своему раз навсегда избранному пути, облачался в самообман, как во власяницу.</p> <p>А она тем временем чисто по-женски обставляла и украшала свою любовь, будто вила гнездо.</p> <p>Надо признаться, телом он желал ее еще после того первого поцелуя, но желание никогда не было в нем так остро, так неотступно, как любовь; и ему казалось, это не две стороны одного и того же чувства, одно с другим не связано.</p> <p>А она, бедняжка, оставалась непонятой, на нее-то не напала такая безрассудная слепота.</p> <p>Будь у него в эту минуту хоть какой-то способ умчаться с острова Матлок, он бежал бы от</p>
--	---

<p>πόδια σαν τον Ορέστη όταν τον κυνηγούσαν οι Ερινύες.</p> <p>Όμως δεν μπορούσε να φύγει από το νησί, κι είχε το κουράγιο να μείνει μαζί της μάλλον παρά να πάρει τους δρόμους και να περιπλανιέται άσκοπα μέσα στη νύχτα.</p> <p>Τι μπορώ να κάνω, πώς θα μπορούσα να επανορθώσω; Την αγαπώ!</p> <p>Κι αφού την αγαπώ, πρέπει να την αγαπώ γι αυτό που είναι τώρα, όχι γι αυτό που ήταν κάποτε, σ'έναν περαστικό σταθμό της εφηβείας της που τον ξεπέρασε μέσα στη διαδρομή της ζωής της.</p> <p>Είναι τα γυναικεία στοιχεία που αγαπούσα πάντα πάνω της, την ικανότητα της ν'αντέχει και να κουβαλάει τα βάρη της.</p> <p>Έτσι, Ραλφ ντε Μπρικασάρ, βγάλε τις παρωπίδες σου, δεξ την όπως είναι στ'αλήθεια, όχι όπως ήταν πριν από πολύ καιρό.</p> <p>Πριν δεκάξι χρόνια, δεκάξι ατέλειωτα απίστευτα χρόνια... Είμαι σαράντα τεσσάρων κι είναι είκοσι έξι, κανένας από τους δυο μας δεν είναι πια παιδί, όμως ο πιο ώριμος είμαι εγώ, και πάρα πολύ μάλιστα.</p> <p>Το 'χες για σίγουρο τη στιγμή που με είδες να βγαίνω από το αυτοκίνητο του Ρομπ, δεν είν' έτσι, Μέγκυ;</p> <p>Υπέθεσες πως είχα ενδώσει επιτέλους. Και πριν προφτάσεις να το χαρείς εγώ έκατσα και σου 'δειξα πόσο έξω είχες πέσει.</p> <p>Κουρέλιασα την ψευδαίσθηση σου σαν να 'ταν κανένα παλιό, βρόμικο κομμάτι ύφασμα.</p> <p>Αχ, Μέγκυ! Τι σου 'χω κάνει; Πώς μπορούσα να είμαι τόσο τυφλός, τόσο απίστευτα εγωκεντρικός;</p> <p>Ήταν λάθος μου που ήρθα να σε βρω, εκτός κι αν το κάνα για να σε διαλύσω ολωσδιόλου.</p> <p>Όλ' αυτά τα χρόνια ήταν μια παρεξήγηση η αγάπη μας και καθένας μας είχε τελείως διαφορετικούς στόχους απ τον άλλο.</p> <p>Τον κοίταζε πάντα στα μάτια, και τα δικά της γέμιζαν ντροπή, ταπεινώση, όπως το πρόσωπο του άλλαζε ολοένα έκφραση για να φτάσει να πάρει την τελική, του οίκτου. Τότε η Μέγκυ φάνηκε να συνειδητοποιεί όλο το μέγεθος και τη φρίκη του</p>	<p>Μэгги, точно Орест от Эвменид.</p> <p>Но бежать было нельзя — и у него хватило мужества остаться с Мэгги, а не пуститься бессмысленно бродить всю ночь по острову.</p> <p>Что же мне делать, как искупить свою вину? Ведь я и правда ее люблю!</p> <p>А если люблю, так, уж конечно, потому, что она вот такая, как сейчас, а вовсе не в краткую пору ее полудетской влюбленности.</p> <p>Я всегда любил то, что есть в ней женского: бесконечное терпенье, с каким несет она бремя своей судьбы.</p> <p>Итак, Ральф де Брикассар, сбрось шоры, пора увидеть ее такую, как она есть, а не какой была когда-то.</p> <p>Шестнадцать лет назад, шестнадцать долгих, не правдоподобных лет... Мне сорок четыре, ей двадцать шесть; оба мы уже не дети, но мне несравнимо дальше до зрелости.</p> <p>В ту минуту, как я вылез из машины Роба, ты решила, что все ясно, все само собой разумеется, не так ли, Мэгги?</p> <p>Подумала: наконец-то я сдался. И еще не успела опомниться, как мне пришлось показать тебе, что ты ошиблась.</p> <p>Я разорвал твою розовую надежду в клочья, словно грязную тряпку.</p> <p>Ох, Мэгги, что же я с тобой сделал? Как я мог быть таким слепым, таким черствым себялюбцем?</p> <p>Вот приехал тебя повидать — и ровно ничего не достиг, только истерзал тебя.</p> <p>Все эти годы мы любили друг друга по-разному и совсем друг друга не понимали.</p> <p>А Мэгги смотрела ему в глаза, и в ее глазах все явственней сквозили стыд и унижение; а по его лицу проносились тени самых разных чувств, под конец оно выразило безмерную жалость, и тут она поняла, как страшно, как жестоко</p>
--	--

<p>λάθους της, όπως και κάτι άλλο, πολύ χειρότερο: το γεγονός πως ήξερε κι εκείνος για το λάθος της.</p> <p>Φύγε, τρέχα! Τρέχα, Μέγκυ, εξαφανίσου από δω χάμω, με τα υπολείμματα της περηφάνιας που σου 'χει αφήσει!</p> <p>Τη στιγμή που το σκέφτηκε το κάνε και πράξη, πετάχτηκε πάνω κι άρχισε να τρέχει.</p> <p>Την άρπαξε πριν φτάσει στη βεράντα, κι η φόρα που είχε πάνω στην τρεχάλα της την έκανε να στριφογυρίσει και να κολλήσει στο στήθος του, κι ήταν τόσο δυνατή η σύγκρουση που ο Ραλφ παραπάτησε.</p> <p>Δε μετρούσαν, τίποτ' απ' όλ' αυτά δε μετρούσε, μήτε η αιματηρή του μάχη να διατηρήσει την ακεραιότητα της ψυχής του, μήτε ο μακρόχρονος αγώνας της θέλησης να επιβληθεί στον πόθο. μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχε ζήσει ζωές ολόκληρες.</p> <p>Όλη αυτή η δύναμη, που την κρατούσε σε νάρκη, σε αδράνεια, σε μια κατάσταση λανθάνουσα, δε χρειαζόταν παρά ένα άγγιγμα για να τροφοδοτήσει μια έκρηξη, να προκαλέσει ένα χάος όπου το μυαλό του υποτάχτηκε στο πάθος, η θέληση του κορμιού αφάνιζε τη θέληση του νου.</p> <p>Τα χέρια της σηκώθηκαν να τυλιχτούν γύρω από το λαιμό του, τα δικά του πέρασαν πίσω στην πλάτη της με μια κίνηση σπασμωδική. έσκυψε το κεφάλι του, έψαξε με το στόμα του το δικό της, το βρήκε.</p> <p>Το στόμα της, όχι πια μια ανεπιθύμητη ακάλεστη μνήμη αλλά πραγματικότητα. τα μπράτσα της τυλιγμένα γύρω του, να τον σφίγγουν λες και δε θ' άντεχε να τον αφήσει να της φύγει. ο τρόπος που έμοιαζε να λιώνει ολόκληρη στην αγκαλιά του. πόσο σκοτεινή σαν τη νύχτα ήταν, ένα ανακάτεμα μνήμης και πόθου, ανεπιθύμητης μνήμης, απρόσκλητου πόθου.</p> <p>Και κείνος, να το λαχταράει μέσα του τόσα χρόνια, να την αποζητάει δίχως να το ξέρει και ν' αρνιέται συνάμα τη δύναμη της, να μην αφήνει τον εαυτό του να τη σκεφτεί καν σαν γυναίκα!</p> <p>Την κουβάλησε στα χέρια μέχρι το κρεβάτι, ή πήγαν μαζί;</p> <p>Πίστευε πως έπρεπε να την είχε κουβαλήσει, αλλά δεν μπορούσε να ναι σίγουρος. ήξερε μονάχα πως βρέθηκε εκεί η Μέγκυ, πως ήταν κι ο ίδιος εκεί, τα χέρια της πάνω στο κορμί του, τα χέρια του πάνω στο κορμί της.</p>	<p>ошиблась. Хуже того, поняла, что он это знает.</p> <p>Прочь отсюда, беги! Беги от него, Мэгги, сохрани последние жалкие остатки гордости!</p> <p>Едва подумав так, она вскочила и в самом деле кинулась бежать.</p> <p>Она не успела выбежать на веранду — Ральф перехватил ее, она с размаху налетела на него с такой силой, что закружилась сама и едва не сбила его с ног.</p> <p>И все оказалось напрасным: изнурительная внутренняя борьба, долгие старания сохранить душу в чистоте и силой воли подавить желание; в один миг Ральф пережил десять жизней.</p> <p>Все силы, что дремали в нем, заглушенные, подавленные, только и ждали малого толчка — и вот взрыв, хаос, и разум раболепно склоняется перед страстью, и воля разума гаснет перед волей плоти.</p> <p>Руки Мэгги взлетели и обвили его шею, его руки судорожно сжались у нее за спиной; наклонив голову, он искал губами ее губы, нашел.</p> <p>Ее губы — живые, теплые, уже не просто непрошеное, нежеланное воспоминание; она обвила его руками, словно никогда больше не выпустит; сейчас казалось, она — воск в его руках, и темна как ночь, и в ней сплетены память и желание, нежеланная память и непрошеное желание.</p> <p>Наверно, долгие годы он жаждал вот этой минуты, жаждал ее, Мэгги, и отвергал ее власть, и попросту не позволял себе видеть в ней женщину!</p> <p>Донес ли он ее до постели на руках, или они шли вместе?</p> <p>Ему казалось — он ее отнес, а может быть, и нет; но вот они оба на постели, и он ощущает ладонями ее тело и ее ладони на своей коже.</p>
---	---

Α, Θεέ μου!

Μέγκυ μου, Μέγκυ μου! Πώς μπόρεσαν να μου μάθουν από παιδί ακόμα να σε θεωρώ βεβήλωση;

Ο χρόνος έπαυε να μετριέται με το τικ τακ του ρολογιού κι άρχισε να κυλάει ίσαμε που έφτασε να μην έχει πια νόημα, παρά μονάχα μια βαθύτερη διάσταση πιο πραγματική κι από τον ίδιο το χρόνο.

Την ένιωθε κι ωστόσο δεν την ένιωθε, όχι σαν μια ύπαρξη ξεχωριστή. ήθελε να την κάνει επιτέλους και για πάντα ένα κομμάτι του εαυτού του, ένα μπόλι που να 'ταν εαυτός του, δεν άντεχε μια συμβίωση όπου θα την αναγνώριζε σαν ένα πλάσμα ξέχωρο, διάφορο.

Ποτέ ξανά δε θα μπορούσε να ισχυριστεί πως δεν ήξερε τις καμπύλες του στήθους και της κοιλιάς και των γοφών, τις πτυχές και τις κοιλότητες ανάμεσα τους.

Πραγματικά ήταν φτιαγμένη γι αυτόν, γιατί αυτός την είχε φτιάξει. Δεκάξι χρόνια την έπλαθε και της έδινε σχήμα, δίχως να ξέρει πως το κάνε, και πολύ περισσότερο δίχως να ξέρει γιατί το κάνε.

Κι είχε ξεχάσει πως την είχε αποδιώξει, πως την είχε παραδώσει σ' άλλα χέρια, ότι ένας άλλος άντρας της είχε δείξει το τέλος της διαδικασίας που είχε αρχίσει ο ίδιος, που σκόπευε πάντα να διαφυλάξει για τον εαυτό του, γιατί η Μέγκυ ήταν η πτώση του, το ρόδο του, η δημιουργία του.

Ήταν ένα όνειρο απ όπου δε θα ξέφευγε ποτέ ξανά, ποτέ όσο ήταν άντρας, με το κορμί ενός άντρα.

Αχ, Θεέ μου! Ξέρω, ξέρω.

Ξέρω γιατί την κράτησα μέσα μου σαν παιδί και σαν ιδέα, μόλο που τα είχε ξεπεράσει και τα δυο από καιρό, όμως γιατί θα 'πρεπε να το μάθω μ' αυτό τον τρόπο;

Γιατί κατάλαβε επιτέλους πως στόχος του δεν ήταν να γίνει άντρας, να είναι άντρας. Όχι, ποτέ άντρας. κάτι πολύ μεγαλύτερο, κάτι πέρα από το ριζικό ενός απλού άντρα.

Κι ωστόσο, τελικά το ριζικό του ήταν εδώ, κάτω από τα χέρια του, σπάρταρούσε και φλεγόταν μαζί του, μαζί με τον άντρα που ήταν αυτός.

Ο господи!

Мэгги моя, Мэгги! Как же меня с младенчества приучили думать, будто ты — скверна?

Время уже не отсчитывало секунды, но хлынуло потоком, и захлестнуло его, и потеряло смысл, осталась лишь глубина неведомого донныне измерения, более подлинная, чем подлинное время.

Ральф еще ощущал Мэгги, но не как нечто отдельное, пусть же окончательно и навсегда она станет неотделимой частью его существа, единой тканью, которая и есть он сам, а не что-то, что с ним спаяно — и все же иное, особое.

Никогда уже ему не забыть встречного порыва этой груди, живота, бедер, всех сокровенных линий и складок этого тела.

Поистине она создана для него, ведь он сам ее создал; шестнадцать лет он лепил и ваял ее, и сам того не подозревал, и уж вовсе не подозревал, почему он это делает.

Сейчас он не помнил, что отказался от нее когда-то, что другой провел ее до конца по пути, которому он положил начало, который сам избрал для нее и для себя, ведь она — его гибель, его роза, его творение.

Сон, от которого ему уже не пробудиться, пока он — человек из плоти и крови. О Господи, милостивый

Боже! Я знаю, знаю!

Я знаю, отчего так долго, так упорно думал о ней как о бесплотном образе, о ребенке, когда она давно уже выросла из этой тесной оболочки, но почему через такой жестокий урок открылось мне это знание?

Ибо только теперь он наконец понял, что всегда стремился не быть всего лишь человеком, мужчиной, — он желал большего, судьбы несравненно более великой, чем дается обыкновенным смертным.

И вот чем все кончилось — вот она, его судьба, под его ладонями, пылает и трепещет вместе с ним, женщина — с мужчиной.

Άντρας, άντρας για πάντα. Θεέ μου, δε θα μπορούσες να με είχες προφυλάξει απ αυτό;

Είμαι άντρας, ποτέ δε θα μπορέσω να γίνω θεός, ήταν μια πλάνη, η ζωή μου όλη που την ξόδεψα ψάχνοντας τρόπο ν' ανακηρυχτώ θεός.

Είμαστε άραγε ίδιοι, όλοι εμείς οι κληρικοί; Λαχταράμε με τον ίδιο τρόπο να γενούμε θεοί;

Κι αποκηρύσσουμε με όρκο τη μόνη πράξη που μας αποδείχνει αναντίρρητα άντρες.

Τύλιξε τα χέρια του γύρω της και κοίταξε με μάτια γεμάτα δάκρυα το γλυκό, απαλά φωτισμένο πρόσωπο, είδε το τριανταφυλλένιο στόμα ν' ανοίγει, ν' ανοίγει κι άλλο, να γίνεται ένας ανήμπορος κύκλος μέσα στο σάστισμα, στην ηδονή.

Τα πόδια και τα χέρια της ήταν τυλιγμένα γύρω του, ζωντανά σκοινιά που τον έδεναν μαζί της, μεταξένια και λεία, και συνάμα βασανιστικά ακούμπησε το σαγόνι του στον ώμο της, και το μάγουλο του στην απαλή της επιδερμίδα, και παρέδωσε τον εαυτό του στην τρελή, εξαντλητική παραφορά του άντρα που έρχεται στα χέρια με τη μοίρα.

Το μυαλό του στριφογύρισε, γλίστρησε, έγινε τέλεια σκοτεινό κι εκτυφλωτικά λαμπρό. για μια στιγμή βρέθηκε μέσα στον ήλιο, μετά ξεθώριασε η λαμπρότητα, το φως έγινε γκριζό, μέχρι που έσβησε.

Αυτό ήταν να 'σαι άντρας. Δε θα μπορούσε να γίνει τίποτε παραπάνω.

Όμως δεν ήταν αυτό η πηγή του πόνου του. Πηγή του πόνου του ήταν η έσχατη στιγμή, η πεπερασμένη στιγμή, η συνειδητοποίηση που τον είχε αφήσει άδειο κι απρηγόρητο: η έκσταση έρχεται και φεύγει με την ίδια σβελτάδα, γρήγορη και σιωπηλή.

Δεν άντεχε να την αφήσει από την αγκαλιά του, δεν άντεχε να τη χάσει, όχι τώρα που την είχε επιτέλους. την είχε φτιάξει για τον εαυτό του. Έτσι, κρεμάστηκε πάνω της όπως κρεμιέται ο ναυαγός από κάποιο ξύλινο κατάρτι που επιπλέει σε μια θάλασσα μοναχική, και σε λίγο, ελαφρύς, αλέγρος, άφησε πάλι τη γνώριμη και μαθημένη κιόλας πλημμυρίδα να τον σηκώσει ψηλά, για να υποκύψει για δεύτερη φορά στο ανεξιχνίαστο ριζικό του αρσενικού.

Человек остается человеком. Боже милостивый, неужели ты не мог избавить меня от этого?

Я — человек и вовеки не стану Богом, и моя жизнь, искания, попытки возвыситься до божества — все это был самообман.

Неужели все мы, слуги церкви, одинаковы и каждый жаждет сам стать Богом?

И поэтому отрекаемся мы от единственного акта, который неопровержимо доказывает нашу человеческую суть?

Он крепче обнял ее, глазами, полными слез, при слабом свете сумерек всмотрелся — лицо у нее тихое, нежные губы приоткрылись, вздохнули изумленно и счастливо.

Она оплела его руками и ногами — живыми, гибкими шелковистыми узами, мучительно, нерасторжимо; он зарылся лицом ей в плечо, прильнул щекой к ее нежной щеке и отдался сводящему с ума отчаянному порыву, словно боролся с самой судьбой.

Мысли кружились, мешались, сознание померкло, и вновь ослепительная вспышка; на миг он очутился внутри солнца, и вот блеск тускнеет, серые сумерки, тьма.

Это и значит быть человеком, мужчиной. Большого не дано.

Но боль не от этого. Боль — в последнем миге развязки, в бесповоротном, опустошающем, безнадежном сознании: блаженство ускользает.

Невыносимо с нею расстаться — расстаться теперь, когда она ему принадлежит, ведь он сам создал ее для себя. И он отчаянно, поистине как утопающий за соломинку, цепляется за нее, и вскоре новый вал, прилив, так быстро ставший знакомым, поднимает его, и он покоряется неисповедимому человеческому жребию — жребию мужчины.

<p>Τι ήταν ο ύπνος; αναρωτήθηκε η Μέγκυ.</p> <p>Μια ευλογία, μια ανάπαυλα από τη ζωή, μια ηχώ του θανάτου, μια απαιτητική ενόχληση;</p> <p>Ό,τι και να 'ταν, ο Ραλφ του είχε παραδοθεί, μα συνέχιζε συνάμα να τη διεκδικεί, έτσι που κοιμόταν με το μπράτσο του απλωμένο πάνω της και το κεφάλι του πλάϊ στον ώμο της.</p> <p>Ήταν και κείνη κουρασμένη, μόνο που δε θ' άφηνε τον εαυτό της ν' αποκοιμηθεί.</p> <p>Λες και φοβόταν πως έτσι κι έκλεινε τα μάτια της έστω και για μια στιγμή, εκείνος θα χανόταν και δε θα τον ξανάβλεπε ποτέ πια.</p> <p>Θα κοιμόταν αργότερα, όταν θα ξυπνούσε ο Ραλφ και θα πρόφερε τις πρώτες λέξεις το όμορφο, κρυψίβουλό του στόμα.</p> <p>Τι θα της έλεγε;</p> <p>Θα το μετάνιωνε άραγε;</p> <p>Είχε χαρεί μαζί της μια ηδονή που ν' άξιζε τα όσα είχε εγκαταλείψει;</p> <p>Το πολέμαγε τόσα χρόνια, την έκανε να το πολεμάει και κείνη μαζί του. της ήταν ακόμα δύσκολο να πιστέψει πως είχε παραδοθεί επιτέλους σ' εκείνη, στην αγκαλιά της, όμως υπήρχαν πράγματα που της είχε πει μέσα στη νύχτα και μέσα στην κορύφωση του πόνου του που έσβηναν τα τόσα χρόνια που την αρνιόταν.</p> <p>Ήταν άμετρα ευτυχισμένη, πιο ευτυχισμένη από ποτέ στη ζωή της. Ένα ποίημα της σάρκας είχε αρχίσει από τη στιγμή που την είχε αρπάξει ο Ραλφ να την τραβήξει από την πόρτα, ένα πράγμα που είχε να κάνει με χέρια και μπράτσα και δέρμα και τέλεια ηδονή.</p> <p>Είμαι φτιαγμένη γι αυτόν, και για κανέναν άλλο...</p> <p>Γι' αυτό ένιωθα τόσα λίγα με τον Λιουκ!</p> <p>Έχοντας ξεπεράσει τα όρια του κορμιού της, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν πως το να του δώσει ό,τι είχε και δεν είχε της ήταν πιο απαραίτητο από τη ζωή την ίδια.</p> <p>Δεν έπρεπε να τον αφήσει να το μετανιώσει ποτέ, ποτέ.</p> <p>Αχ, ο πόνος του! Κάποιες στιγμές τής φαινόταν</p>	<p>Что такое сон? — спрашивала себя Мэгги.</p> <p>Благословение ли, передышка в жизни, отголосок смерти или докучная необходимость?</p> <p>Как бы там ни было, Ральф покорился и спит, прислонясь головой к ее плечу, обхватив ее одной рукой, словно даже во сне утверждая, что она принадлежит ему.</p> <p>Она тоже устала, но не позволит себе уснуть.</p> <p>Будто опасается дать поблажку сознанию: вдруг, когда вернешься к действительности, Ральфа уже не окажется рядом.</p> <p>Спать она может после, когда проснется он и эти загадочно сомкнутые красивые губы вымолвят первые слова.</p> <p>Что он ей скажет?</p> <p>Пожалеет ли о том, что произошло?</p> <p>Доставила ли она ему такую радость, что стоило ради этого от всего отказаться?</p> <p>Сколько лет он боролся, не поддавался этой радости, и ее заставил бороться; и трудно поверить, что вот наконец он лежит в ее объятиях — но ведь ночью, терзаясь своей болью, он говорил ей слова, которыми зачеркнул то долгое от нее отречение.</p> <p>А она несказанно счастлива, за всю жизнь ей не припомнить такого полного счастья. С той минуты, как он перехватил ее в дверях, все стало поэмой плоти — объятия, руки, тела, невыразимое наслаждение.</p> <p>Я создана для него, для него одного...</p> <p>Вот почему я почти ничего не чувствовала с Люком!</p> <p>Ее несло девятым валом почти уже нестерпимой страсти, и оставалась только одна мысль: отдать ему все, всю себя — это важнее самой жизни.</p> <p>Пусть никогда, никогда он ни о чем не пожалеет.</p> <p>Какой болью он терзался! В иные мгновения</p>
---	---

<p>πως τον ένιωθε στην κυριολεξία, σαν να 'ταν δικός της σταυρός. Κι αυτό ίσα που αύξαινε την ευτυχία της. υπήρχε κάποια δικαίωση στον πόνο του.</p> <p>Ήταν ξύπνιος. Τον κοίταξε στα μάτια κι είδε μέσα στο γαλάζιο τους την ίδια αγάπη που την είχε ξεστάνει, που της είχε δώσει σκοπό από τα μικράτα της. και μαζί μ' αυτή μια τεράστια, θλιμμένη κούραση.</p> <p>Που δεν ήταν κάματος του κορμιού, παρά της ψυχής.</p> <p>Κι ο Ραλφ συλλογιόταν πως σ' όλη του τη ζωή δεν είχε ξυπνήσει στο ίδιο κρεβάτι μαζί με κάποιον άλλο. Σ' ένα βαθμό, αυτό ήταν πιο προσωπικό από τη σεξουαλική πράξη που είχε προηγηθεί, μια σίγουρη ένδειξη των συναισθηματικών δεσμών που υπήρχαν, μια δήλωση πίστης κι αφοσίωσης.</p> <p>Ανάλαφρος κι άδειος σαν τον αέρα τον τόσο μεθυστικά γεμάτο από τις μυρουδιές της θαλασσινής αρμύρας και της ψημένης από τον ήλιο βλάστησης, αφέθηκε να πλανηθεί για λίγο στα φτερά μιας αλλιώςτικής ελευθερίας: τι ανακούφιση να παρατάει την απόφαση του να την πολεμήσει, τι γαλήνη να χάνει έναν πολύχρονο, απίστευτα αιματηρό πόλεμο και να βρίσκει την παράδοση πολύ γλυκύτερη από τις μάχες.</p> <p>Α, όμως σε πάλεψα σκληρά, Μέγκυ μου!</p> <p>Κι ωστόσο, στο τέλος δεν έχω να μαζέψω τα δικά σου συντρίμια παρά να κολλήσω ξανά τα διαμελισμένα κομμάτια του εαυτού μου.</p> <p>Μπήκες στη ζωή μου για να μου δείξεις πόσο ψεύτικη, πόσο ξιπασμένη είναι η περηφάνια των ιερωμένων του είδους μου, απέβλεπα σε ό,τι είναι μονάχα του Θεού, σαν το Σατανά, και σαν το Σατανά έζησα την πτώση σαβύσους απροσμέτρητες.</p> <p>Είχα τη μοναχική ζωή μου, την υπακοή, ακόμα και τη φτώχεια στα χρόνια πριν τη Μαίρη Κάρσον.</p> <p>Αλλά μέχρι σήμερα το πρωί δεν ήξερα τι πάει να πει ταπεινοφροσύνη. Θεέ μου, Αγαπημένε, αν δε σήμαινε τίποτε για μένα θα μου ήταν πιο εύκολο να το αντέξω, μα κάποιες φορές φτάνω να πιστεύω πως την αγαπώ πιο πολύ απ' όσο αγαπώ Εσένα, κι είναι κι αυτό μέρος της τιμωρίας Σου.</p> <p>Γι αυτή δεν αμφιβάλω. για Σένα όμως; Τι είσαι Συ; Ένα στοιχείο, μια ψευδαίσθηση, ένα χωρατό. Πώς μπορώ ν' αγαπώ ένα χωρατό; Κι ωστόσο,</p>	<p>она и сама ощущала эту боль. И оттого становилась еще счастливей: есть же и справедливость в том, что ему больно!</p> <p>Ральф проснулся. Она заглянула ему в глаза — и в их синеве увидела все ту же любовь, что согревала ее с детства, придавала смысл ее существованию, и с любовью — безмерную, беспросветную усталость.</p> <p>Ту, что означает: утомлено не тело, без сил осталась душа.</p> <p>Он думал о том, что впервые проснулся в постели не один; и такое пробуждение, пожалуй, еще сокровеннее, чем близость, которая ему предшествовала, знак, что их с Мэгги связуют узы более глубокого чувства, что он с ней — одно.</p> <p>Вольный, невесомый, как волшебный здешний воздух, напоенный соленым дыханием моря и ароматом пропитанной солнцем листвы, он некоторое время парил на крыльях неведомой ему прежде свободы: какое облегчение — отказаться от борьбы, к которой он вечно себя принуждал, как спокойно на душе, когда проиграл наконец долгу, невообразимо жестокую войну и оказывается, поражение много сладостней, чем битва.</p> <p>Да, я отчаянно воевал с тобой, моя Мэгги!</p> <p>И все же под конец не тебя, разбитую вдребезги, надо мне склеивать по кусочкам, а кое-как собирать собственные обломки.</p> <p>Ты поставлена была на моем пути, дабы я понял: лжива и пуста гордыня пастырей таких, как я; подобно Люциферу, возжаждал я сравняться с Богом, и, подобно Люциферу, я пал.</p> <p>Я жил в целомудрии, а до Мэри Карсон и в бедности.</p> <p>Но до нынешнего утра никогда я не знал смирения. Боже, не будь она мне дорога, было бы не так тяжело, но в иные минуты мне кажется, я люблю ее много сильнее, чем тебя, — и этим тоже ты меня караешь.</p> <p>В ней я не сомневаюсь — а в тебе? Какой-то обман, призрак, насмешка. Можно ли любить насмешку? И однако же я люблю.</p>
--	--

<p>Σ' αγαπώ.</p> <p>«Αν τα κατάφερνα να βρω το κουράγιο, θα πήγαινα να βουτήξω στη θάλασσα και μετά θα έφτιαχνα πρωινό να φάμε», της είπε, νιώθοντας απελπιστικά την ανάγκη να πει κάτι, και την ένιωσε να χαμογελάει πάνω στο στήθος του.</p> <p>«Πήγαινε να κάνεις τη βουτιά σου και θ' αναλάβω εγώ το πρωινό. Και δε χρειάζεται να φορέσεις τίποτε. Δεν υπάρχει κανένας εδώ γύρω».</p> <p>«Σωστός παράδεισος, δηλαδή!»</p> <p>Σηκώθηκε από το κρεβάτι και τεντώθηκε.</p> <p>«Όμορφη μέρα είναι. Λες να ναι αιωνός;»</p> <p>Να τος κιόλας ο πόνος του αποχωρισμού, μόνο και μόνο γιατί είχε σηκωθεί εκείνος από το κρεβάτι. έμεινε πλαγιασμένη και τον κοίταζε. Πήγε στις συρταρωτές τζαμαρίες που έβλεπαν στην ακρογιαλιά και βγήκε έξω.</p> <p>Σταμάτησε, γύρισε πίσω και της άπλωσε το χέρι του.</p> <p>«Ερχεσαι; Το φτιάχνουμε μετά μαζί το πρωινό».</p> <p>Είχε πλημμυρίδα κι ήταν σκεπασμένη η ξέρα, ο πρωινός ήλιος έκαιγε, μα το ανήσυχο αεράκι του καλοκαιριού έφερνε τη δικιά του δροσιά. καθούρια κι έντομα έσκαβαν στην υγρή άμμο να βρουν τη τροφή τους.</p> <p>«Νιώθω λες και δεν έχω δει τον κόσμο άλλη φορά», είπε ο Ραλφ κοιτώντας ολόγυρα.</p> <p>Η Μέγκυ του έσφιξε με δύναμη το χέρι. αισθανόταν το κορμί της ανοιχτό ακόμα μετά από το σμίξιμό τους, κι έβρισκε τούτη την ηλιόλουστη μέρα πιο ακατανόητη από την ονειρική πραγματικότητα της νύχτας.</p> <p>Τα μάτια της στάθηκαν πάνω του πονεμένα. Ένιωθε σαν να ζούσε σένα χρόνο άλλο, σ' έναν κόσμο αλλιώςτικο.</p> <p>Έτσι του είπε:</p> <p>«Και πώς θα μπορούσες να τον είχες δει αυτό τον κόσμο; Τούτος είναι ο δικός μας κόσμος, για όσο θα κρατήσει».</p>	<p>— Если бы мне удалось собраться с силами, я пошел бы искупаться, а потом приготовил бы завтрак, — сказал он, надо ж было наконец что-то сказать, и почувствовал, как дрогнули в улыбке ее губы у его груди.</p> <p>— Иди искупайся, завтрак я приготовлю сама. И незачем ничего на себя надевать. Сюда никто не придет.</p> <p>— Настоящий рай!</p> <p>— Он сел на постели, спустил ноги на пол, потянулся.</p> <p>— Чудесное утро. Может быть, это предзнаменование?</p> <p>И уже боль разлуки, оттого лишь, что он встал с постели; Мэгги лежала и смотрела, как он идет к дверям, ведущим в сторону лагуны; шагнул на порог, остановился.</p> <p>Обернулся, протянул руку.</p> <p>— Пойдешь со мной? А потом вместе приготовим завтрак.</p> <p>Был прилив, риф скрылся под водой, раннее солнце уже припекало, но беспокойный летний ветерок нес прохладу; жесткие травы тянули усики по мельчайшему песку, где сновали в поисках добычи крабы и всякие букашки. Ральф смотрел вокруг широко раскрытыми глазами.</p> <p>— У меня такое чувство, словно я вижу мир впервые, — сказал он.</p> <p>Мэгги стиснула его руку; вот и награда за все, это солнечное пробуждение еще непостижимей, чем не правдоподобная, как сон, подлинность минувшей ночи.</p> <p>Она смотрела на него и не могла наглядеться. Время, которое не умещается в сознании, неведомый мир.</p> <p>И она сказала:</p> <p>— Да ты и не видел его раньше. Не мог видеть. Это наш мир, пока мы здесь.</p>
---	--

<p>«Πώς είναι ο Λιουκ;» τη ρώτησε, όταν κάθισαν να πάρουν πρωινό.</p> <p>Εγειρε το κεφάλι της στο πλάϊ, το σκέφτηκε.</p> <p>«Τελικά δε σου μοιάζει στην εμφάνιση όσο νόμιζα στην αρχή, αλλά μου έλειπες ακόμα πιο πολύ εκείνο τον καιρό, δεν είχα συνηθίσει να κάνω χωρίς εσένα.</p> <p>Φαντάζομαι πως τον παντρεύτηκα εξαιτίας της ομοιότητας. Κι εν πάση περιπτώσει, είχα αποφασίσει να παντρευτώ κάποιον, κι ο Λιουκ τους ξεπερνούσε όλους τους άλλους.</p> <p>Δεν εννοώ πως τους ξεπερνούσε σε καλοσύνη, ή σε αξία σαν άνθρωπος, ή σ' όποιο απ τα γνωρίσματα που υποτίθεται ότι ζητάνε οι κοπέλες σένα σύζυγο, παρά μ' έναν τρόπο που δεν μπορώ να τον προσδιορίσω.</p> <p>Ίσως είναι που τελικά σου μοιάζει κάπου. Δεν τις χρειάζεται ούτε κείνος τις γυναίκες».</p> <p>Το πρόσωπο του συσπάστηκε.</p> <p>«Έτσι με βλέπεις εμένα, Μέγκυ;»</p> <p>«Να μιλήσω ειλικρινά; Νομίζω πως ναι. Δε θα καταλάβω ποτέ γιατί είστε έτσι φτιαγμένοι, πάντως πιστεύω πως κι εσύ όπως κι ο Λιουκ πιστεύετε βαθιά μέσα σας πως είναι αδυναμία το να χρειάζεστε μια γυναίκα.</p> <p>Δεν εννοώ να κοιμάστε μαζί της, εννοώ να τη χρειάζεστε, να τη χρειάζεστε στ' αλήθεια».</p> <p>«Και μ' όλο που το αποδέχεσαι αυτό εξακολουθείς να με θες;»</p> <p>Ανασήκωσε τους ώμους της και χαμογέλασε με μια μικρή δόση οίκτου.</p> <p>«Αχ, Ραλφ! Δε λέω πως δεν είναι σημαντικό, και σίγουρα μου έχει κοστίσει πολλή δυστυχία, αλλά έτσι έχουν τα πράγματα.</p> <p>Θα ήμουν τρελή αν χαράμιζα τον εαυτό μου πασχίζοντας να το ξεριζώσω από μέσα σας, τη στιγμή που δεν ξεριζώνεται με τίποτε.</p> <p>Το καλύτερο που μπορώ να κάνω είναι να επωφεληθώ απ την αδυναμία, όχι ν' αγνοήσω την ύπαρξη της.</p>	<p>— А что такое Люк? — спросил он за завтраком.</p> <p>Мэгги склонила голову набок, подумала.</p> <p>— С виду он не очень на тебя похож, тогда мне просто казалось, потому что я страшно скучала, еще не привыкла без тебя.</p> <p>Наверно, я потому за него и вышла, что он напоминал мне тебя. Ведь все равно я решила выйти замуж, а он был на голову выше других.</p> <p>Не то что достойнее, или милее, или какие там еще качества женщинам полагается ценить в мужьях. Тут что-то другое, сама толком не понимаю.</p> <p>Разве что, пожалуй, в одном смысле он и правда на тебя похож. Ему тоже не нужны женщины.</p> <p>Ральф болезненно поморщился.</p> <p>— Вот как ты обо мне думаешь, Мэгги?</p> <p>— Если по правде — да. Я никогда не понимала, отчего это, но, по-моему, так и есть. И ты, и Люк в глубине души почему-то уверены, что нуждаться в женщине — слабость.</p> <p>Я не про то, чтобы спать с женщиной, я о том, когда женщина по-настоящему нужна.</p> <p>— И с такими мыслями ты все-таки не отказываешься от нас?</p> <p>Она пожала плечами, улыбнулась чуть ли не с жалостью.</p> <p>— Ох, Ральф. Я ведь не говорю, что это не важно, и, конечно же, из-за этого я много мучилась, но так уже оно есть.</p> <p>Глупо было бы мне зря тратить силы — бороться с тем, чего все равно не одолеть.</p> <p>В лучшем случае я могу воспользоваться этой слабостью, но не закрывать на нее глаза.</p>
---	--

<p>Γιατί έχω κι εγώ ανάγκες, πράγματα που θέλω και χρειάζομαι.</p> <p>Και φαίνεται πως θέλω και χρειάζομαι άντρες σαν εσένα και σαν τον Λιουκ, ειδικά δε θα χα αναλώσει τον εαυτό μου για σας τους δυο, έτσι όπως το χω κάνει.</p> <p>Θα χα παντρευτεί έναν καλό, ευγενικό, απλό άνθρωπο σαν τον πατέρα μου, κάποιον που να με ήθελε και να με χρειαζόταν.</p> <p>Όμως, φαντάζομαι πως όλοι οι άντρες έχουν κάτι από τον Σαμμών μέσα τους.</p> <p>Μονάχα που είναι πιο έντονο και φαίνεται περισσότερο σε ανθρώπους σαν εσένα και τον Λιουκ».</p> <p>Δε φάνηκε να θίχτηκε απ τα λόγια της. χαμογελούσε.</p> <p>«Σοφή μου Μέγκυ».</p> <p>«Δεν είναι σοφία αυτό, Ραλφ, κοινή λογική είναι. Και το ξέρεις πως δεν έχω και πολλές γνώσεις τελικά.</p> <p>Κοίτα όμως τ' αδέρφια μου. Αμφιβάλλω αν θα παντρευτούν ποτέ, τουλάχιστον οι μεγαλύτεροι, ή αν θα βγουν έστω με κάποιο κορίτσι.</p> <p>Είναι φοβερά ντροπαλοί, τρέμουν τη δύναμη που θα μπορούσε να χει πάνω τους μια γυναίκα, κι έχουν μια φοβερή εξάρτηση από τη μαμά».</p> <p>Οι μέρες κι οι νύχτες έρχονταν κι έφευγαν.</p> <p>Ακόμα κι οι δυνατές καλοκαιριάτικες μόρες ήταν όμορφες, ζεστές και χαδιάρικες σαν τον ήλιο. Να περπατάς γυμνός στη βροχή, ν' ακούς το τραγούδι της στην τσίγκινη στέγη.</p> <p>Κι όταν έβγαινε ο ήλιος, πάλι περπατούσαν, τεμπέλιαζαν στην ακρογιαλιά, κολυμπούσαν γιατί ο Ραλφ της μάθαινε κολύμπι.</p> <p>Μερικές φορές η Μέγκυ καθόταν και τον κοίταζε, δίχως να την παίρνει εκείνος είδηση και προσπαθούσε απελπισμένα να χαράξει το πρόσωπο του στον πυρήνα του νου της, γιατί θυμόταν πως είχε ξεχάσει την εικόνα του Φρανκ με το πέρασμα του χρόνου, πως είχε ξεθωριάσει μέσα της η μορφή του, μ' όλη την αγάπη που του είχε.</p> <p>Υπήρχαν τα μάτια, η μύτη, το στόμα, οι</p>	<p>Мне ведь тоже чего-то хочется и что-то мне нужно.</p> <p>Очевидно, мне желанны и нужны такие, как ты и Люк, иначе я не изводилась бы так из-за вас обоих.</p> <p>Вышла бы за хорошего, доброго, простого человека, вот как был мой отец, за такого, кому была бы желанна и нужна.</p> <p>Но, наверно, в каждом мужчине есть что-то от Самсона.</p> <p>А в таких, как ты и Люк, это особенно сильно.</p> <p>Он как будто ничуть не оскорбился, только улыбнулся.</p> <p>— Мудрая моя Мэгги!</p> <p>— Это не мудрость, Ральф. Просто здравый смысл. Никакая я не мудрая, ты и сам это знаешь.</p> <p>Но посмотри на моих братьев. Подозреваю, что старшие уж во всяком случае никогда не женятся, даже подружек не заведут.</p> <p>Они до невозможности робкие, им страшно — вдруг женщина получит над ними власть, и они без памяти любят маму.</p> <p>Проходили день за днем, ночь за ночью.</p> <p>Даже летний ливень и тот был прекрасен, хорошо было гулять, ощущая его на обнаженной коже, теплый и ласковый, как само солнце, хорошо слушать, как он шумит по железной крыше.</p> <p>И в солнечные часы они тоже гуляли, грелись, лежа на песке, плавали — Ральф учил ее плавать.</p> <p>Порой, незаметно для Ральфа, Мэгги смотрела на него и отчаянно старалась запечатлеть в мозгу каждую черточку его лица, — ведь как она любила Фрэнка, а меж тем с годами его облик все тускнел в памяти, и уже не удавалось мысленно его увидеть.</p> <p>И вот она силится запомнить глаза Ральфа, и</p>
---	--

<p>εντυπωσιακοί ασημένιοι κρόταφοι στα μαύρα τούτα μαλλιά, το ψηλό δυνατό κορμί που είχε διατηρήσει τη λυγεράδα της νιότης, κι ωστόσο είχε πάψει να ναι τόσο σφιχτό, είχε χάσει λίγη από την ελαστικότητα του.</p> <p>Και τότε ξαφνικά εκείνος έστρεψε το κεφάλι του και την έπιανε να τον κοιτάει, με μια στοιχειωμένη θλίψη στα μάτια του, μια έκφραση άντρα καταδικασμένου.</p> <p>Η Μέγκυ καταλάβαινε το βουβό μήνυμα, ή νόμιζε πως το καταλάβαινε. έπρεπε να φύγει, να γυρίσει πίσω στην Εκκλησία και στα καθήκοντα του.</p> <p>Ποτέ ξανά με το ίδιο πνεύμα, ίσως, αλλά πιο άξιος να υπηρετήσει.</p> <p>Γιατί μονάχα όσοι έχουν αμαρτήσει μπορούν να καταλάβουν τα γυρίσματα της μοίρας και τους καημούς των άλλων.</p> <p>Μια μέρα, όταν είχε κατέβει ο ήλιος αρκετά βάφοντας τη θάλασσα με αίμα και την κοραλλένια άμμο αχνοκίτρινη, γύρισε προς το μέρος της εκεί που κάθονταν στην ακρογιαλιά.</p> <p>«Μέγκυ, δεν έχω ξανανιώσει ποτέ μου τόσο ευτυχισμένος ή τόσο δυστυχισμένος».</p> <p>«Το ξέρω, Ραλφ».</p> <p>«Το πιστεύω πως το ξέρεις. Μην είναι γι αυτό που σ' αγαπώ;</p> <p>Δεν είσαι τόσο έξω από τα συνηθισμένα, Μέγκυ, κι ωστόσο δεν είσαι διόλου συνηθισμένη. Το είχα διαισθανθεί άραγε, πριν απ όλα αυτά τα χρόνια;</p> <p>Μάλλον. Το πάθος που με είχε πιάσει για τα κοκκινόχρυσια μαλλιά σου! Δεν είχα ιδέα πού θα μ' έβγαζε. Σ' αγαπώ, Μέγκυ».</p> <p>«Φεύγεις;»</p> <p>«Αύριο. Πρέπει να φύγω αύριο. Το καράβι που θα με πάει στη Γένοβα σαλπάρει σε λιγότερο από μια βδομάδα».</p> <p>«Στη Γένοβα;»</p> <p>«Με τελικό προορισμό τη Ρώμη. Για πολύ καιρό, για όλη μου τη ζωή ίσως. Δεν ξέρω».</p>	<p>нос, и губы, и ослепительные серебряные пряди — крыльями в черных волосах, и все это крепкое тело, еще по-молодому стройное, упругое, только, пожалуй, не такое гибкое, как прежде.</p> <p>А потом он обернется, поймает на себе ее взгляд, а у самого в глазах тревога, скорбь, обреченность.</p> <p>И она понимала, или ей казалось, будто понимает, о чем говорят эти глаза, — он должен уехать, возвратиться к церкви, к своим обязанностям.</p> <p>Быть может, у него уже не будет отныне прежнего пыла, зато он станет лучшим, чем прежде, слугою церкви.</p> <p>Ведь только тому, кто хоть раз поскользнулся и упал, ведомы превратности пути.</p> <p>Однажды, когда они лежали на берегу и закатное солнце уже обагрило волны и набросило на коралловый песок золотистую дымку, Ральф сказал:</p> <p>— Мэгги, никогда прежде я не был так счастлив и так несчастен.</p> <p>— Знаю, Ральф.</p> <p>— Я так и думал. Может быть, за это я и люблю тебя?</p> <p>Ты не такая уж необыкновенная, Мэгги, и все-таки необыкновенная. Может быть, это я и почувствовал тогда, много лет назад?</p> <p>Да, наверно. Всегда обожал тициановский цвет волос! Знал бы я, куда меня заведет эта страсть... Я люблю тебя, Мэгги.</p> <p>— Ты уезжаешь?</p> <p>— Завтра. Надо. Я должен успеть на пароход до Генуи, осталось меньше недели.</p> <p>— Едешь в Геную?</p> <p>— В Рим. Надолго, может быть, до конца жизни. Не знаю.</p>
---	--

<p>«Μη φοβάσαι, Ραλφ. Θα σ' αφήσω να φύγεις δίχως δράματα και σκηνές.</p> <p>Άλλωστε φτάνει και για μένα όπου να ναι η ώρα της αναχώρησης.</p> <p>Θ' αφήσω τον Λιουκ, θα πάω σπίτι, στην Ντρογκέντα».</p> <p>«Αγαπημένη μου! Όχι εξαιτίας μου; Όχι για ό,τι έγινε ανάμεσα μας;»</p> <p>Δεν του αποκρίθηκε ειλικρινά.</p> <p>«Όχι βέβαια. Είχα πάρει την απόφαση μου προτού έρθεις εσύ.</p> <p>Ο Λιουκ δε με χρειάζεται ούτε με θέλει, δε θα του λείψω στο παραμικρό.</p> <p>Όμως εγώ έχω ανάγκη από ένα σπίτι, ένα χώρο δικό μου, και θαρρώ πως την Ντρογκέντα θα μπορώ να τη νιώθω πάντα έτσι.</p> <p>Δεν είναι δίκαιο να μεγαλώσει η καημενούλα η Τζαστίν σ' ένα σπίτι όπου θα κάνω την υπηρέτρια, έστω κι αν δε με βλέπουν σαν υπηρέτρια η Ανν κι ο Λούντυ.</p> <p>Αλλά εγώ έτσι βλέπω τον εαυτό μου, κι έτσι θα με δει κι η Τζαστίν όταν θα μεγαλώσει αρκετά για να καταλάβει πως δεν έχει ένα σπιτικό φυσιολογικό.</p> <p>Βέβαια ποτέ δε θα χαρεί κάτι τέτοιο, μα πρέπει να κοιτάξω να της προσφέρω όσο περισσότερα μπορώ. Κι έτσι, γυρίζω στην Ντρογκέντα».</p> <p>«Θα σου γράψω, Μέγκυ».</p> <p>«Όχι, μην το κάνεις. Φαντάζεσαι πως χρειάζομαι γράμματα μετά απ αυτό που ζήσαμε μαζί; Δε θέλω να υπάρχει τίποτε ανάμεσα μας που θα μπορούσε να σε βάλει σε κίνδυνο, αν έπεφτε στα χέρια ανθρώπων ανενδοίαστων.</p> <p>Γι αυτό, όχι γράμματα. Αν βρεθείς ποτέ στην Αυστραλία θα ήταν φυσικό να περάσεις από την Ντρογκέντα, όμως σε προειδοποιώ, Ραλφ, να το σκεφτείς καλά πριν το κάνεις.</p> <p>Υπάρχουν δυο μέρη στον κόσμο όπου θ' ανήκεις, πρώτα σε μένα και μετά στο Θεό, εδώ στο Μάτλοκ και στην Ντρογκέντα».</p> <p>Την πήρε στην αγκαλιά του και την κράτησε εκεί,</p>	<p>— Не бойся, Ральф, я тебя отпущу без всякого крика.</p> <p>Мне тоже скоро пора.</p> <p>Я уйду от Люка, вернусь домой, в Дрохеду.</p> <p>— О господи, Мэгги! Неужели из-за этого? Из-за меня?</p> <p>— Ну конечно, нет, — солгала Мэгги.</p> <p>— Я это решила еще до твоего приезда.</p> <p>Люку я не нужна, я ему совсем ни к чему, скучать не станет.</p> <p>А мне нужен дом, хоть какой-то свой угол, и теперь я думаю, лучше Дрохеды нигде не будет.</p> <p>Не годится бедной Джастине расти в доме, где я прислуга, хотя, конечно, для Энн и Людвига я почти как родная.</p> <p>Но я-то про это помню, и Джастина, когда подрастет и поймет, что у нее нет настоящего дома, тоже станет считать меня просто прислугой.</p> <p>В каком-то смысле ей и от дома будет мало радости, но я должна для нее сделать все, что могу. Вот и вернусь в Дрохеду.</p> <p>— Я буду тебе писать, Мэгги.</p> <p>— Не надо. Неужели, по-твоему, после всего, что сейчас было, мне нужны письма? Еще проведает про нас какой-нибудь негодяй, вдруг тебе это повредит.</p> <p>Нет, не надо писем. Если опять попадешь когда-нибудь в Австралию, будет вполне понятно и естественно тебе съездить в Дрохеду, хотя предупреждаю тебя, Ральф, сперва хорошенько подумай.</p> <p>Есть только два места на свете, где ты прежде всего мой, а уж потом — слуга божий: здесь, на Матлоке, и в Дрохеде.</p> <p>Он крепко обнял ее, стал гладить ее волосы.</p>
---	---

<p>χαϊδεύοντας τα φωτεινά της μαλλιά.</p> <p>«Μέγκυ, θα θελα μ'όλη μου την καρδιά να μπορούσα να σε παντρευτώ, να μη χρειαζόταν να σ'αποχωριστώ ποτέ ξανά.</p> <p>Δεν το θέλω να σ'αφήσω...</p> <p>Και, κατά κάποιον τρόπο, ποτέ πια δε θα 'μαι αποδεσμευμένος από σένα.</p> <p>Από τη μια, λέω μακάρι να μην είχα έρθει ποτέ στο Μάτλοκ, όμως, από την άλλη,</p> <p>ξέρω τώρα πράγματα για τον εαυτό μου που δε θα τα μάθαινα ποτέ αν δεν ερχόμουνα, που δε θα τ'αντιμετώπιζα ποτέ.</p> <p>Σ'αγαπώ. Πάντα σ'αγαπούσα και πάντα θα αγαπώ. Να το θυμάσαι αυτό».</p> <p>Την επομένη ο Ρομπ φάνηκε για πρώτη φορά από τη μέρα που είχε φέρει τον Ραλφ, και περίμενε υπομονετικά ν'αποχαιρετιστούν.</p> <p>Σίγουρα δεν ήταν νιόνυμφοι, αφού είχε έρθει μετά την κυρά του ο τύπος κι έφευγε πρώτος. Ούτε και παράνομο ζευγαράκι. Παντρεμένοι ήταν, το 'βλεπες γραμμένο πάνω τους.</p> <p>Κι αγαπούσαν ο ένας τον άλλον, αγαπιόντουσαν πολύ και στ'αληθινά. Τους συμπαθούσε αυτούς τους δυο, είχαν μεγάλη διαφορά ηλικίας, κι η διαφορά στα χρόνια βοηθάει πάντα το γάμο να στεριώνει.</p> <p>«Γεια σου, Μέγκυ».</p> <p>«Γεια σου, Ραλφ, Να σαι καλά και να προσέχεις».</p> <p>«Και συ το ίδιο».</p> <p>Έσκυψε να τη φιλήσει. Μόλο που ήταν αποφασισμένη να μην το κάνει, σφίχτηκε πάνω του απελπισμένα, αλλά σαν της πήρε τα χέρια που ήταν τυλιγμένα γύρω από το λαιμό του, η Μέγκυ τα κρύψε πίσω της και τα κράτησε εκεί ίσαμε το τέλος.</p> <p>Ο Ραλφ μπήκε στο αυτοκίνητο. κοίταξε ίσια μπροστά του όσο έκανε ο Ρομπ όπισθεν να πάρει τη στροφή, όπως και μετά που πήραν το δρόμο για το λιμάνι, δίχως να ρίξει μήτε μια ματιά πίσω του.</p> <p>Ήταν σπάνιο να βρεις άντρα που να το κάνει αυτό, συλλογίστηκε ο Ρομπ, που δεν είχε ακούσει ποτέ του για τον Ορφέα.</p>	<p>— Μэгги, Μэгги, если б я мог на тебе жениться, если б никогда больше не расставаться...</p> <p>Не хочу я от тебя уезжать.</p> <p>В каком-то смысле ты никогда уже меня и не отпустишь.</p> <p>Пожалуй, напрасно я приехал на Матлок. Но себя не переменишь — и, может быть, так лучше.</p> <p>Теперь я знаю себя, как без этого не узнал бы, не посмел бы посмотреть правде в глаза. А со знакомым противником бороться легче, чем с неизвестным.</p> <p>Я люблю тебя. Всегда любил и всегда буду любить. Ты это помни.</p> <p>Назавтра впервые с того дня, как он подвез сюда Ральфа, явился Роб и терпеливо ждал, пока они прощались.</p> <p>Ясное дело, они не молодожены, думал Роб, ведь он приехал позже нее и уезжает раньше. Но и не тайные любовники. Женаты, сразу видно.</p> <p>Но любят друг дружку, очень даже любят. Вроде как он сам, Роб, со своей хозяйкой; муж много старше жены, вот и получается хорошая пара.</p> <p>— До свиданья, Мэгги.</p> <p>— До свиданья, Ральф. Береги себя.</p> <p>— Да, хорошо. И ты.</p> <p>Он наклонился, поцеловал ее; наперекор всем своим решениям, она обвила руками его шею, прильнула к нему, но он разнял ее руки — и она тотчас заложила их за спину, сцепила пальцы.</p> <p>Ральф сел в машину и, когда Роб развернул ее, стал смотреть вперед сквозь ветровое стекло, ни разу не оглянувшись.</p> <p>Редкий человек так может, подумал Роб, хоть и не слыхивал про Орфея.</p>
---	---

<p>Έμειναν σιωπηλοί σ' όλη τη διαδρομή μέσα από το δάσος ώσπου βγήκαν τέλος στη θάλασσα και στη μακριά αποβάθρα.</p> <p>Όταν σφίξαν τα χέρια, ο Ρομπ έμεινε να κοιτάει για μια στιγμή με δέος τον πελάτη του.</p> <p>Ποτέ δεν είχε δει μάτια τόσο ανθρώπινα, ή τόσο λυπημένα. Είχε χάσει για πάντα την απόμακρη έκφραση του το βλέμμα του Αρχιεπισκόπου Ραλφ.</p> <p>Όταν επέστρεψε η Μέγκυ στο Χίμελχοχ, η Ανν το 'ξερε στη στιγμή πως θα την έχανε.</p> <p>Ναι, ήταν η ίδια Μέγκυ, όμως φαινόταν συνάμα τόσο πιο μεγάλη, τόσο πιο πλούσια μέσα της. Ό,τι και να χε πει στον εαυτό του ο Αρχιεπίσκοπος Ραλφ προτού πάει στο Μάτλοκ, στο νησί τα πράγματα είχαν γίνει όπως τα θελε η Μέγκυ κι όχι όπως τα θελε εκείνος.</p> <p>Κι επιτέλους πια, ήταν καιρός.</p> <p>Πήρε την Τζαστίν στην αγκαλιά της λες και τώρα μόλις καταλάβαινε τι σήμαινε το να έχει την Τζαστίν, και στάθηκε εκεί, να κουνάει το πλασματάκι κρατώντας το σφιχτά πάνω της, κοιτώντας ολόγυρα στο δωμάτιο χαμογελαστή.</p> <p>Τα μάτια της συναντήθηκαν με της Ανν, κι ήταν τόσο ζωντανά, τόσο γεμάτα συναίσθημα, που η Ανν ένιωσε να βουρκώνουν και τα δικά της με δάκρυα μιας όμοιας χαράς.</p> <p>«Ανν, ποτέ δε θα μπορέσω να σου πω με λόγια πόσο σ' ευχαριστώ».</p> <p>«Πφ, χαζομάρες! Για ποιο λόγο μ' ευχαριστείς;»</p> <p>«Που μου έστειλες τον Ραλφ. Και σ' ευχαριστώ ακόμα περισσότερο που το έκανες, γιατί θα πρέπει να το 'ξερες πως θα παρατούσα τον Λιουκ μετά απ αυτό.</p> <p>Αχ, καλή μου, δεν έχεις ιδέα τι ήταν για μένα! Είχα αποφασίσει, βλέπεις, να μείνω με τον Λιουκ.</p> <p>Τώρα θα πάω στην Ντρογκέντα και δε θα φύγω ποτέ ξανά από κει».</p> <p>«Στενοχωριέμαι πολύ που σε βλέπω να φεύγεις και στενοχωριέμαι ακόμα περισσότερο που θα μας πάρεις την Τζαστίν, αλλά χαίρομαι και για τις δυο σας, Μέγκυ.</p>	<p>Молча катили они сквозь струи дождя и наконец выехали на морской берег Матлока, на длинный причал.</p> <p>Пожимая на прощанье руку гостя, Роб поглядел ему в лицо и удивился.</p> <p>Никогда еще не видал таких выразительных, таких печальных глаз. Взор архиепископа Ральфа навсегда утратил былую отрешенность.</p> <p>Когда Мэгги вернулась в Химмельхох, Энн тотчас поняла, что теряет ее.</p> <p>Да, перед нею прежняя Мэгги — но и другая. Что бы ни говорил себе архиепископ Ральф перед поездкой на Матлок, там, на острове, все наконец повернулось не по его воле, но по воле Мэгги.</p> <p>Что ж, давно пора.</p> <p>Мэгги взяла дочку на руки, словно только теперь поняла, что значит для нее Джастина, и стоит, укачивает девочку, и с улыбкой оглядывает комнату.</p> <p>Встретилась взглядом с Энн, и столько жизни, столько радости в ее сияющих глазах, что и на глазах Энн выступили слезы радостного волнения.</p> <p>— Не знаю, как вас благодарить, Энн.</p> <p>— Пф-ф, за что это?</p> <p>— За то, что вы прислали ко мне Ральфа. Уж наверно вы понимали, что после этого я уйду от Люка, за это вам тоже спасибо огромное.</p> <p>Вы даже не представляете, что это для меня! Я ведь уже собиралась на всю жизнь остаться с Люком.</p> <p>А теперь вернусь в Дрохеду и оттуда ни на шаг!</p> <p>— Мне тяжело с вами расставаться, Мэгги, а с Джастиной и того тяжелее, но я рада за вас обеих.</p>
--	--

<p>Ο Λιουκ δε θα σας πρόσφερε ποτέ τίποτε, παρά μονάχα δυστυχία».</p> <p>«Ξέρεις μήπως πού βρίσκεται;»</p> <p>«Γύρισε από το Σίδνεϋ και δουλεύει σε κάποια φυτεία κοντά στο Ίνγκαμ».</p> <p>«Θα πρέπει να πάω να τον δω τότε, να τα κουβεντιάσουμε. Και, όσο και να μου ῥχεται εμετός στην ιδέα, θα πρέπει να πλαγιάσω μαζί του».</p> <p>«Τι;»</p> <p>Τα μάτια της έλαμπαν.</p> <p>«Έχω δυο βδομάδες καθυστέρηση και ποτέ μου δεν έχω μήτε μια μέρα καθυστέρηση στην περίοδο μου.</p> <p>Τη μόνη φορά που μου είχε ξανασυμβεί κάτι τέτοιο ήταν τότε που είχα συλλάβει την Τζαστίν. Είμαι έγκυος, Ανν, το ξέρω, είμαι έγκυος!»</p> <p>« Θεέ μου!»</p> <p>Η Ανν κοίταζε τη Μέγκυ με το στόμα ανοιχτό, κι ένα ύφος λες και την έβλεπε για πρώτη φορά κι ίσως να μην την είχε ξαναδεί.</p> <p>Ἐγλειψε τα χείλια της και τραύλισε:</p> <p>«Μπορεί να ναι μια απλή καθυστέρηση μονάχα».</p> <p>Μα η Μέγκυ κούνησε το κεφάλι της με σιγουριά.</p> <p>«Α, όχι, είμαι έγκυος. Υπάρχουν μερικά πράγματα που τα ξέρεις δίχως να χρειάζεται να τα ελέγξεις».</p> <p>«Ωραία έχεις μπλέξει, άμα είσαι», μουρμούρισε η Ανν.</p> <p>«Αχ, Ανν, μην είσαι τυφλή! Δε βλέπεις τι σημαίνει αυτό;</p> <p>Ποτέ δε θα μπορέσω να έχω τον Ραλφ, το ῥξερα πάντα πως δε θα μπορούσα να είχα τον Ραλφ.</p> <p>Ἵμως τώρα τον έχω, τον έχω!»</p> <p>Γέλασε, σφίγγοντας την Τζαστίν με τέτοια δύναμη, που η Ανν φοβήθηκε πως θα βάζε τα κλάματα το μωρό, αλλά, πράγμα περίεργο, εκείνο δεν έβγαλε άγνα.</p> <p>«Έχω το κομμάτι του Ραλφ που η Εκκλησία δε θα</p>	<p>Люк бы вам ничего не принес, кроме горя.</p> <p>— Вы не знаете, где он сейчас?</p> <p>— Был на рафинадной фабрике в Сиднее. А теперь рубит тростник под Ингемом.</p> <p>— Придется мне съездить к нему, сказать ему. И, как ни гнусно и ни противно, переспать с ним.</p> <p>— Что-о?!</p> <p>Глаза Мэгги сияют.</p> <p>— У меня две недели задержки, а никогда и на день опозданий не бывало.</p> <p>Только раз так было, перед Джастиной. У меня будет ребенок, Энн, я точно знаю!</p> <p>— Боже милостивый!</p> <p>— Энн смотрит на Мэгги во все глаза, будто видит впервые; да, пожалуй, так оно и есть.</p> <p>Облизывает разом пересохшие губы, говорит заикаясь:</p> <p>— Может быть, это ложная тревога.</p> <p>Но Мэгги качает головой.</p> <p>— Нет, нет. Будет ребенок. Я уж знаю.</p> <p>— Вот ужас, если правда, — пробормотала Энн.</p> <p>— Да что вы, Энн, слепая? Неужели вы не понимаете?</p> <p>Ральф не может быть моим, я всегда это знала.</p> <p>А теперь он мой, мой!</p> <p>— Она рассмеялась и так крепко прижала к себе Джастину, что Энн даже испугалась, но, к ее удивлению, малышка не заплакала.</p> <p>— Я взяла у Ральфа то, чего церкви не</p>
---	---

<p>μπορέσει ποτέ ν' αποκτήσει, το κομμάτι του που θα διαιωνίζεται από τη μια γενιά στην άλλη.</p> <p>Μέσα από μένα θα συνεχιστεί η ύπαρξη του Ραλφ, γιατί το ξέρω πως θα ναι γιος το παιδί μας.</p> <p>Κι αυτός ο γιος θα κάνει δικούς του γιους, και θα κάνουν και κείνοι γιους, θα νικήσω ακόμα και το Θεό.</p> <p>Τον Ραλφ τον αγαπώ από τότε που ήμουν δέκα χρονών παιδί, και φαντάζομαι πως θα τον αγαπώ πάντα, έστω κι αν φτάσω να κλείσω τα εκατό.</p> <p>Όμως δεν είναι δικός μου, ενώ το παιδί του είναι δικό μου. Δικό μου, Ανν, δικό μου, δικό μου».</p> <p>«Αχ, Μέγκυ!» έκανε η Ανν ανήμπορα.</p> <p>Έσβησε το πάθος, η παράφορη ευφορία, έγινε ξανά η γνώριμη Μέγκυ, ήσυχη και γλυκιά, μα είχε τώρα και κάτι ατσάλινο μέσα της, την ικανότητα ν' αντέχει τόσα πολλά.</p> <p>Η Ανν την κοίταζε κι αναρωτιόταν αν είχε πράξει σωστά. τι ακριβώς είχε κάνει στέλνοντας τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ στο Μάτλοκ;</p> <p>Ήταν δυνατόν ν' αλλάξει τόσο πολύ ένας άνθρωπος; Δεν το πίστευε.</p> <p>Θα 'πρεπε να το χε η Μέγκυ από πάντα μέσα της, κρυμμένο τόσο καλά που δεν υποψιαζόσουν την ύπαρξη του.</p> <p>Και δεν ήταν μονάχα κάτι το ατσάλινο, ολόκληρη η Μέγκυ ήταν φτιαγμένη από στέρεο ατσάλι.</p> <p>«Μέγκυ, αν μ' αγαπάς έστω και μια σταλιά, θα μου κάνεις το χατίρι να θυμάσαι κάτι;»</p> <p>Τα γκρίζα μάτια ζάρωσαν στις άκρες. «Θα προσπαθήσω!»</p> <p>«Όλ' αυτά τα χρόνια, κάθε που ξέμενα από δικά μου βιβλία έπαιρνα και κοίταζα τα βιβλία του Λούντυ.</p> <p>Ιδιαίτερα εκείνα με την Ελληνική Μυθολογία, γιατί με μαγεύουν οι αρχαίοι ελληνικοί μύθοι.</p> <p>Λένε πως οι Έλληνες έχουν για το καθετί μια λέξη, και πως δεν υπάρχει ανθρώπινη κατάσταση που να μην την έχουν περιγράψει».</p>	<p>получить, что останется в поколениях.</p> <p>Теперь он будет жить вечно, потому что — я знаю — у меня будет сын!</p> <p>А у сына будут свои сыновья, а потом и у них будут сыновья... я еще возьму верх над Господом Богом.</p> <p>Я полюбила Ральфа в десять лет и, наверно, если доживу до ста, все равно буду его любить.</p> <p>Но он не мой, а вот его ребенок будет мой. Мой, Энн, мой!</p> <p>— Ох, Мэгги, — беспомощно вздохнула Энн.</p> <p>Вспышка бурного ликования миновала, Энн узнавала прежнюю Мэгги, спокойную и ласковую, только теперь чувствовался в ней железный стерженек, способность многое вынести.</p> <p>Однако Энн стала осторожнее: чего она, в сущности, добилась, послав Ральфа де Брикассара на остров Матлок?</p> <p>Неужели человек может так перемениться? Навряд ли.</p> <p>Значит, это было в Мэгги всегда, только так глубоко запрятано, что и не заподозришь.</p> <p>И не просто железный стерженек, нет, оказывается, Мэгги тверда, как сталь.</p> <p>— Мэгги, если вы меня хоть немножко любите, я попрошу вас кое-что вспомнить, хорошо? Серые глаза улыгнулись.</p> <p>— Постараюсь!</p> <p>— Я давно перечитала все свои книги и в последние годы читаю книги Людвига.</p> <p>Особенно про Древнюю Грецию, эти греки меня просто заворожили.</p> <p>Говорят, они понимали все на свете, нет такого человеческого чувства и поступка, которого не встретишь в их литературе.</p>
--	---

<p>«Ξέρω. Έχω διαβάσει κι εγώ μερικά από τα βιβλία του Λούντνυ».</p> <p>«Τότε, δε θυμάσαι; Οι Έλληνες λένε πως είναι αμαρτία απέναντι στους θεούς ν'αγαπάς κάτι πέρα από κάθε λογική».</p> <p>Και θυμάσαι που λένε πως όταν αγαπιέται κάποιος έτσι, οι θεοί τον φθονούν και τον χτυπάνε ακριβώς την ώρα της πιο γλυκιάς του άνθισης;</p> <p>Σκέψου το, Μέγκυ. Είναι ανίερο ναγαπάς τόσο πολύ, μοιάζει με ειδωλολατρία».</p> <p>«Ανίερο, Ανν, βρήκες τη λέξη κλειδί, τη λέξη που εξηγεί γιατί φέρονται έτσι οι θεοί».</p> <p>Αλλά δε θ'αγαπάω ανίερα το μωρό του Ραλφ, παρά με την καθαρότητα και την αγνότητα της ίδιας της Παναγίας!»</p> <p>Τα καστανά μάτια της Ανν ήταν πολύ λυπημένα.</p> <p>«Α, μα αγαπούσε άραγε και κείνη καθάρια;</p> <p>Χτύπησαν το λατρεμένο της γιο την ώρα της πιο γλυκιάς του άνθισης, έτσι δεν είναι;»</p> <p>Η Μέγκυ άφησε την Τζαστίν στην κούνια της. «Ας γίνει ό,τι είναι γραφτό».</p> <p>Τον Ραλφ δεν μπορώ να τον έχω, το παιδί του όμως ναι.</p> <p>Νιώθω σαν... αχ, σαν ν'απόκτησα ξαφνικά σκοπό στη ζωή μου!</p> <p>Και το χειρότερο σ'αυτά τα τριάμισι χρόνια, Ανν, ήταν που είχα αρχίσει να πιστεύω πως δεν υπήρχε σκοπός στη ζωή μου».</p> <p>Χαμογέλασε σφιγμένα, αποφασιστικά.</p> <p>«Θα προστατέψω αυτό το παιδί με κάθε τίμημα. Και το πρώτο που θα εξασφαλίσω είναι το να μην μπορέσει ποτέ κανένας να υπαινιχθεί πως δεν έχει δικαίωμα στο μοναδικό όνομα που μου επιτρέπεται να του δώσω».</p> <p>Έτσι πρέπει να πλαγιάσω με τον Λιουκ, μόλο που με πιάνει αηδία και στην ιδέα ακόμα.</p> <p>Και με τον ίδιο το Σατανά θα κοιμόμουν αν ήταν για το μέλλον αυτού του παιδιού».</p> <p>Μετά θα πάω στην Ντρογκέντα, κι ελπίζω να μη δω ποτέ ξανά τον Λιουκ».</p>	<p>— Да, знаю. Я тоже прочла кое-какие книги Людвига.</p> <p>— Так неужели вы не помните? Древние греки считали: безрассудная любовь — грех перед богами.</p> <p>И еще, помните: если кого-то вот так безрассудно полюбить, боги ревнуют и непременно губят любимого во цвете лет.</p> <p>Это всем нам урок, Мэгги. Любить свыше меры — кощунство.</p> <p>— Вот это верно, Энн, именно кощунство.</p> <p>Нет, я буду любить ребенка Ральфа не кощунственной любовью, а чистойшей, как сама Богоматерь.</p> <p>Карие глаза Энн смотрели с глубокой печалью.</p> <p>— Но так ли чиста была ее любовь?</p> <p>Разве тот, кого она любила, не погиб во цвете лет? Мэгги положила дочь в кроватку.</p> <p>— Чему быть, того не миновать.</p> <p>Ральфа я получить не могу, а его ребенок у меня будет.</p> <p>У меня такое чувство... как будто мне наконец есть для чего жить!</p> <p>Вот что было хуже всего в эти три с половиной года, Энн: я уже думала, жить незачем.</p> <p>— Мэгги коротко, решительно улыбнулась.</p> <p>— Я хочу всячески защитить и оберечь этого ребенка любой ценой. И прежде всего надо, чтоб никому, даже Люку, и во сне не снилось, будто малыш не имеет права на единственное имя, какое я ему могу дать.</p> <p>Лечь в постель с Люком — меня от одной мысли тошнит, но я это сделаю.</p> <p>Я и с дьяволом легла бы, если б это помогло малышу жить.</p> <p>А потом я вернусь домой, в Дрохеду, и, надеюсь, никогда больше Люка не увижу.</p>
---	---

<p>Γύρισε από την κούνια. «Θα 'ρχεστε να μας βλέπετε με τον Λούντυ; Πάντα υπάρχει χώρος στην Ντρογκέντα για τους φίλους».</p> <p>«Θα ερχόμαστε μια φορά το χρόνο, για όσα χρόνια θα μας δέχεστε. Ο Λούντυ κι εγώ θέλουμε να δούμε την Τζαστίν να μεγαλώνει».</p> <p>Μονάχα η σκέψη του παιδιού του Ραλφ βοηθούσε τη Μέγκυ να διατηρήσει το κουράγιο της, που είχε αρχίσει να την εγκαταλείπει καθώς ταρακουνιόταν και χοροπηδούσε το μικρό τρενάκι διασχίζοντας τα ατέλειωτα χιλιόμετρα για το Ίνγκαμ.</p> <p>Αν δεν ήταν η καινούρια ζωή που ήξερε ότι, πέρα από κάθε αμφιβολία, μεγάλωνε μέσα της, το να πλαγιάσει με τον Λιουκ θα της φαινόταν σαν η έσχατη αμαρτία ενάντια στον εαυτό της. Όμως για το παιδί του Ραλφ, πράγματι θα μπορούσε να φτάσει σε συμφωνία και με τον ίδιο το Σατανά.</p> <p>Κι ούτε θα 'ταν εύκολο πράγμα, ακόμα κι από πρακτική άποψη.</p> <p>Μα είχε καταστρώσει το σχέδιο της όσο πιο προσεκτικά μπορούσε και μάλιστα... με τη βοήθεια του Λούντυ.</p> <p>Δεν είχε σταθεί δυνατό να του κρύψει πολλά πράγματα. ήταν έξυπνος άνθρωπος, και δεμένος με την Ανν τόσο που να μην έχουν μυστικά αναμεταξύ τους.</p> <p>Είχε κοιτάξει τη Μέγκυ θλιμμένος, είχε κουνήσει το κεφάλι του, κι ύστερα κάθισε να της δώσει μερικές μοναδικές συμβουλές.</p> <p>Δεν είχαν αναφερθεί, φυσικά, στον πραγματικό σκοπό της αποστολής της, αλλά ο Λούντυ ήταν μάνα στο να βρίσκει πόσο κάνουν δύο και δύο, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι που διαβάζουν ογκώδεις τόμους.</p> <p>«Δε θα θες να πεις του Λιουκ πως τον εγκαταλείπεις όταν θα ναι πεθαμένος από την κούραση», έκανε ο Λούντυ με λεπτότητα.</p> <p>«Καλύτερα δε θα ναι να τον πιάσεις στις καλές του;</p> <p>Γι αυτό σκέφτηκα πως θα πρέπει να φροντίσεις να τον δεις κανένα σαββατόβραδο ή καμιά Κυριακή, μόλις θα χει τελειώσει η βδομάδα της βάρδιας του στο μαγειρείο.</p> <p>Τα κουτσομπολιά λένε πως ο Λιουκ είναι ο</p>	<p>— Она отошла от кровати. — Вы с Людвигом будете нас навещать, правда? В Дрохеде всегда найдется место для гостей.</p> <p>— Будем навещать раз в год, каждый год, пока вам не надоест! Мы с Людвигом хотим видеть, как растет Джастина.</p> <p>Только мысль о ребенке Ральфа поддерживала гаснущее мужество Мэгги, и мили до Ингема в тряском и шатком вагончике показались ей нескончаемо длинными.</p> <p>Если бы не то, что в ней зреет новая жизнь, еще раз лечь в постель с Люком было бы смертным грехом против самой себя; но ради ребенка Ральфа она и впрямь продала бы душу дьяволу.</p> <p>Понятно, что и чисто практически это будет не просто.</p> <p>Но она старательно все обдумала и предусмотрела — и, как ни странно, ей помог Людвиг.</p> <p>От него редко удавалось что-либо скрыть, слишком он был проницательный, да и Энн во всем ему доверялась.</p> <p>Он с грустью смотрел на Мэгги, качал головой и всякий раз давал отличный дельный совет.</p> <p>Об истинной цели ее поездки не упоминалось, но, как всякий, кто прочел на своем веку немало солидных томов, Людвиг Мюллер был человек сообразительный.</p> <p>— Совсем незачем говорить Люку, что вы от него уходите, когда он будет усталый, вымотанный после рубки, — мягко подсказывал он.</p> <p>— В хорошем настроении он будет податливей, так?</p> <p>Самое лучшее — повидайтесь с ним в субботу вечером или в воскресенье после того, как пройдет его неделя на кухне.</p> <p>По слухам, на всех плантациях не сыскать</p>
--	---

καλύτερος μάγειρας στα συνεργεία των εργατών για τα ζαχαροκάλαμα, είχε μάθει να μαγειρεύει τότε που ήταν μαθητευόμενος στην κουρά, κι όσοι δουλεύουν στην κουρά είναι πολύ πιο απαιτητικοί στο φαγητό τους απ' όσους δουλεύουν στις φυτείες.

Πράγμα που σημαίνει πως δεν του είναι διόλου δύσκολο ν' ασχολιέται με την κουζίνα, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Οπότε, το καλύτερο είναι να του πεις τα νέα όταν θα νιώθει ξεκούραστος και καλοδιάθετος, μετά από μια καλή βδομάδα στην κουζίνα των παραπηγμάτων».

Της Μέγκυ της φαινόταν πως είχε κάνει τελευταία πολύ δρόμο από την εποχή που κοκκίνιζε συνέχεια. κοίταξε τον Λούντυ κατάματα δίχως ν' αλλάξει καθόλου το χρώμα της.

«Θα μπορούσες να μάθεις ποια βδομάδα μαγειρεύει ο Λιουκ, Λούντυ; Ή, αν δεν μπορείς εσύ, υπάρχει τρόπος να το ανακαλύψω εγώ;»

«Α, μη σκας. Έχω τους ανθρώπους μου στο κύκλωμα, θα μάθω και θα σου πω».

Ήταν Σάββατο απομεσήμερο όταν μπήκε η Μέγκυ στο πανδοχείο του Ίνγκαμ που της είχε φανεί σαν το πιο αξιοπρεπές.

Όλες οι πόλεις του Βόρειου Κουήνσλαντ είχαν φήμη για ένα πράγμα: υπήρχαν μπιραρίες, με δωμάτια για νοίκιασμα από πάνω, και στις τέσσερις γωνιές του κάθε τους τετραγώνου.

Άφησε το βαλιτσάκι της στην κάμαρα της, ύστερα κατέβηκε ξανά στο κακόγουστο φουαγιέ να βρει ένα τηλέφωνο.

Εκείνη τη μέρα ήταν στην πόλη μια ποδοσφαιρική ομάδα, που είχε έρθει για κάποιο φιλικό αγώνα πριν αρχίσει η περίοδος του πρωταθλήματος, κι οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι μισόγυ-μνους κι ολότελα μεθυσμένους ποδοσφαιριστές που άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και να τη χτυπάνε στην πλάτη και στον πσινό για να χαιρετίσουν την εμφάνιση της.

Μέχρι να βρει το τηλέφωνο που γύρευε έτρεμε από το φόβο της. Το καθετί σε τούτη της την απόπειρα έμοιαζε σωστή δοκιμασία.

Αλλά τα κατάφερε να πάρει τη φυτεία του Μπράουν, όπου δούλευε το συνεργείο του Λιουκ, μέσα στο σαματά και μ' όλες τις μεθυσμένες εκείνες φάτσες ολόγυρα, και ζήτησε να του δώσουν το μήνυμα πως η γυναίκα του ήταν στο Ίνγκαμ κι ήθελε να τον δει.

δругого такого повара, как Люк. Он выучился стряпать, еще когда был подручным в артели стригалей, а стригали народ куда более разборчивый в еде, чем рубщики тростника. Так что, понимаете, после стряпни он в духе.

Для него такая работа, наверно, легче легкого. И тут мешкать не надо, Мэгги. Застанете его после недели на артельной кухне довольного, веселого, и сразу выкладывайте свои новости.

В последнее время Мэгги казалось, что она совсем уже разучилась краснеть; она встретила взгляд Людвига и ничуть не порозовела.

— Людвиг, а вы не можете узнать, в какую неделю он на кухне? Или мне самой можно как-то разведать?

— Молодец девочка! — сказал он весело. — Ничего, у меня есть свои источники. Я разведу.

В субботу среди дня Мэгги сняла номер в ингемской гостинице, которая показалась ей всего приличнее.

Надо отдать справедливость Северному Квинсленду — там в каждом городе на каждом углу по гостинице.

Мэгги оставила свой небольшой чемодан в номере и опять вышла в неприглядный вестибюль к телефону.

В Ингем как раз приехали для очередной товарищеской встречи какие-то футбольные команды, и в коридорах полно было полуголых пьяных парней — они приветствовали Мэгги радостными воплями и шлепками по спине и пониже.

Когда ей все-таки удалось добраться до телефона, ее трясло от страха; похоже, вся эта затея с начала и до конца будет пыткой.

Но, несмотря на шум и гам и пьяные рожи вокруг, она все же ухитрилась дозвониться до фермы некоего Брауна, где работала сейчас артель Люка, и попросила передать О'Нилу, что его жена в Ингеме и хочет с ним повидаться.

<p>Вλέποντας πόσο φοβισμένη ήταν, ο πανδοχέας τη συνόδεψε πίσω στο δωμάτιο της, και περίμενε μέχρι να την ακούσει να γυρίζει το κλειδί.</p> <p>Η Μέγκυ έγειρε πάνω στην πόρτα, τόσο ταραγμένη που λες και δεν τη βαστούσαν τα πόδια της. Ας ήταν να μη βάλει μπουκιά στο στόμα της μέχρι να γυρίσει πίσω στο Ντάνγκλο, πάντως στην τραπεζαρία δε σκόπευε να κατέβει.</p> <p>Ευτυχώς την είχε βάλει ο πανδοχέας πλάι ακριβώς στην τουαλέτα των γυναικών, κι έτσι θα μπορούσε να κάνει τουλάχιστον αυτή τη διαδρομή όποτε θα της ήταν απαραίτητο.</p> <p>Όταν ένιωσε πως είχε ηρεμήσει αρκετά για να κάνει δυο βήματα, σύρθηκε ίσαμε το κρεβάτι και κάθισε με το κεφάλι σκυφτό, κοιτώντας τα χέρια της που έτρεμαν.</p> <p>Σ'όλο το ταξίδι δεν είχε σκεφτεί άλλο από το πώς θα ήταν καλύτερα να φέρει σε πέρας το σχέδιο της, κι όλο της το είναι φώναζε μέσα της: Γρήγορα! Γρήγορα!</p> <p>Πριν έρθει να ζήσει στο Χίμελχοχ δεν είχε διαβάσει ποτέ της κάποια περιγραφή σεξουαλικής πράξης, κι ακόμα και τώρα, που ήταν οπλισμένη με πολλές τέτοιες περιγραφές, δεν ήταν διόλου σίγουρη πως θα κατάφερνε ν' αποπλανήσει τον Λιουκ εν ψυχρώ.</p> <p>Αλλά αυτό ήταν που έπρεπε να κάνει, γιατί το 'ξερε πως έτσι κι άρχιζε να του μιλάει θα τέλειωναν όλα.</p> <p>Την έτρωγε η γλώσσα της να του πει ποια ήταν η αληθινή της γνώμη για λόγου του.</p> <p>Μα πιο πολύ, την έκαιγε η λαχτάρα να βρεθεί πίσω στην Ντρογκέντα, έχοντας εξασφαλίσει το μέλλον του παιδιού του Ραλφ.</p> <p>Έβγαλε τα ρούχα της και πλάγιασε στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά, δίχως ν' αφήνει τον εαυτό της να σκέφτεται τίποτε πέρα από την αναγκαιότητα της εξασφάλισης του παιδιού του Ραλφ.</p> <p>Οι ποδοσφαιριστές δεν ενόχλησαν τον Λιουκ στο παραμικρό σαν μπήκε μονάχος του στην μπιραρία κατά τις εννιά. ως τότε οι πιο πολλοί ήταν αναίσθητοι από το μεθύσι, κι οι λίγοι που έστεκαν ακόμα στα πόδια τους είχαν ζαλιστεί τόσο που δεν ήταν σε θέση να προσέξουν τίποτε πιο μακρινό από τα γεμάτα μπίρα ποτήρια τους.</p>	<p>Хозяин гостиницы заметил, до чего она перепугана, проводил ее обратно к номеру и ушел, только услышав, как она заперлась на ключ.</p> <p>А Мэгги со вздохом облегчения прислонилась к двери, ноги не держали ее; в ресторан она уже не пойдет, хотя бы пришлось сидеть голодной до самого возвращения в Данглоу.</p> <p>Спасибо, хозяин отвел ей номер рядом с дамской комнатой, туда, если надо, она доберется.</p> <p>Наконец ноги стали как будто не такие ватные, Мэгги пошатываясь добрела до кровати, села и, опустив голову, смотрела на свои трясущиеся руки.</p> <p>Всю дорогу до Ингема она мысленно искала наилучший способ действий и внутренний голос кричал: скорей, скорей!</p> <p>Прежде ей никогда не случалось читать о совращениях и соблазнительницах, впервые такие книги попались ей в Химмельхохе, однако и теперь, вооруженная кое-какими сведениями, она не слишком верила, что сумеет и сама это проделать.</p> <p>Но раз надо — значит, надо, ведь как только она заговорит с Люком, всему конец.</p> <p>Язык чешется высказать ему все, что она о нем думает.</p> <p>Но еще сильнее жжет нетерпение вернуться в Дрохеду и знать, что ребенку Ральфа уже ничто не грозит.</p> <p>Несмотря на зной и духоту, ее охватила дрожь, но она разделась и легла, закрыла глаза и заставила себя думать только об одном: ребенку Ральфа ничто не должно грозить.</p> <p>Люк явился в гостиницу один, было около девяти вечера, и футболисты нисколько ему не помешали: почти все успели допиться до беспамьятства, а те, что еще не свалились, уже ничего не видели и не замечали, кроме своих пивных кружек.</p>
---	--

<p>Ο συλλογισμός του Λούντνυ ήταν απόλυτα σωστός, στο τέλος της βδομάδας που έκανε τη βάρδια του σαν μάγειρας, ο Λιουκ ήταν ξεκούραστος, όλος καλή διάθεση και πρόθυμος με το παραπάνω για μια αλλαγή.</p> <p>Όταν του είχε πάει ο μικρότερος γιος του Μπράουν το μήνυμα της Μέγκυ κάτω στις παράγκες των εργατών, εκείνος μόλις που τελειώνει να ξεπλένει τα πιάτα του δείπνου, και σχεδίαζε να κατέβει με το ποδήλατο στο Ίνγκαμ, να βρει τον Αρν και τα παιδιά για την καθιερωμένη σαββατιάτικη σούρα τους.</p> <p>Η προοπτική μιας συνάντησης με τη Μέγκυ ήταν σταλήθεια πολύ ευχάριστη σαν εναλλακτική λύση, από κείνες τις διακοπές τους στο Αθερτον και μετά, έπιανε τον εαυτό του συχνά πυκνά να την αποζητάει, παρ όλη τη σωματική του εξάντληση.</p> <p>Και το ότι δεν πήγαινε στο Χίμελχοχ, όποτε τύχαινε να βρεθεί κοντά στο Ντάνγκλο, ήταν γιατί φοβόταν μήπως του αρχίσει η Μέγκυ το ίδιο τροπάρι πάλι, για το υποστατικό που έπρεπε ν'αγοράσουν και το σπιτικό που έπρεπε ναοϊξουν.</p> <p>Όμως τώρα είχε έρθει εκείνη να τον βρει, και δεν του φαινόταν διόλου άσχημη η ιδέα να περάσει μια νύχτα μαζί της.</p> <p>Έτσι, αποτέλειωσε με βιάση τα πιάτα κι έφυγε με το ποδήλατο του.</p> <p>Στάθηκε τυχερός γιατί πριν κάνει καλά καλά ένα χιλιόμετρο, βρήκε στο δρόμο ένα φορτηγό κι ο φορτηγατζής σταμάτησε και τον πήρε να τον κατεβάσει στην πόλη.</p> <p>Όμως όπως προχωρούσε μετά στους δεντροφυτεμένους δρόμους τραβώντας το ποδήλατο δίπλα του, να πάει από κει που τον άφησε το φορτηγό στο πανδοχείο, του έφυγε ένα μεγάλο μέρος από τη λαχτάρα του.</p> <p>Τα φαρμακεία όλα ήταν κλειστά και δεν είχε ούτε ένα προφυλακτικό μαζί του.</p> <p>Στάθηκε μια στιγμή, έμεινε να κοιτάει κάποια βιτρίνα με σοκολάτες σκουληκιασμένες και χαλασμένες από τον ήλιο, μετά ανασήκωσε τους ώμους.</p> <p>Εντάξει, λοιπόν, θα το διακινδύνευε. Μονάχα για απόψε θα ήταν, κι αν έπιαναν κανένα παιδί, λίγη τύχη να χαν θα 'ταν αγόρι τούτη τη φορά.</p> <p>Η Μέγκυ πετάχτηκε φοβισμένη, σαν τον άκουσε να της χτυπάει σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε</p>	<p>Людвиг был прав, за неделю на кухне Люк недурно отдохнул, был исполнен благодушия и рад поразвлечься.</p> <p>Когда сынишка Брауна прибежал в барак и сказал о звонке Мэгги, Люк как раз домывал тарелки после ужина и собирался съездить на велосипеде в Ингем для обычной субботней выпивки в компании Арне и других рубщиков.</p> <p>Приезд жены оказался приятным разнообразием: после того месяца в Этертоне, как ни выматывала работа на плантациях, Люка порой тянуло к Мэгги.</p> <p>Только страх, что она опять начнет требовать «бросай тростник, пора обзавестись своим домом», мешал ему заглянуть в Химмельхох всякий раз, как он бывал поблизости.</p> <p>Но сейчас она сама к нему приехала — и он совсем не прочь провести с ней ночь в постели.</p> <p>Итак, он поскорей покончил с посудой, и, на счастье, пришлось крутить педали всего каких-нибудь полмили, дальше подвез попутный грузовик.</p> <p>Но пока он шагал с велосипедом оставшиеся три квартала до гостиницы, радость предвкушения поостыла.</p> <p>Все аптеки уже закрыты, а «французских подарочков» у него нет.</p> <p>Он постоял перед витриной, полной старого, размякшего от жары шоколада и дохлых мух, и пожал плечами.</p> <p>Ничего не поделаешь, рискнем. Впереди только одна ночь, а если будет ребенок, так, может, на этот раз больше повезет и родится мальчишка.</p> <p>Заслышав стук в дверь, Мэгги испуганно вскочила, босиком прошлепала к двери.</p>
---	--

<p>στην πόρτα.</p> <p>«Ποιος είναι;» ρώτησε.</p> <p>«Ο Λιουκ».</p> <p>Γύρισε το κλειδί, άνοιξε την πόρτα λιγάκι, κι έκανε ένα βήμα πίσω όταν την έσπρωξε ο Λιουκ να περάσει.</p> <p>Μόλις μπήκε μέσα έκλεισε αμίλητη την πόρτα και στάθηκε να τον κοιτάει.</p> <p>Κι ο Λιουκ την κοιτούσε. κοιτούσε τα στήθη της που είχαν μεγαλώσει, είχαν στρογγυλέψει κι έμοιαζαν πιο ερεθιστικά από ποτέ, με τις ρώγες όχι πια αχνορόδινες παρά σένα πλούσιο σκουροκόκκινο χρώμα εξαιτίας της εγκυμοσύνης.</p> <p>Αν του χρειαζόταν κάτι για να διεγερθεί, τα στήθη της έφταναν και με το παραπάνω. τη σήκωσε στα χέρια, και την πήγε στο κρεβάτι.</p> <p>Μέχρι να ξημερώσει η Μέγκυ δεν είχε βγάλει ακόμα άχνα, μόλο που τον είχε καλοδεχτεί στον έρωτα, φτάνοντας τον σε μια πυρετική κορύφωση ηδονής που ποτέ του πριν δεν είχε ζήσει.</p> <p>Τώρα ήταν ξαπλωμένη μακριά του, χώρια του μ'έναν τρόπο παράξενο.</p> <p>Τεντώθηκε τεμπέλικα, χασμουρήθηκε, ξερόβηξε να καθαρίσει το λαιμό του.</p> <p>«Τι σ'έφερε στο Ίνγκαμ, Μεγκ;» τη ρώτησε.</p> <p>Έστρεψε το κεφάλι της, τον κοίταξε με μάτια διάπλατα, γεμάτα καταφρόνια.</p> <p>«Σε ρωτάω, τι σ'έφερε στο Ίνγκαμ;» επανέλαβε ο Λιουκ, εκνευρισμένος από τη στάση της.</p> <p>Καμιά απάντηση, παρά μονάχα να τον καρφώνει το ίδιο σταθερό βλέμμα, λες και δεν ήθελε να μπει στον κόπο να του αποκριθεί.</p> <p>Πράγμα που ήταν γελοίο, μετά από την προηγούμενη νύχτα.</p> <p>Μισάνοιξε τα χείλια της, χαμογέλασε. «Ηρθα να σου πω ότι γυρίζω σπίτι, στην Ντρογκέντα», του είπε.</p> <p>Για μια στιγμή δεν την πίστεψε, μετά την κοίταξε καλά καλά κι είδε πως το εννοούσε, πως το εννοούσε στα σίγουρα.</p>	<p>— Кто там?</p> <p>— Люк, — отозвался голос.</p> <p>Она отперла, приотворила дверь и спряталась за нею, когда Люк распахнул дверь пошире.</p> <p>И, едва он вошел, захлопнула дверь и остановилась, глядя на него.</p> <p>А Люк смотрел на нее: после рождения ребенка груди у нее стали полнее, круглей, соблазнительней прежнего, и соски уже не чуть розовые, а яркие, алые.</p> <p>Если б Люка требовалось подогреть, одного этого было сверхдостаточно; он подхватил Мэгги на руки и отнес на кровать.</p> <p>Рассвело, а она еще не промолвила ни слова, хотя ее прикосновения доводили его до иступленных порывов, никогда прежде не испытанных.</p> <p>И вот она отодвинулась от него и лежит, какая-то вдруг странно чужая.</p> <p>Люк с наслаждением потянулся, зевнул, откашлялся. Спросил:</p> <p>— С чего это ты вдруг прикатила в Ингем, Мэг?</p> <p>Она повернула голову, большие глаза смотрят презрительно. Это его задело.</p> <p>— Так с чего ты сюда прикатила? — повторил он.</p> <p>И опять молчание, только все тот же язвительный взгляд в упор, похоже, она просто не желает отвечать. Довольно смешно после такой ночи.</p> <p>Но вот ее губы дрогнули в улыбке.</p> <p>— Я приехала сказать тебе, что уезжаю домой, в Дрохеду.</p> <p>Сперва он не поверил, но посмотрел внимательнее в лицо ей и понял: да, это всерьез.</p>
---	--

<p>«Γιατί;» τη ρώτησε.</p> <p>«Σου είχα πει τι θα γινόταν αν δε μ'έπαιρνες στο Σίδνεϋ», είπε η Μέγκυ.</p> <p>Έμοιαζε στ' αλήθεια πέρα για πέρα σαστισμένος.</p> <p>«Μα, Μέγκ! Αυτό ήταν πριν δεκαοχτώ ολόκληρους μήνες! Και σε πήγα διακοπές!</p> <p>Τέσσερις διαολεμένες, πανάκριβες βδομάδες στο Άθερτον! Δεν μπορούσα να σε πάρω και στο Σίδνεϋ από πάνω, δε θα το άντεχε η τσέπη μου».</p> <p>«Έχεις πάει στο Σίδνεϋ δύο φορές από τότε, και τις δύο δίχως εμένα», αποκρίθηκε πειστωμένη.</p> <p>«Για την πρώτη φορά το καταλαβαίνω αφού ήμουν έγκυος στην Τζαστίν, όμως ένας θεός ξέρει πόσο καλό θα μου κάνε να 'φευγα από δω χάμω τον περασμένο Γενάρη, που είχαν πιάσει οι βροχές».</p> <p>«Αχ, Χριστέ μου!»</p> <p>«Τι σπάγκος που είσαι, Λιουκ», συνέχισε η Μέγκυ ήρεμα.</p> <p>«Είκοσι χιλιάδες λίρες έχεις πάρει από μένα, λεφτά που ήταν καταδικά μου, και κάθεσαι και γκρινιάζεις για τις λίγες ψωρολίρες που θα σου είχε κοστίσει αν μ'έπαιρνες στο Σίδνεϋ.</p> <p>Αμάν πια, με τα λεφτά σου! Με κάνεις ν'αηδιάζω».</p> <p>«Δεν τα χω αγγίζει όμως», έκανε αδύναμα. «Βρίσκονται όλα στην τράπεζα, ίσαμε την τελευταία πεντάρα, κι έχω βάλει κι ακόμα παραπάνω».</p> <p>«Ναι, έτσι είναι. Τα χεις να κάθονται στην τράπεζα, όπου θα κάθονται πάντα.</p> <p>Γιατί δεν έχεις καμιά πρόθεση να τα ξοδέψεις, έτσι δεν είναι; Θες να τα χεις να τα προσκυνάς.</p> <p>Παραδέξου το, Λιουκ, είσαι ένας σπαγκοραμμένος.</p> <p>Και ασυγχώρητα ηλίθιος, από πάνω! Να φέρεσαι στη γυναίκα σου και την κόρη σου όπως δε θα τολμούσες ποτέ να φερθείς στα σκυλιά σου, ν'αγνοείς την ύπαρξη τους, για να μη μιλήσουμε για τις ανάγκες τους!</p>	<p>— Почему? — спросил он.</p> <p>— Я ведь предупреждала тебя, чем кончится, если ты не возьмешь меня в Сидней, — сказала Мэгги.</p> <p>Люк искренне изумился.</p> <p>— Да ты что, Мэг! Это ж было полтора года назад, черт подери! И ведь я же возил тебя отдыхать!</p> <p>Месяц в Этертоне — это, знаешь ли, стоило недешево! Я не миллионер, еще и в Сидней тебя возить!</p> <p>— Ты два раза ездил в Сидней, и оба раза без меня, — упрямо сказала Мэгги.</p> <p>— Первый раз я еще могу понять, я тогда ждала Джастину, но в этом году в январе, когда лило как из ведра, мне тоже не мешало бы отдохнуть и погреться на солнышке.</p> <p>— Фу, черт!</p> <p>— Ну и скряга же ты. Люк, — негромко продолжала Мэгги.</p> <p>— Ты получил от меня двадцать тысяч фунтов, это мои собственные деньги, и все равно тебе жалко потратить несчастных несколько фунтов, чтобы свозить меня в Сидней.</p> <p>Только и знаешь что деньги! Противно на тебя смотреть.</p> <p>— Я твоих денег не трогал, — растерянно промямлил Люк. — Они все целы, лежат в банке, и еще сколько прибавилось.</p> <p>— Что верно, то верно. Они так в банке и останутся.</p> <p>Ты же вовсе не собираешься их тратить, что, не правда? Ты на них молишься, поклоняешься им, как золотому тельцу. Признайся по совести. Люк, ты просто сквалыга.</p> <p>И в придачу безнадежный болван. Надо же — обращался с женой и дочерью хуже, чем с собаками, не то что не заботился — думать о них забыл!</p>
--	--

<p>Ένας μπάσταρδος και μισός είσαι, ένας ηλίθιος, ξιπασμένος, εγωκεντρικός μπάσταρδος».</p> <p>Κάτασπρος, πανιασμένος, τρέμοντας ολόκληρος, πάσχιζε να βρει τα λόγια του. να χει τη Μέγκυ να του ρίχεται έτσι, ειδικά μετά από την προηγούμενη νύχτα, ήταν σαν να τον δάγκωνε θανατηφόρα μια πεταλούδα.</p> <p>Τον πλήγωναν οι άδικες κατηγορίες της, μα δεν έβλεπε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να της δείξει πόσο καθαρά ήταν τα κίνητρα του!</p> <p>Σαν γυναίκα που ήταν δεν κατάφερνε να δει τίποτε πέρα από την επιφάνεια. Απλά, δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσει το μεγαλεπήβολο σχέδιο που υπήρχε πίσω απ' όλα αυτά.</p> <p>Έτσι της είπε, «Αχ, Μεγκ!» με φωνή χαμένη, απελπισμένη, σαν να χε υποταχτεί στο άτυχο ριζικό του.</p> <p>«Ποτέ δε σου φέρθηκα άσχημα», συνέχισε. «Ούτε μια φορά!</p> <p>Κανένας δε θα μπορούσε να πει πως ήμουνα έστω και τόσο σκληρός μαζί σου. Κανένας!</p> <p>Είχες πάντα να τρως, μια στέγη πάνω από το κεφάλι σου, ζεστασιά...»</p> <p>«Α, ναι», τον διέκοψε. «Αυτό πρέπει να σου το αναγνωρίσω. Ποτέ δε ζεστάθηκα τόσο στη ζωή μου».</p> <p>Κούνησε το κεφάλι της κι έβαλε τα γέλια. «Τι νόημα έχει να κάθομαι να σου μιλάω; Είναι σαν να μιλάω σε ντουβάρη!»</p> <p>«Θα μπορούσα να πω κι εγώ το ίδιο για σένα!»</p> <p>«Προς Θεού, κάν το αν σε βολεύει», αποκρίθηκε η Μέγκυ παγερά, την ώρα που σηκωνόταν από το κρεβάτι να ντυθεί.</p> <p>«Δεν πρόκειται να σε χωρίσω», είπε. «Δε θέλω να παντρευτώ ξανά. Κι αν θελήσεις εσύ διαζύγιο ξέρεις πού θα με βρεις.</p> <p>Στο κάτω κάτω, αν το εξετάσουμε σύμφωνα με τους τύπους, το άδικο το έχω εγώ, έτσι δεν είναι;</p> <p>Σ'εγκαταλείπω, ή τουλάχιστον έτσι θα το δουν τα δικαστήρια αυτής της χώρας.</p>	<p>Самодовольный, самовлюбленный, бессердечный негодяй, вот ты кто!</p> <p>Люк весь побелел, его трясло, он не находил слов: чтобы Мэг так яростно на него набросилась, да еще после такой ночи... это все равно как если бы тебя насмерть ужалил какой-нибудь мотылек.</p> <p>Ошеломленный столь несправедливыми обвинениями, он не знал, как ей растолковать, что совесть его совершенно чиста.</p> <p>Как всякая женщина, она судит только по видимости, где уж ей оценить все величие его замысла.</p> <p>— Ох, Мэг! — выговорил он наконец растерянно, покорно, почти с отчаянием.</p> <p>— Ну разве я когда-нибудь худо с тобой обращался! Да ничего подобного!</p> <p>Никто не может сказать, что я с тобой хоть раз жестоко обошелся. Никто этого не скажет!</p> <p>У тебя и еда была, и крыша над головой, ты жила в тепле...</p> <p>— Еще бы! — перебила Мэгги. — Вот это золотые слова. Никогда в жизни мне не бывало теплей.</p> <p>— Она покачала головой и засмеялась. — Что толку с тобой говорить? Как со стенкой...</p> <p>— И с тобой то же самое!</p> <p>— Сделай милость, думай, как хочешь, — холодно сказала Мэгги, встала, натянула трусики.</p> <p>— Я не собираюсь с тобой разводиться, — сказала она. — Больше я замуж не выйду. А если тебе понадобится развод, ты знаешь, где меня найти.</p> <p>По закону виновата получаюсь я, так?</p> <p>Ведь это я тебя покидаю — во всяком случае, так посмотрит на дело австралийский суд.</p>
---	---

<p>Εσύ κι ο δικαστής μπορείτε ν'αγκαλιαστείτε και να κλάψετε ο ένας στον ώμο του άλλου για τις απιστίες και την αχαριστία των γυναικών».</p> <p>«Ποτέ δε σε παράτησα στην τύχη σου», μουρμούρισε ο Λιουκ.</p> <p>«Κοίτα, μπορείς να κρατήσεις τις είκοσι χιλιάδες λίρες μου.</p> <p>Δε θα πάρεις όμως από μένα ούτε μια πεντάρα παραπάνω. Το μελλοντικό μου εισόδημα θα το χρειαστώ για να συντηρήσω την Τζαστίν, κι ίσως κι ένα δεύτερο παιδί, αν είμαι αρκετά τυχερή».</p> <p>«Αυτό ήταν λοιπόν!» φώναξε ο Λιουκ.</p> <p>«Το μόνο που ήθελες ήταν ένα ακόμα αναθεματισμένο μωρό, ε;</p> <p>Γι αυτό ήρθες μέχρι εδώ, για ένα κόκνειο άσμα, ένα τελευταίο δώρο από μένα που θα το παίρνες μαζί σου πίσω στην Ντρογκέντα!</p> <p>Ένα δεύτερο αναθεματισμένο μωρό ήθελες, όχι εμένα!</p> <p>Ποτέ δε με θέλησες εμένα, έτσι δεν είναι;</p> <p>Εμένα μ'έβλεπες μονάχα σαν επιβήτορα! Θεέ μου, τι γυναίκα πήγα και βρήκα!»</p> <p>«Έτσι βλέπουν τους περισσότερους άντρες οι περισσότερες γυναίκες», του αποκρίθηκε με κακία.</p> <p>«Δεν ξέρω, Λιουκ, αλλά σαν είμαι μαζί σου βγαίνει στην επιφάνεια ο χειρότερος μου εαυτός, σε βαθμό μάλιστα που δε θα μπορούσες ποτέ να καταλάβεις.</p> <p>Έλα τώρα, χαμογέλα! Στο κάτω κάτω από μένα έβγαλες πολύ περισσότερα λεφτά αυτά τα τριάμισι χρόνια απ'όσα έβγαλες στις φυτείες.</p> <p>Πάντως, αν υπάρξει δεύτερο παιδί, δε σε αφορά διόλου το θέμα, σε προειδοποιώ. Από τούτη τη στιγμή και μετά δε θέλω να σε δω ποτέ ξανά όσο θα ζω».</p> <p>Ήταν κιόλας ντυμένη. Όταν πήρε την τσάντα της και τη μικρή βαλιτσούλα, που την είχε πλάϊ στην πόρτα, γύρισε πίσω, με το χέρι στο πόμολο.</p> <p>«Άσε με να σου δώσω μια συμβουλή, Λιουκ. Για την περίπτωση που θα βρεις κάποτε μια άλλη</p>	<p>Μожете оба с судьей поплакать друг другу в жилетку — мол, какие все женщины вероломные и неблагодарные.</p> <p>— Я-то тебя вовсе не покидал, — заявил Люк,</p> <p>— Можешь оставить себе мои двадцать тысяч фунтов, Люк.</p> <p>Но больше ты от меня не получишь ни гроша.</p> <p>На свои деньги я буду растить и воспитывать Джастину, а может быть, если посчастливится, и еще одного ребенка.</p> <p>— А, вот оно что!</p> <p>Значит, тебе от меня только и надо было еще одного младенца, черт бы его набрал?</p> <p>Вот, значит, для чего ты сюда прикатила — за такой лебединой песней, за последней памяткой от меня, чтоб было что увезти в Дрохеду!</p> <p>Не я тебе понадобился, а еще один ребенок!</p> <p>Я сам никогда тебе и не был нужен, так?</p> <p>Для тебя я племенной бык, больше ничего! Ну и влип же я!</p> <p>— Почти всегда так оно и есть, мужчины для женщин просто племенные быки, — зло сказала Мэгги.</p> <p>— Ты разбудил во мне все самое плохое, Люк, тебе этого даже не понять.</p> <p>Μοжешь радоваться! За три с половиной года я тебе принесла куда больше денег, чем твой тростник.</p> <p>Если я рожу еще ребенка, тебя это не касается. Больше я не желаю тебя видеть — никогда, до самой своей смерти.</p> <p>Она была уже совсем одета. Взяла сумочку, чемодан, у двери обернулась.</p> <p>— Я дам тебе один совет. Люк. На случай, если под старость ты больше не сможешь рубить</p>
--	---

<p>γυναίκα, όταν θα χεις γεράσει και δε θα σου χει απομείνει σταλιά δύναμη να δουλέψεις στα ζαχαροκάλαμα.</p> <p>Λοιπόν, τα φιλιά σου είναι σκέτη αηδία. Ανοίγεις πάρα πολύ το στόμα σου, την καταπίνεις τη γυναίκα σαν να σαι κανένας πύθωνας.</p> <p>Κι όσο για το σάλιο, εντάξει, καλό είναι, αλλά με κάποιο μέτρο-να μην τον πνίγεις κιόλας τον άλλο!»</p> <p>Πέρασε το χέρι της πάνω από το στόμα της και το σκούπισε με μανία.</p> <p>«Με κάνεις να θέλω να ξεράσω! Ο Λιουκ Ο'Νηλ, ο Μεγάλος, που Αυτός είναι κι Άλλος δεν είναι!</p> <p>Ξέρεις τι είσαι τελικά; Ένα τίποτε είσαι!»</p> <p>Όταν έφυγε η Μέγκυ, ο Λιουκ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού κι έμεινε να κοιτάει την κλειστή πόρτα για λίγη ώρα.</p> <p>Μετά κούνησε τους ώμους του και σηκώθηκε να ντυθεί.</p> <p>Δεν ήταν και μεγάλη διαδικασία το ντύσιμο στο Βόρειο Κουήνσλαντ.</p> <p>Ένα σορτσάκι είχε να βάλει όλο κι όλο.</p> <p>Αν έκανε γρήγορα μπορεί να πρόφτανε τον Αρν και τα παιδιά, να γύριζαν όλοι μαζί στη φυτεία.</p> <p>Ο καλός του ο παλιόφιλος, ο Αρν. Ο πιστός, καλός του σύντροφος.</p> <p>Ήταν ανόητοι οι άντρες τελικά. Άλλο πράγμα το σεξ, κι άλλο, πολύ διαφορετικό, οι σύντροφοι σου.</p>	<p>тростник и вдруг опять найдешь себе женщину.</p> <p>Ты ведь не умеешь целоваться. Уж слишком разеваешь рот, заглатываешь женщину, как удав.</p> <p>Слюна — это еще ничего, пока в ней не тонешь.</p> <p>— Она брезгливо вытерла губы тыльной стороной кисти.</p> <p>— Меня тошнит от тебя! Великий самовлюбленный Люк О'Нил, пуп земли!</p> <p>Ничтожество!</p> <p>Она ушла, а Люк еще долго сидел на краю кровати и тупо смотрел на дверь.</p> <p>Потом пожал плечами и оделся.</p> <p>В Северном Квинсленде это делается быстро.</p> <p>Натянул шорты — и вся недолга.</p> <p>Если поторопиться, он еще успеет к автобусу, чтоб вернуться на плантацию вместе с Арне и остальными ребятами.</p> <p>Славный малый Арне. Настоящий товарищ, парень что надо.</p> <p>Жениться — одна дурость. Постель постелью, а мужская дружба — это совсем другое дело.</p>
--	--